

இளவேனில் மீண்டும் வரும்

சுபட்சபாணி

இளவேனில் மீண்டும் வரும்

தாட்சாயணி

மீரா பதிப்பகம்

61ஆவது வெளியீடு.

191/23, ஹைலெவல் வீதி,

கொழும்பு - 06.

தொலைபேசி : 2513336

நூல் விபரம்

நூல் தலைப்பு : இளவேனில் மீண்டும் வரும்

வகை : சிறுகதை

ஆசிரியர் : தாட்சாயணி

பதிப்பு விபரம் : முதல் பதிப்பு - மே 2007

உரிமை : ஆசிரியைக்கு

பதிப்பு : மீரா பதிப்பகம்
191/23, ஹைலெவல் வீதி, கொழும்பு - 06.
தொலைபேசி : 2513336

அச்சிட்டோர் : ஈசுவாலிட்டி கிராபிக்ஸ் (பிரை) லிமிட்
315, ஜம்பட்டா வீதி, கொழும்பு - 13.
தொ.பே : 2389848

விலை : ரூபா 250.00

அணிந்துரை

ஈழத்திலக்கியத்தின் இன்றைய நம்பிக்கை எழுத்தாளராகத் தன்னை அடையாளப் படுத்திக் கொண்டிருக்கும் இளம் தலைமுறையின் முன்னணிப் படைப்பாளி தாட்சாயணியின் இச்சிறுகதைத் தொகுதியைப் படிக்கும் போது மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் ஏற்படுகின்றன. கடந்த ஏழாண்டுகளில் அவரது சிறுகதைகள் வாசகர்களினதும் ஆய்வாளர்களினதும் கவனத்திற்குள்ளாகியிருக்கின்றன. தன்னை பரிசுக்குரிய எழுத்தாளராக அவர் ஈழத்திலும் தமிழ் கூறும் புகலிட நாடுகளிலும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அவர் கலந்து கொண்ட சிறுகதைப் போட்டிகளில் எல்லாம் ஏதோ ஒரு பரிசு அவருடைய படைப்புக்குரியதாக இருந்துள்ளது.

சபாரத்தினம் பிரேமினி என்ற தாட்சாயணி 1992களிலிருந்து எழுத்துலகில் ஈடுபட்டு வருகின்றார். கல்லூரி நாட்களிலேயே அவர்

தன்னை ஒரு எழுத்தாளராக இனங்காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். இதுவரை அறுபதுகளுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ள தாட்சாயணியைச் சிறந்த படைப்பாளியாக ஆய்வாளர்கள் முன் கொண்டு வந்தது அவர் எழுதிய 'ரங்கநாதனும் ரஞ்சித் பெரேராவும்' என்ற சிறுகதையாகும். அதனைவிட 'ஓ என் அழகிய கிராமமே', 'முடிவா தொடக்கமா', 'ஒரு மரணமும் சில மனிதர்களும்', 'காத்திருப்பு' முதலான நல்ல பல சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார். தாட்சாயணியின் சிறுகதைகளின் பலமெனப் பின்வருவனவற்றினைக் குறிப்பிடலாம்:

1. அடிநாதமாக அவர் சிறுகதைகளில் ஓடி நிற்கும் சமூகப்பார்வை:

எழுத்தாளன் தான் வாழ்கின்ற சமூகத்தின் உணர்வுகளையும், நடத்தைகளையும், சமூக அரசியல் பின்னணியில் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதுடன், சமூகத்தின் செல்நெறியைச் சீர்ப் படுத்துவதான செய்தியைக் கொண்டதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். தாட்சாயணியின் சிறுகதைகளில் இவ்வாறான சமூகப் பார்வையுண்டு.

2. சமகாலச் சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கு வடிவம் கொடுக்க வேண்டுமென்பதில் அவருக்குள்ள தணியாத ஆசை:

இலக்கியத்தில் சமூகப் பிரச்சினைகளை ஆராய்வது தவிர்க்க முடியாதது. இவற்றினைத் தாட்சாயணி தனது சிறுகதைகளில் வடிவமைத்துள்ளார். ஈழத்தின் சவால்கள் நிறைந்த வாழ்வின் பிரச்சினைகளைச் சித்திரித்துள்ளார்.

3. மிகச்சிறப்பான சமூக அவதானிப்பு:-

சமூகத்தில் தான்கண்டவற்றினையும் உணர்ந்தவற்றினையும் அவ்வாறே படம் பிடித்துக்காட்டுவதுடன், இச்

சமூகம் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்ற ஆதங்கத்தையும் தனது சிறுகதைகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மனிதனின் சோக உணர்வுகளும் வேதனைகளும் தாட்சாயணியின் சிறுகதைகளின் மூலவேராக விளங்குகின்றன.

4. தனது கருத்தினை முன்னிறுத்தும் மொழி நடை :

இத்தொகுதியில் பிஞ்சுமனம், அந்தப்பத்து நிமிடங்கள், சலனம், அவளும் இவளும், அவள் கண்ணகி இல்லை, இள வேனில் மீண்டும் வரும், ஒரு புல்லாங்குழல் ஊமையாகிறது என்ற ஏழு சிறுகதைகள் ஒருங்கே என் பார்வைக்குத் தரப் பட்டனவெனினும் தாட்சாயணியின் பல சிறுகதைகளை ஆங்காங்கு முன்னரேயே படித்துள்ளேன் என்பதால் அவரு டைய எழுத்துக்களைக் கணிப்பீடு செய்ய முடிகின்றது. இத் தொகுதியில் இருக்கின்ற சிறுகதைகள் குறித்துச் சிறிது சொல்லத்தான் வேண்டும். பிஞ்சுமனம், ஒரு சிறுவன் ஓர் ஆசிரியை மீது வைக்கின்ற அதீத அன்பையும், நம்பிக்கை யையும் காட்டுகின்றது. தன் இடமாற்றப் பிரிவு அவனைக் கடுமையாகப் பாதிக்கின்றமையை உணர்ந்த ஆசிரியை தன் இடமாற்றத்தினை ரத்துச் செய்து கொள்கின்றாள். இச் சிறுகதையினை தாட்சாயணி சிறுவனின் பார்வையில் அவனது உள்ளார்ந்த மனநிலையைச் சிறப்பாகச் சித்திரித் துள்ளார்.

கல்லூரி நாட்களை நினைவு கூரும் அந்தப் பத்து நிமிடங் கள் நல்லதொரு உருவச்சிந்தனை கொண்ட சிறுகதையாக எனக்குப் படுகின்றது. ஒரு சிறுகதை அதன் மையக்கருவில் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்பதற்கு இச்சிறுகதை தக்க உதாரண மாகிறது. 'தீபா செத்துப் போனாள்' என இச்சிறுகதை ஆரம்பிக்கும்போதே அது வாசகனை நிமிர்ந்து உட்கார வைத்துவிடுகின்றது. நனவோடை உத்தியில் இச்சிறுகதையை

ஆசிரியை வளர்த்துள்ளார். கூடவே கல்லூரியில் படித்தமை, இடையில் காணாமல் போனமை, பின்னர் செத்தமை எனக் கதை விபரித்தாலும் எந்த ஒரு இடத்திலும் கரு நெகிழ வில்லை. இக்கதையில் சொன்னவற்றிலும் சொல்லாது வாசகனை உணர வைத்தமை அதிகம். நல்ல சிறுகதை அவ்வாறு தான் அமையும். ஆனால் தீபாவின் பாத்திர வார்ப்பில் அவள் எடுக்கப்போகின்ற முடிவிற்கான அறிகுறிகள், அசுக்கைகள், முன் நடத்தைகள் எதுவும் மறைமுகமாக வேனும் சுட்டப்படவில்லை. புனைகதைகளில் பாத்திர வார்ப்புகள் அவற்றின் குணாதிசயங்களுடன் முரண்படாது வளர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இச்சிறுகதையில் கலாபூர்வமான நடை ஆங்காங்கு கையாளப்பட்டிருக்கின்றது. ‘பலபேரின் துக்கங்களையும் சந்தோஷங்களையும் தானறியாமலே காகிதக் கட்டுகளாய் சுமந்து சென்ற தபாற்காரர்...’, ‘எங்கோ வேரோடு பிடுங்கி எறியப்பட்ட மரங்களாய்...’ என்பன மனதில் பதிகின்றன. துக்கத்துடன் தொடங்குகின்ற இச்சிறுகதை இறுதிப் பகுதியில் புலம்பலாய் முடிவது சிறப்பாகவுள்ளது.

‘அவளும் இவளும்’ என்ற சிறுகதையில் இரு பெண்களின் முரண்பட்ட வாழ்வின் நிகழ்வுகளை தாட்சாயணி சித்திரிக்கிறார். விரும்பியவனுடன் ஓடிப்போய் வாழ்க்கை நடாத்தும் ஒருத்தியையும் அவ்வாறு விரும்பியவனுடன் சேராது தனித்து வாழும் ஒருத்தியும் ஒப்பிடப்படுகின்றனர். இக்கரைக்கு அக்கரை பசுமையாகவிருக்கின்றது. இச்சிறுகதையின் பலவீனம், மையக்கருவிற்கு வர ஆசிரியை ஆரம்பத்தில் அவ்வளவு தூரம் சுற்றி வந்திருக்கத் தேவையில்லை. இச்சிறுகதையின் சிறப்பு பாத்திரங்களின் உணர்வுபூர்வச் சித்திரிப்பு.

‘அவள் கண்ணகி இல்லை’ (அல்லள்) என்ற சிறுகதை மிகச் சிறப்பான ஆக்கமாக எனக்குப்படுகின்றது. வெளி நாட்டில் அந்நாட்டுப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து வாழும் ஒருவன் தாய் தந்தைக்காக இங்கும் ஒருத்தியை ஏமாற் றிக் கலியாணம் செய்து கொண்டு லண்டன் செல்கிறான். புதுமைப்பெண் செவ்வந்தி அந்த ஏமாற்றுக்காரனின் வீட்டில் எடுக்கின்ற முடிவு மிக அற்புதமான சமூகக் கட்டவிழ்ப்பு. அச்சிறுகதையை ஒரு குறியீட்டின் மூலம் கலாபூர்வமாக ஆசிரியை சித்திரித்துள்ளார். கதிரைச் சேலைக்கு ஆரம்பத்தில் போடுகின்ற ‘எம்ப்ராய்ட்’ பின்னல் பிழைத்து விடுகின்றது. தான் பிழையாகப்போட்ட அந்தப் பின்னலை இறுதியில் அவள் தூக்கி எறிந்துவிடுவதாக முடிவு செய்கிறாள். சமூகத் திற்குச் சொல்ல வேண்டிய சங்கதிகளைக் கொண்ட சிறுகதை இது. இவ்வாறு தாட்சாயணியின் சிறுகதைகள் ஒவ்வொன்றின் சிறப்பிணையும் விபரித்துக் கூறிக் கொண்டே போகலாம். எவ்வாறாயினும் ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறையின் ஏழாந் தலைமுறையின் முன்னணிப் படைப்பாளிகளில் முதன்மை வகிக்கின்ற அறுவரில் ஒருவர் என்பதில் ஐயமில்லை. சிறப்பான அவதானிப்பும் நிறைந்த வாசிப்பும் சமூக வேதனைகளுக்கு உருவம் கொடுக்கும் ஆவலும், இடையறா சமூகநேசிப்பும் அவரைச் சிறந்த படைப்பாளியாக உருவாக்கி வருகின்றன. வாழ்த்துக்கள்! வளர்க. ஏனையோருடன் ஈழத்து இலக்கியத் திணை அடுத்த கட்டத்திற்கு எடுத்துச் செல்க.

செங்கை ஆழியான் க. குணராசா

75/10A, பிறவுண் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

என்னுரை

என்றோ, எப்பொழுதோ, ஏதோ ஒரு கணத்தில், மனதில் கருக்கட்டிய உணர்வுகள், பின்னொரு பொழுதில் சிறுகதைகளாய் மலர்ந்தன. அவ்வாறு மலர்ந்த அந்த வாச மலர்களை மாலையாய்த் தொடுப்பதில் தான் எத்துணை மகிழ்ச்சி. இதோ எனது சிறுகதை மலர்கள் நூலெனும் மாலையாய் முகிழ்ந்து விட்டன. இது எனது இரண்டாவது தொகுப்பு. முதலாவது தொகுப்பு வெளிவந்த போது இருந்ததைக் காட்டிலும் எவ்விதத் திலும் குறைந்துவிடவில்லை இந்தப்பூரிப்பு.

ஆரம்ப காலகட்டங்களில் என்னால் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகள் இத் தொகுதியில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு கதை களும் எழுதப்பட்டு அவை வெளிவந்த அந்தக்காலங்கள் இப்போது கண்முன்னே வருகின்றன. அந்தக் காலத்தை நிலைக்க வைத்து விட்ட மனநிறைவு இக்கதைகளைத்

தொகுக்கும்போது உண்டாகின்றது. ஒரு எழுத்தாளனுக்கு அவனது படைப்புக்கள் தொகுக்கப்படும்போது ஏற்படும் திருப்தி வேறெதில் ஏற்படுகின்றது?

இக்கணத்தில் இச்சிறுகதைத்தொகுப்பிற்கு மூலகர்த்தா வாய் இருக்கின்ற 'மீரா பதிப்பக' ஆசிரியர் திரு. இரத்தின வேலோன் அவர்களுக்கு நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இச்சிறுகதைகளைத் தொகுப்பதற்குரிய அக்கறையையும், ஆர்வத்தையும் மிக அதிகம் வெளிப்படுத்திய அவரது உற்சாகமூட்டலே எனது இரண்டாவது தொகுப்பு மிக விரைவாய் மலர்வதன் காரணம்.

எனது படைப்புக்களை ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே உற்சாகமூட்டி வரவேற்ற எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான் அவர்கள் இத்தொகுப்பிற்கு அணிந்துரை வழங்கியிருக்கின்றார். இத்தொகுதியில் அடங்கியுள்ள பன்னிரண்டு கதைகளையும் அவரிடம் அணிந்துரைக்காக வழங்க முடியாது போன போதிலும் கூட எனது வேறு பல கதைகளையும் வாசித்த தளத்தில் நின்றபடி எனது படைப்புகளுக்கு அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார். அவருக்கு எனது நன்றிகள்.

மற்றும் எனது எழுத்துக்களை விமர்சித்து, ஆதரவாகவும், எதிராகவும் கருத்துகள் தெரிவித்து என்னைப் புடம் போடும் அனைவரையும் இக்கணத்தில் நன்றியோடு நினைத்து விடை பெறுகின்றேன்.

இந்த மலர்களின் வாசனையை இனி நீங்கள் நுகரலாம்.

தாட்சாயணி

(பிரேமினி சபாரத்தினம்)

பெரிய அரசடி வீதி,
சங்கத்தானை,
சாவகச்சேரி.

உள்ளே

1. ஒரு புல்லாங்குழல் ஊமையானது _____ 1
2. அந்தப் பத்து நிமிடங்கள் _____ 24
3. அவளும், இவளும் _____ 37
4. சிவப்புத்துளிகள் _____ 56
5. பிஞ்சுமனம் _____ 71
6. அன்புள்ள அம்மாவுக்கு _____ 86
7. சலனம் _____ 103
8. உறவுகள் தொடர்கதை _____ 115
9. கண்ணீர்ப்பூக்கள் _____ 128
10. மழையில் உதிர்ந்த மலர் _____ 151
11. அவள் கண்ணகி இல்லை _____ 167
12. இளவேனில் மீண்டும் வரும் _____ 181

ஒரு புல்லாங்குழல்

ஊமையானது

கீழ்வானம் அற்புதமாய் ஜொலிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. சந்தனமும், குங்குமமும் கலந்த கலவை நிறத்தில் ஒளி பீறிடுவதற்கான ஒப்பனைகளில் இறங்கிற்று வானம். அழகான ஒரு வைகறை அற்புதமாக விடியத் தொடங்கியது. கரிய வானில் மின்னும் நட்சத்திரங்களைப் போல மல்லிகைக் கொடியெங்கும் பூத்திருந்த சின்னஞ்சிறு மலர்கள் வாசனையை அள்ளித் தெளித்தன. ராதை அருகே போனாள். கொடி நிறைத்த வாசனையை முழுவதுமாய் நெஞ்சினிக்க முகர்ந்தாள். கொத்து மலர்களைக் காம்பொடு கிள்ளிப் பின்னலில் செருகிக் கொண்டாள். மல்லிகை வாசத்திற்குப் பாம்புகள் வருமாமே. அவள் கூந்தல் கருநாகம்... மல்லிகையைத் தேடியது. குதிக் கால்களில் எம்பிய்ப்படி வேலிக்கு அப்பால் மெல்ல எட்டிப் பார்த்தாள். கிணற்றடியில் நீர் சலசலவென்று கொட்டும்

இளவேனில் மீண்டும் வரும்

சப்தம் கேட்டது. எழுந்து விட்டார்கள். முகமெங்கும் ஒரு புன்சிரிப்புப் படர்ந்து மின்னியது. மல்லிகைக் கொத்துகளைக் கைநிறையப் பறித்துப்போய், சுவாமிக்கும் அம்மாவின் படத்துக்கும் போட்டுக் கை கூப்பி வணங்கினாள்.

அதற்குப்பிறகு அவள் தேனீதான். சுறுசுறுப்பான வேகத்தில் அவள் சுந்தரமாய்ச் சுழன்றாள். ஒரு உற்சாகக் குதிப்பில் பாடலொன்றை முணுமுணுத்தபடி பரபரப்பானாள். வெளியே ஜானகியும், அவள் தந்தையும் வந்துவிட்டதற்கு அறிகுறியாய் ஆரவாரங்கள் எழுந்தன. ஏன் கண்ணனும், மாமியும் வரவில்லை? மெல்ல பக்கத்து வாசலால் வெளியேறி வேலிக்கருகே உயர்ந்து எட்டிப்பார்த்தாள். கண்ணன் வந்து கொண்டிருந்தான். மாமி இனித்தான் வரக்கூடுமோ...? அவள் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட கோதை குறும்புடன் சிரித்துவிட்டுப் போனாள். ராதை கண்ணனைப் புன்னகைத்த கண்களால் உபசரித்து விட்டுப் போனாள்.

“என்னடி ராதா, இன்னும் என்ன செய்யிறாய்...?” வெளியே தோழியின் குரல் உசுப்பிற்று.

“வாறன்.... வாறன்...”

அவள் தன் அல்பங்களுக்குள் கண்ணனின் படமொன்றைத் தேடிக் கொண்டிருந்தாள். அப்பாவும், கண்ணனுமாய் அவள் ‘பாக்’ குகளை வெளியே கொண்டு போய் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவள் கையில் இருந்த கண்ணனின் படங்களை வைத்துக் கொண்டு ஆராய்ச்சி நடத்தினாள். சித்தி, ஜானகிக்கும் அவள் தந்தைக்கும் தேனீர் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

‘எதை எடுப்பது? எதைக் கொண்டு போவது?’ யோசனையின் உச்சியில் அவள் இருந்தபோது கோதை உள்ளே வந்தாள்.

“என்னக்கா கோட்டையைப் புரட்டுற யோசனை....?” கேட்டுக் கொண்டே வந்தவள் அந்தக் கரங்களுக்குள் திண்டாடிய கண்ணனின் புகைப்படங்களைக் கண்டாள்.

“ஐயய்யோ, இவ்வளவும் கொண்டு போகப் போறியோ அக்கா....” என்று பயப்பட்டு சிரித்தாள். வெளியே “என்னடி ராதா...” என்ற குரல் தொடர்ந்ததும் கோதை வெளியே ஓடினாள்.

மேலும் யோசிக்க முடியாமல் கைக்கடக்கமாய் இருந்த சின்னப் புகைப்படத்தைக் கவனமாக எடுத்து பேர்ஸின் ரகசிய அறைக்குள் வைத்துக் கொண்டு வெளியே போனபோது கண்ணன் அவளைப் பார்த்துக் கண்களால் சிரித்தான். கோதை ஜானகிக்கு ரகசியம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் அப்பாவிடம் வந்தாள்.

“போட்டு வரட்டோப்பா...”

“சரி கவனமா நடந்து கொள்ளு....”

அந்த ஒரு வார்த்தையில் அவரது சகல அறிவுரைகளும் அடங்கி விட்டன.

“சித்தி.....”

சித்தி தலையைச் சந்தோஷமாய் ஆட்டினாள். இந்த வீட்டில் ஒருத்தி டொக்டராவதில் அவளுக்குத்தான் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி.

மாமியின் அருகில் வந்தாள். கன்னத்தைத் தடவி உச்சி மோந்தபடி ஆசி சொன்னாள் மாமி.

“கவலையில்லாமல் போட்டு வா அம்மா...”

கோதையைப் பார்த்தாள். கோதை சிரித்தாள். குறும்புகள் கண் வழியே தெரிந்தன.

“கண்ணன்ரை படத்தை மட்டும் தான் கொண்டு போறாய். கண்ணனை விட்டுட்டே போகப் போறாய்....”

சிரிப்புடன் கேட்டாள்.

“அங்கை போனாலும் சிலவேளை டொக்டரைத் தேடினாலும் தேடுவியோ.....?”

மேலும் கிளறினாள், கண்ணன் அவளையே ஆவலோடு பார்த்தான்.

“எங்கை போனாலும் கடைசியா கண்ணனிட்டுத் தானை வருவன். ம்..... கட்டாயமா....”

அவள் கடைக்கண்ணால் கண்ணனைப் பார்த்தபடியே சொன்னாள்.

“சரியே நேரமாச்சு..... போகவேணுமெல்லே.....”

ஜானகியின் அப்பா ஞாபகப்படுத்தினார். கண்ணன் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டான். ஜானகியும் தந்தையுடன் ஏறிக்கொண்டாள்.

எல்லோருக்கும் கையை ஆட்டிக் காட்டி விட்டு.... துயரமும் சந்தோஷமும் கலந்த இனிய உணர்வு மனதைத் தழுவ கண்ணனின் சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டாள் ராதை.

மல்லிகை வாசம் இனிமையாய் வழியனுப்பி வைத்தது.

பரந்த வளாகத்தின் பசும் புற்றரையில் ராதையும், ஜானகியும் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். ராதை தயங்கினாள். சிங்கத்தின் குகைக்குள் நுழையும் வெள்ளாடு போல.... சின்னஞ்சிறு ஏறும்புக் கூட்டங்கள் போல ஆங்காங்கே வண்ண உடைகளின் விரிப்பில் இளம் நெஞ்சங்கள் கூடியிருந்தன. பலாப் பழத்தை மொய்த்த ஈக்கள் போல புதியவர்களைச் சுற்றி மொய்த்திருந்தது பழையவர்கள் கூட்டம். ஜானகி இயல்பாகவே துணிச்சல்காரி. கொஞ்சம் வாயாடி கூட, ஆனால் ராதை அப்படியில்லை. மென்மையானவள், எடுத்ததற்கெல்லாம் கலங்கி விடுபவள். வகுப்பறையில் மிகவும் அமைதியானவள் அவள் தான். அப்படிப்பட்டவளுக்கு இனிய குரலோடு அழகான சாரீரமும் அமைந்து விட்டது ஆண்டவன் கொடையாகத் தான் இருக்க வேண்டும். குழல் இழைவது போன்ற இனிய குரலால் அவள் பாடியிருக்கிறாள். பாடசாலை மேடையின் சின்னக் கச்சேரிகளில் பாடிப் பாராட்டுப் பெற்றிருக்கிறாள். மெல்லென ஓடையில் ஓடும் தெளிந்த நீர் போன்ற குழைந்த சந்தம். அந்தக் குயிற்குரலின் சொந்தக்காரி சின்னச்சின்னக் குறும்புகளும் செய்வாள். ஆனால் அந்தக் கண்களில் வழிந்த குறும்பு காணாமல் போய் ஆறு மாதங்களாகி விட்டன. அம்மா இறந்து ஆறேழு வருஷங்கள் துறவியாயிருந்த அப்பா திடீரென்று ஒருத்தியை சித்தியாகக் கொண்டு வந்து விட்டபோது அவளது குறும்பு காணாமல் போனது.

சித்தி வந்தபோது எத்தனை கிலோ தேனை மனதில் வைத்திருந்தாள் என்பது யாருக்குமே தெரியாது. அந்த

அளவுக்கு சிரித்த முகத்தோடு அன்பாய் தான் பழகினாள். அந்த நிம்மதி ஒன்றில் அவள் குறும்பு தவிர வேறொன்றையும் இழந்து போனதில்லை. முகத்தில் மீதமிருக்கும் சந்தோஷமும், இனிய மலர்ச்சியும் அந்தத் தாமரை முகத்தில் இன்னும் மறையவில்லை.

சுற்றிலும் ஒரே ஆரவாரம், கலகலப்பு, மிரண்ட முகங்களும், அதட்டும் முகங்களும் தவிர வேறில்லை. மிரண்டவற்றிலும் சில துணிச்சல்கார முகங்கள் இருக்கத்தான் செய்தன. ஜானகியுடையதைப் போல.

ஜானகி மளமளவென்று ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு போனாள். அவள் அப்படித்தான் என்ன சொன்னாள். ஏது சொன்னாள் என்பதெல்லாம் அடுத்த நிமிடமே மனதில் மறந்து போகும். ஆனாலும், அவள் கதைத்துக் கொண்டு தானிருந்தாள். ராதா தலையை அசைத்துக்கொண்டு கேட்ட படி வந்தாள். வாயைத் திறக்கவே பயமாயிருந்தது, சூழவும் நடக்கிறதைப் பார்த்தவுடன்.

அவர்களைத் திடீரென்று ஒரு கூட்டம் வளைத்துக் கொண்டது. முற்றிலும் சூழ்ந்தவர்களைப் பயத்துடன் பார்த்துத் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள் ராதா. தலையைச் சிலிர்த்துக் கொண்டாள் ஜானகி.

“என்ன..... என்ன வேணும்.....?” உரத்துக் கேட்டாள்.

“என்னவோ....?” ஒருவன் எக்களித்தான். தடித்த முகம் அவனுக்கு.

“இவளை முறையாகக் கவனிக்க வேணுமடா.....” கண்ணாடிக்காரன் தொடர்ந்தான்.

“எங்கையிருந்தடி வாறியள்....”

அநாகரிகமான வார்த்தைகள் அரங்கேறின. ஜானகி ஒரு பொய்யைச் சொன்னாள். அவர்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டது.

“ஏய், நீ எங்கையிருந்து வாறாயெண்டும், அங்கை உன்னைப் பற்றின விஷயங்களெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும்....”

“டேய், நீங்கள் இவளைக் கூட்டிக் கொண்டு போங்கோடா. நாங்கள் மற்றவளைப் பாக்கிறம்....”

சட்டென்று இரு கிளைகள் பிரிந்து வளையங்களாயின. ஜானகி மெல்ல விலகியபடி கிசுகிசுத்தாள்.

“என்னடி செய்து போடுவாங்கள் பாப்பம்...”

அவளுக்குப் பயமாயிருந்தது. கைகள் நடுங்க ஜானகியை நிறுத்தி விடத் துணிந்தாள், முடியவில்லை. அவர்கள் அவளைச் சூழ்ந்து விட்டார்கள்.

“உன்ரை பேர் என்னடி.....”

மௌனம் - திரும்பவும் அழுத்தமாய் விழுந்தது கேள்வி.

“ரா...தை....” மெதுவாய் உச்சரித்தாள்.

“வாய்க்கை என்னடி கொழுக்கட்டையே.... பிலத்துச் சொல்லு....”

“ரா.....தை...”

“ராதை.....” உரத்துக் கத்தினான் ஒருவன்.

“எங்கையடி உன்ரை கண்ணன்...”

இவள் ஒரு திடுக்கிடலுடன் நிமிர்ந்தாள்.

“ராதைக்கு ஒரு கண்ணன் இருக்க வேண்டாமே....”

ஒரு நிம்மதியோடு தலைகுனிய மீண்டும் முழக்கினான்.

“சீனியேஸ் எண்ட மதிப்புத் தராமல்... இந்த ராக்கிங் போதாது போலை.....”

அவள் நிமிர்ந்து கேள்விக் குறியோடு பார்த்தாள்.

“காய் போட்டாச்சோ...?” அடுத்தவன்

“இல்லை...” என்றாள் முணுமுணுப்பாய்.

“பாடத் தெரியுமோ....?” இன்னொருவன்.

“இல்லை...” என்றாள்.

இதைச் சொல்வது சுலபமாக இருந்தது. வேறேதும் தொந்தரவுகள் இருக்கவில்லை. ஆனால் மொத்தமாய்ச் சேர்த்து கண்ணாடிக்காரன் வசவுகள் பொழிந்தான்.

“என்னடி, எதுக்கெடுத்தாலும், இல்லை, இல்லையெண்ணுறாய். உன்னைப் பற்றி ஒரு ஃபைலே கிடக்கு திஞ்சு”

“சரியான நெஞ்சழுத்தமடா உவளுக்கு. நல்ல பாடம் கற்பிக்க வேணும்...”

“நீ பள்ளிக்கூடத்திலை பாடினதெல்லாம் தெரியும் எங்களுக்கு. பரிசு வாங்கினதெல்லாம் தெரியும். பிறகு இல்லையெண்ணுறாய். இப்ப நாங்கள் சொல்லுற பாட்டை நீ பாடவேணும் சரிதானே.....”

இவர்களுக்கு எப்படி இதெல்லாம் தெரியும் என்றதொரு ஆச்சரியம் உள்ளே பரவினாலும் பாட்டுத்தானே ‘அப்பாடா’ என்றதொரு நிம்மதி நெஞ்சில் பரவ, “சரி” என்றாள்.

“சரியோ.....?” அவன் ஒரு கேலியும் ஏளனமுமாய்க் கேட்கத் தயக்கம் வந்தது.

“சரி, பாடு” என்றான்.

அவள் மெதுவாக “மோகத்தைக் கொன்றுவிடு அல்லா லென்றன் மூச்சை நிறுத்திவிடு.....” பாடத் தொடங்கினாள்.

“நிப்பாட்டு, நிப்பாட்டு.....” ஏதோ செய்யக் கூடாத தொன்றை அவள் செய்துவிட்டது போல ஒருமித்துக் கத்தினார்கள்.

“இதே பாட்டு....”

“அப்ப என்ன பாடுறது....?” துணிச்சலோடு, இல்லை, துணிச்சல் வந்ததாய் நினைத்துக் கொண்டு கேட்டாள்.

“நேத்து ராத்திரி யம்மா.....”

ஒருவன் கரகரத்த குரலால் இழுத்துக் காட்டினான்.

“ம் பாடு....”

அவள் குனிந்த தலையை நிமிர்த்தவில்லை. அவமானம் ஆளைக் கவிழ்த்தது. இன்னும் உச்சரிக்க முடியாத வசனங்க ளையெல்லாம் பாட்டென்று சொல்லிக் கொச்சைப்படுத்த தினார்கள். இந்தப் பாட்டுக்களையெல்லாம் அவள் பாட வேண்டுமாம். அவள் நிமிரவேயில்லை. சுற்றியிருந்த இரைச்சல் நெற்றிப்பொட்டை விண்ணென்று வலிக்கச் செய்தது.

“பாடு, பாடு.....” சுற்றிவரக் கூச்சல்.

பாடமாட்டேன் என்றதொரு உறுதியுடன் அவள்....

அவர்கள் அவளைச் சுற்றி நின்று ஆள் மாற்றி ஆள் பாடினார்கள். அவள் காதுகளைப் பொத்தினாள்.

அதையும் மீறி அவர்கள் அசிங்கமாய்த் திட்டினார்கள்.

ராதை அந்தத் தலைகளுக்கிடையில் ஒரு பாதையை வகிபெடுத்து அப்பால் எங்காவது ஜானகி தெரிகிறாளா என்று தேடினாள்.

அங்கே ஜானகி இன்னும் பல பேரால் சூழப் பட்டிருந்தாள். அவளுடைய துணிச்சலும், வாயாடித்தனமும், அவளைச் சூழ்ந்தவர்கள் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்தியிருந்தது. அதன் காரணமாக அவள் வார்த்தைகளால் சொல்ல முடியாத அளவிற்கு அவமானப்படுத்தப்பட்டிருந்தாள் என்பதுவும், எழுதவே முடியாத அளவு அருவெறுப்பாய் அவளை வதைத் திருந்தார்கள் என்பதுவும் ராதைக்குத் தெரியாது.

“என்னடி எங்கையோ பாக்கிறாய்.....?”

தடித்த முகத்தையுடையவன் உறுமினான்.

“நீ பாடமாட்டாய், சரிதான்ரீ பாப்பம், நீ பெரிய பத்தினி யோவெண்டு..... என்னடி செய்யிறான் உன் ரை கண்ணன்...”

இவள் தடுமாறினாள், எதையுமே கவனிக்காதது போல் பாரதி பாட்டை நினைவுக்குக் கொண்டு வர முயன்றாள் முடியவில்லை.

அவன் ராதையின் கையிலிருந்த பேர்சைப் பிடுங்கி யெடுத்தான். அவள் பயத்தோடு காத்திருந்தாள். பணம், பஸ் ரிக்கற், சில கடையில் பொருட்கள் வாங்கிய பற்றுச்சீட்டுகள், நேர அட்டவணைகள், பேனா, பென்சில்... எதைத் தேடு கின்றார்கள் அவர்கள்.

சட்டென்று அந்த ரகசிய உள்ளறைக்குள் கையை நுழைத்து அந்தச் சின்னப் புகைப்படத்தை எடுத்தான். அவள் உதடுகள் துடித்தன. சுற்றியிருந்த எல்லா விழிகளும் அந்தப் புகைப் படத்தை மேய்ந்தன. “ஆரிது....” அவன் சொல்லித் தானாக வேண்டுமென்ற கட்டாயத்தோடு கேட்டான்.

ராதை பேசாமல் நின்றாள்.

“ஆரெண்டல்லே கேக்கிறன்....”

மீண்டும் மௌனம்.....

சொல்லப் போறியோ, இல்லாட்டி இதைக் கிழிச்சு எறிஞ்சு போடுவன்....

அவள் பிரிய மறுத்த உதடுகளைக் கஷ்டப்பட்டுத் திறந்தாள்.

“அவர்..... எனக்கு மச்சான்....” கஷ்டப்பட்டுச் சொன்னாள். அவன் பின்புறம் திருப்பிப் பார்த்தான். ‘அன்புடன் கண்ணன்’ என்ற அழகிய கையெழுத்து. இப்படி ஒரு அழகிய கையெழுத்து தங்களிடம் இல்லையென்ற எரிச்சலோ என்னவோ...?

“ஓ..... இவன் தானை அந்தக் கண்ணன்....” தடித்த முகத்தை உடையவன் சொல்ல, கண்ணாடிக்காரன் மேலும் தொடர்ந்தான்.

“அந்த பிஸினஸ்காரக் கண்ணனுக்கு ஒரு மெடிசின் பெட்டை கேக்குதாமோ....?”

இவளுக்கு கோபம் வந்தது.

“ஏன் அதுக்கென்ன, மெடிசின் படிச்சாப்போலை உங்கட குணம் உயர்ந்ததே.... அவரிண்டை குணம் ஒருதருக்கும் வராது...”

அவளுடைய கோபம் அவனுக்கு ஆத்திரத்தை மூட்டி யது.

“என்னடி சொன்னனி....” என்றவன்

“பாப்பமடி, இப்ப இப்பிடிச் சொல்லுறனி நாளைக்கு அந்தக் கண்ணனை ஏமாத்த மாட்டியெண்டு என்ன நிச்சயம்....”

அவள் “மாட்டன், நான் ஏமாத்தமாட்டன்...” என்று மெல்லிய குரலில் உறுதியாகச் சொன்னபோது கண்ணாடிக் காரன் இடைமறித்தான்.

“அப்பனுக்கேத்த மகஸ்தானை, அப்பன் ரெண்டாவதா ஒண்டைக் கட்டிப் போட்டான், மகள் இன்னும் எத்தினை பேரை....”

யார்.....? யார் சொன்னது? இது எப்படி அவன் வரை போய்.... தடுமாற்றத்தோடு நிமிர்ந்து பார்த்தாள். கண்ணாடிக்காரன் குரூரமான ஏளனப் புன்னகையோடு நின்றான்.

இதுக்கும் மிஞ்சிய சொற்களை அவள் கேட்க முடியாது என்றபோது தவிப்பு மின்னல்களாய் வெட்டிப்போனது.

“அதுசரி, அப்பன் தான் போய்ப் பொம்பிளை பாத்த வனோ..... இல்லாட்டி நீயும் கூடப் போய்ப் பார்த்து நீதான் செய்து வைச்சனியோ.....?”

திடீரென்று தாக்கிய கேலிப்பார்வைகளின் மத்தியில் குறுகிப் போனாள். கீழே சிவப்பு எறும்புகள் கூட்டம் குவியலாய் மொய்த்திருந்தன. ஒரு சிறு புழு.... துடித்துக் கொண்டிருந்தது. அதன் மேல் ஏறிக் கடித்தபடி பத்துப் பன்னிரண்டு எறும்புகள் அந்தப் புழுவை இழுத்துப் போக முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தன. துடித்துக்கொண்டிருந்த புழுவைப் போல அவள்.....

சொர்க்கத்துக்கும் நரகத்துக்கும், சின்ன இடைவெளிதான் இருக்கும் போலிருக்கிறது. எத்தனை கனவுகளோடு ஒரு சொர்க்கத்துக்குப் போவது போன்ற எதிர்பார்ப்போடு வந்தாள். வந்தபின் அல்லவா தெரிகிறது. இது சொர்க்கம் அல்ல விடுபடமுடியாத நரகம் என்று. அவளது இனிய குரலில வர்ஷிக்கப்படும் தேவகானத்தை அவர்கள் ரசிக்கப் போவதில்லை. அவர்களுக்காக அவள் வக்கிரமான ஆபாசப் பாட்டுக்கள் பாடவேண்டும். அவளது ஆழ்ந்த நுண்ணறிவை அவர்கள் பரிசீலிக்கப் போவதில்லை. அவளது தந்தையைப் பற்றியும் அவளது அந்தரங்கங்கள் பற்றியும் அவர்கள் அலசி ஆராயப் போகின்றார்கள். ஒப்பற்ற குறள்களை அவர்கள் அறிந்திருந்தாலும் கூட ஆபாசக் குறள்களைத் தான் அவளுக்காக அரங்கேற்றுகிறார்கள்.

நரகம் தான்.... ஆம்.... விடுபடமுடியாத நரகம் இது.....

அவள் வாய்க்குள் வெளிப்படவிருந்த விம்மலைத் தொண்டக்குள் அடக்கிக் கொண்டாள். முகம் வெளிநிப்

போனது. கண்களிலிருந்து சந்தோஷம் மெல்ல, மெல்ல கழன்று போனது. விரக்தியும் வேதனையும் கண்களைக் கலங்க வைத்தது. ஆனாலும் உள்ளே சுரந்த திரவம் வெளியே சிந்தாதபடி கண்களை மூடிக்கொண்டாள். கால்கள் தள்ளாடின. அசைவற்ற பொம்மையாய் உயிர்த்துடிப்பில்லாமல் நின்றாள். சூழ்ந்திருந்தவர்களின் குரல் துரத்திற்று. எங்கோ... எங்கோ..... யாருமில்லாத இடத்திற்கு ஓடி விட வேண்டும் போலிருந்தது. ஓடமுடியவில்லை. சுற்றியிருந்தவர்கள் விடப்போவதில்லை.

நினைவுகளை அவள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் இழந்து கொண்டிருந்த போது “போ...” என்றார்கள். கால் போன திக்கில் நடந்தபோது, “இஞ்சை இல்லை, அங்கை போ...” என்றார்கள். அவள் திரும்பி நடக்கப் பின் தொடர்ந்தார்கள். இன்னும் முதுகுக்குப் பின்னால் அவர்கள் குரல்கள் துரத்தின. எந்த எதிர்ப்புமின்றி அவள் நடந்தாள்.

“கீ குடுத்த பொம்மை இப்பிடித்தானடா நடக்கும்...” ஒருவன் விமர்சித்தது அவளுக்குக் கேட்கவில்லை.

படர்ந்த பெரும் பரப்பு முடிந்து அவள் கண்களுக்கு முன் பெரிய மண்டபம் விரிந்தது. “உள்ளுக்குப் போ... போ....” பின்னாலிருந்து குரல்கள் விரட்டின. அந்த இடத்தை விட்டு எங்காவது ஓடிப்போய் விட வேண்டுமென்ற எண்ணம். அவள் பேசாமல் நடந்தாள். உள்ளே லேசான இருள் பரவியிருந்தது. மேசையும் வாங்குகளுமாய் என்ன அது.... அப்போதுதான் அவளுக்குச் சுய பிரக்ஞை வந்தது. வெளிச்சத்துக்குப் பழகிய கண்கள் இருளைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்ளுமுன் தெளிவில்லாமல் அந்தக் காட்சி கண்ணில்

விழுந்தது. ஐந்தாறு மனித உடல்கள், கரிய பிண்டங்களாய், கூரையைப் பார்த்தபடி கிடந்தன. எத்தனை காலமோ....? மருந்து வாசனை, அவள் தனியே ஒரு பயங்கரப் பிரதேசத்தில் இருப்பது போல தலையைச் சுற்றியது. திடீரென்று ஒரு பயங்கரமான திகிலூட்டும் சிரிப்பொலி கேட்கத் தொடங்கியது. அவளுடைய நினைவுகள் சுழன்றன. அந்த உருவங்கள், பிரேதங்கள் கறுப்பாய்... அவளை நோக்கி அசைவது போல் தோன்றின. விகாரமாய் பயங்கரமாய் சிரித்தபடி அவளை நோக்கி.....

அவள் முகத்தைப் பொத்தியபடி அலறியபடியே வெளியே ஓடி வந்தாள். அவர்கள் வெளியே ஒவ்வொரு வரும் ஒவ்வொரு கோணத்தில் உடம்பைச் சாய்த்தபடி ஆங்காங்கே தனித்தனியே தெரிந்தார்கள். அவளைப் பார்த்து, அவள் அலறலைப் பார்த்து எக்காளமாய்ச் சிரித்தார்கள்.

“நாளைக்கு டொக்டரா வரவேணுமென்டால் நெடுகலும் பிரேதங்களோடை பழகவேண்டித்தான் வரும் இப்பிடி அழுது புலம்பினால் சரிவராது....”

ஒருவன் மிகுந்த அக்கறை எடுத்துக் கொள்பவன் போலக் குத்தலாகச் சொன்னான். இன்னொருவன் கையிலிருந்த எதையோ அழுத்த அந்தத் திகிலூட்டும் பயங்கரச் சிரிப்பு மறைந்து அவர்களின் கேலிச் சிரிப்பு மட்டும் தொடர்ந்தது. அவன் கையில் இருந்தது ஒரு சின்ன ரேப்ரைக்காடர்.

உள்ளே எந்தப் பிரேதமும் அசையவில்லை. அப்படியே தானிருந்தன. அது அவளது மனக்குழப்பம். கத்திக்கொண்டே ஓடியவள் அவளைத் தேடிவந்து கொண்டிருந்த ஜானகிக் கருகே போய்த் தன் விசம்பலைப் பெருக்கினாள். ஜானகி

அவர்களைக் கோபத்தோடு பார்த்தாள். ராதையின் கண்களை மெல்லத் துடைத்து அந்த முகத்தை நிமிர்த்திய போது அங்கு குடிகொண்டிருந்த மலர்ச்சியைக் காணவில்லை. குறும்பு, சந்தோஷம், மலர்ச்சி எல்லாம் எங்கு போயிற்று. அந்தத் தாமரை வண்ண முகம் நொடிப் பொழுதில் சும்பியது ஏன்...? விடை தெரியாத வினாக்களோடு அவளைத் தேற்றினாள் ஜானகி.

இரவு..... உறங்கிக் கொண்டிருந்த கண்களை மீறி ஏதோ அசைவது போலிருந்தது. யாரோ தன்னைத் துரத்துவது போலவும். அந்தக் கருமையான மருந்து பூசிய உடல்கள் எழுந்து பயங்கரமாய்ச் சிரிப்பது போலவும், மனதில் ஒரு மாயை படர, ராதை அடித்துப் புடைத்துக் கொண்டு எழுந்தாள்.

“ஐயோ, வேண்டாம், வேண்டாம்....” புலம்பினாள். ஜானகி திடுக்கிட்டு எழுந்து விளக்கைக் கொளுத்தினாள்.

ராதை ஒடுங்கியபடியே, “இல்லை, இல்லை..... என்னைப் பிடிக்க வருது.....” பொருத்தமில்லாத வார்த்தைகளாய் உளறினாள்.

“என்னடி கனவு கண்டனியே...” ஜானகி அவளை உலுப்பினாள்.

“கனவோ....” ஏதோ யோசித்தாள்.

“அப்பாவைப் போலத்தானை மகனும்.... ஆ.... அப்படியே... எல்லாரும் அப்படித்தானை சொல்லீனை, அப்ப அது உண்மை தானை.... இல்லை.. இல்லை.. அது என்னைப் பிடிக்க வருது, என்னட்டைத் தான் வருது...”

ஜானகி கலவரப்பட்டுப் போய் விளக்கை அவள் முகத்துக்கருகே கொண்டு போனாள்.

மிரண்டு போன கண்கள். எதற்குப் பயப்படுகிறாள் இவள்....? எங்கே அந்தப் பழைய தாமரை வண்ண முகம், வெளிறிப் போய்..... துளிகூட ரத்தமில்லாமல்...

லாம்பின் ஒளிச்சூடு கன்னத்தை உரச விளக்கைத் தள்ளினாள்.

“வேண்டாம், கிட்ட வராதே, நான் சாகப்போறன்...”

ஜானகி அவளது கையைப் பிடித்து இழுத்து வந்தாள். அவள் நெம்பித் தள்ளினாள். கதவைத் திறக்கப் போன போது கெஞ்சினாள்.

“என்னை விட்டுட்டுப் போகாதே ஜானு.. நான் சாகப் போறன். என்னை விட்டுட்டுப் போகாதே ஜானு.....” விடாமல் புலம்பினாள்.

“என்னை அப்பாவைப் போலை தானாம் நானும். கண்ணனை ஏமாத்திப் போடுவனாம். இல்லை, இல்லை, கட்டாயம் ஏமாத்த மாட்டன்.....”

விசும்பி அழுதாள். திடீர், திடீர் என்று எதையோ பார்த்துப் பயந்து ஒடுங்கினாள்.

ஜானகி திகைத்துப் போய் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

காலம் கரைந்து கொண்டோதானிருக்கிறது. பருவங்கள் மாறுகின்றன. பூக்கள் பூத்து உதிர்ந்து வெயில் கொளுத்தி மழை

சில்லெனக் குளிர்ந்து, இரண்டு வருஷங்களாகி விட்டன. இப்போது அவள் படிப்பை நிறுத்திவிட்டாள். இந்த உலகத்தில் வாழ்வதற்கு வேண்டிய அதிகபட்ச வலிமை அவளிடம் இல்லாதிருந்தது.

சித்தி...

பெரும்பாலான இரண்டாம் தார மனைவிகள் போலவே அவளும் மாறிவிட்டாள். வரும்போது அவள் கொண்டு வந்திருந்த 'தேனை' அப்படியே முழுங்கி விட்டிருக்க வேண்டும். எப்போதும் ஒரே சிடுசிடுப்பு, வக்கணைகள் தான். அதற்கு ராதா படிப்பை இடைநிறுத்தி வந்து விட்டது ஒரு காரணமாய் இருக்கலாம். இரண்டு சுமைகளாய்த் தான் ராதையையும் கோதையையும் அவள் கருதுகிறாள். அவளுக்கு கொரு சின்னமகன் பிறந்ததால் தன் இருப்பு உறுதிப்பட்டு விட்டது என்று அவள் நினைத்திருக்க வேண்டும். தானும் தன் பிள்ளையுமாய் அவள் ஆதிக்கத்தின் உச்சியிலிருந்தாள்.

அப்பா.....

சில வேளைகளில் தான் செய்தது சரியா? தவறா? என்று யோசிக்கிறார் போலிருக்கிறது. நெற்றியில் கவலை ரேகைகள் படரத் தன் புத்திரிகளை எப்படிக்க கரை சேர்ப்பதென்ற கலக்கத்தில்..... அதற்கு மாமியின் கடிதமும் ஒரு காரணமாய் இருக்கலாம். கண்ணன் முக்கால் வாசி ஆண்களைப் போலவே அம்மா சொல் மாறாத ஆண் பிள்ளையாய் லண்டனுக்குப் போய்விட்டான். பின்பு அம்மா சொல் படியே யாரோ ஒரு ருக்மணியைக் கரம் பிடித்து விட்டான். இனிய வாழ்வில் உதித்த குழந்தைக்கு ராதையின் பெயரைச் சூட்டவேண்டுமென்ற அடிமனசின் ஆசையை மெல்ல

வெளிப்படுத்தினான். அம்மா ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. அவன் தன் குழந்தைக்கு ராதை என்று பெயர் வைத்தால் கூட அவளுக்குச் சந்தோஷம் ஏற்படப் போவதில்லைத் தான். மாமி இப்படித்தான் கடிதம் எழுதியிருந்தாள்.

.....என்றை மகனுக்கு உன்றை மகள் எண்டு நினைச்சுத் தான் அப்பவே கண்ணன், ராதை எண்டு பேரும் வைச்சம். ஆனால் கடவுள் வேறே நினைச்சிருக்கிறார். உந்தப் பிள்ளை ராதைக்கு உப்பிடி வருமெண்டு ஆர்தான் நினைச்ச, அப்பவே நான் சொன்னமாதிரி ஓ. எல்லோடை படிப்பை நிப்பாட்டியிருக்கலாம். நீதான் கேக்காமல் படிக்கவைச்சாய். இப்ப கடைசியாய் என்ன நடந்தது? அவள் ஒண்டுக்கொண்டு பொருத்தமில்லாமக் கதைக்கிறதைக் கண்ட பிறகும் நான் என்றை மகனுக்கு உவளைச் செய்யிறது சரியில்லை. அது அவனைப் படுகுழியிலை தள்ளுற மாதிரி. தம்பி. என்றை புருசன் செத்த பிறகு நீதான் தம்பி என்னைப் பார்த்தது கண்ணனைப் படிக்க வைச்சது எல்லாம். ஆனா, அதுக்காக நீ இப்படிக் கேக்கிறது சரியில்லை. என்னெண்டாலும் பிள்ளையள் நல்லாயிருக்க வேணும், டாக்குத்தர் பார்த்து மருந்து தந்தவரெண்டும், அவளுக்குச் சுகம் வந்திட்டுதெண்டும் எழுதியிருந்தாய். சந்தோஷம். ஊருக்குள்ளையே அவளுக்கொரு மாப்பிள்ளை எடுத்துச் செய்து வை. பாவம் பிள்ளை, மாமி, மாமியெண்டு என்னிலை நல்ல வாரப்பாடு..... ஆசையோடை வரும் என்னட்டை

அப்பா பெருமூச்சோடு படித்து முடித்துக் கடிதத்தைக் கோதையிடம் கொடுத்தபோது, அவள் படித்துவிட்டுச் சுக்கல், சுக்கலாகக் கிழித்தாள். மாமி மேல் ஆத்திரம் பொங்கி யிருந்தது.

“ஊருக்கை செய்து வைக்கட்டாம், ஊருக்கை....” முணு முணுத்தபடியே அந்தத் துணுக்குகளை ராதை எடுத்துவிடக் கூடாதென்று பரபரப்புடன் எடுத்து அடுப்பிற் போட்டு சாம்பலாக்கினாள். இதெல்லாம் ராதைக்குத் தெரியப் போவதில்லை. அவள் தனக்குள்ளேயே ஒரு மௌன உலகத் தைச் சிருஷ்டித்து விட்டாள். அவள் இப்பொழுதெல்லாம் பாடுவதில்லை. இனிமையான மல்லிகை வாசத்தை முகர்வதில்லை. வெட்டை வெளிக்குள் தன் கனவுகளை தேடுகிறாள்.

கோதை.....

அவள் பள்ளிக்கூடப் படிப்பையே ஏனோ தானோவென்று முடித்தாள். பள்ளிக்கூட வாசலில் நுழையும் போதே அப்பால் தன் அக்காவைப் பற்றி அப்பாவைப்பற்றி வம்பு பேசும் குரல்கள் காதில் விழும். முதலில் மனம் முழுதும் பரவிய வேதனையை அடக்கியபடி குனிந்து நடப்பவள், நாளடைவில் உறுதியின் உச்சத்திற்கு வந்தாள். ஒரு முறைப்பில் எல்லாம் அடங்கிவிடும். ‘என்ன’ என்று கேட்கும் நெருப்புக் குரலில் யாருக்கும் என்னவென்று சொல்லவே முடியாமல் போகும். தேவைகளுக்கு மட்டும் தவிர வேறெந்த விஷயமாயும் அவளை யாரும் நெருங்குவதில்லை. ஆனால் முதுகுக்குப் பின் கேட்கும் சிரிப்பொலிகளுக்கு அவள் ஒன்றுமே செய்ய முடியாது. ‘ஏ. எல்’ சித்தியடைந்தால் போதும், பல்கலைக் கழகம் போக வேண்டி யதில்லை என்பது அவள் கொள்கை. ஒரு மருத்துவராக்க வேண்டிய பல்கலைக்கழகம் தானே ராதையை ஒரு மன நோயாளி ஆக்கியது.

அங்கே இருப்பவர்கள் மனிதர்களா...? சே... அவள் அவர்களை ஒரு புழுப்போல பார்த்தாள். 'தான்' என்கிற நிமிர்வோடு இப்போது ரைப்பிங் படித்து முடித்துவிட்டாள்.

ராதை....

ஆசிரியர் போட்டிப் பரீட்சை எழுதினாள். ஆசிரியை யாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டாள். அந்தச் சின்ன முகங் களுக்குப் பாடம் சொல்லித் தருவது ஆனந்தமா? பாரமா?

அவள் முகத்தைப் பார்த்து ஊகிக்க முடியவில்லை. பிள்ளைகளுக்கு அவளை எப்பவும் பிடிக்கும். 'ராதா ரீச்சர் அடிக்க மாட்டா, ராதா ரீச்சர் கேள்வி கேக்கமாட்டா, படிப்பீச்சிட்டுப் போடுவா.....' அந்த ராதா ரீச்சரின் வாழ்வை ஆராய்வது பற்றி எந்தப் பிள்ளைக்கும் விருப்பம் இல்லை. அவர்களுடைய ராதா ரீச்சர் அவள்.

இடைவேளைகளிலும் பாடம் இல்லாத வேளைகளிலும் ஓய்வறைவாசலில் நின்றபடி எங்கோ பார்ப்பாள். பெரும்பாலும் வெற்று வெளியை நோக்கிய பார்வை. இன்றும் கண்ணன் வருவான் என்றதொரு எதிர்பார்ப்பு. அவள்... சோகப் பதுமை.... யாரும் எதுவும் கேட்க மாட்டார்கள். கேட்டாலும், அவள் என்ன என்பதாய் திரும்பும் போது அவள் கண்கள் கெஞ்சும்.... கலங்கும்... தயவு செய்து என்னைக் குழப்பாதீர்கள் என்பதுவாய்.... அவர்கள் இப்போதெல்லாம் அவளைத் தொந்தரவு செய்வதில்லை.

திடீரென்று, ஆசிரியர்களிடமிருந்து எப்போதாவது 'கலீர்' சிரிப்புக் கிளம்பும் போது கூட அவள் அந்த மொட்டை மரத்தின் கிளைகளை வெறித்தபடியிருப்பாள்.

இடையிடையே லீவுக்கு வரும்பொது, ஜானகி அவளைப் பார்க்க வருவாள். அப்போது அந்த முகத்தில் கசங்கல்களும், விம்மல்களும் ஏற்படும். வீட்டுக்குள் போய் அல்பம் முழுவதையும் எடுத்து வருவாள்.

“உனக்கு தெரியுமே ஜானு, இது என்றை கண்ணன் என்றை கண்ணனை உனக்குத் தெரியுமே...”

ஒவ்வொன்றாய் எடுத்து, எடுத்து நோகாமல் தொட்டுக் காட்டுவாள். ஜானகி.... மௌனமாய் ஒரு குழந்தையைப் பார்ப்பது போல் பார்ப்பாள். ஆறுதல் சொல்ல முடிந்த தில்லை. எப்படி....? எப்படி...? என்ன சொல்வது? கோதை சோகமாய் ஜானுவைப் பார்த்துக் கலங்கியபடியே போவாள். ஒரு காலத்தில் தான் வகுப்பில் கெட்டிக்காரியாய் இருந்தது பற்றியோ இனிய குரலில் பாட்டுக்கள் பாடிப் பாராட்டும் பரிசுமாய்க் குவித்தது பற்றியோ, ‘மெடிசின் என்ரர்’ பண்ணி பல்கலைக்கழகம் போனது பற்றியோ துளியும் எண்ணமின்றி கண்ணன் என்ற சொல்லுக்குள் குளித்தெழுவாள்.

“என்றை கண்ணன் வடிவெல்லே..

என்றை கண்ணன் லண்டனிலையெல்லே...

கடைசியாய்க் கண்ணன் என்னட்டைத் தானை வரவேணும்.....”

கண்ணன் மயமாகவே போன கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் கலங்கி வீட்டுக்குப் போய் ஒரு நிமிஷம் அழுது தீர்க்கும் போது ஜானகிக்குத் தோன்றும்;

ஒரு வேளை கண்ணன் அவளை மணந்திருந்தால் அவளைப் புதிய ராதையாய், சந்தோஷம் பொங்கும் புல்லாங்

குழலாய், அதன் இனிய கீதத்தைக் கேட்டிருக்கலாமோ...? அவள் புல்லாங்குழல் தான். கண்ணன் தான் அதைத் தொலைத்து விட்டான்.

வானில் பறக்கின்ற விமானங்களையெல்லாம் ஏக்கம் சுமந்த விழிகளோடு பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் ராதை.

அங்கே அவர்கள்... அவளை வதைத்தவர்கள் இப்போது பட்டதாரிகளாகவும், மருத்துவர்களாகவும் வெளியேறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சமூகத்தின் மதிப்பில் அவர்கள் பெரியவர்கள்.

கோதை, அவர்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் ஒரு ஏளனத்தோடு, 'நீயெல்லாம் மனிதனா!' என்ற அருவெறுப் போடு பார்க்கிறாள்.

காலம் கரைந்து கொண்டு தானிக்கிறது. பூக்கள் பூத்து உதிர்ந்து, வெயில் கொளுத்தி, மழை சில்லெனக் குளிர்ந்து..... காலம் கரைந்து கொண்டு தானிருக்கிறது.

அவளது மல்லிகை தினமும் கொத்துக் கொத்தாய்ப் பூத்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. அவள் தான் ஒரு பூவும் சூடுவ தில்லை. அந்த மல்லிகையும், தினம், தினமாய்ப் பூத்துக் காத்திருக்கிறது, அவள் சூடும் நாளுக்காக.....

04.05.1997

தினகரன்

அந்தப் பத்து நிமிடங்கள்

தீபா செத்துப் போனாள்.

இரண்டு ஒற்றைகளில் ஏதோ உப்புச் சப்பில்லாத விஷயங்களை எழுதி விட்டு அப்படியும் இடம் போதாமல் கடிதம் எழுதிய கொப்பி ஒற்றையின் 'மானின்' கோட்டுக்கு அப்பால் நேர்கோடாய் குறுக்கிக் குறுக்கி சித்திரா எழுதியிருந்த விஷயம்

தீபா செத்துப் போனாள்.

நாலரை மாதங்கள் ஆஸ்பத்திரியில் காயங்களோடு போராடிவிட்டுக் கடைசியில் காலனை ஜெயிக்கவிட்டு

தீபா செத்துப் போனாள்.

சனிக்கிழமை ரியூசனில் மூன்று மணித்தி யாலங்களையும் தூங்கித் தூங்கிக் கழித்து விட்டு, சோர்வும், களைப்புமாய், வீடு திரும்பிச் சாப்பிட்டுக் குட்டித் தூக்கம் போட்டு

எழும்பிய பின்பும், கடிதம் பற்றிய சிந்தனையேயில்லாமல், சாவகாசமாய்க் கொண்டு வந்து தந்த அம்மா மீது கோபம் வந்தது.

இவ்வளவுதான் என்றில்லாமல் எம்மோடு படித்த சேகரனைக் கண்டது முதல், ராகினிக்கு ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் முடிந்தது வரை துருவித் துருவி ஊர்வம்பு அளந்துவிட்டு கடைசியில் பின் குறிப்பாய் இதை எழுதிய சித்ரா மீதும் கோபம் வந்தது.

காலையில் ரியூசனுக்கு போகிற போது கூட வஞ்சக மில்லாமற் சிரித்தபடி, எனக்கொரு கடிதம் இருக்கிறது என்று கூட சொல்லாமல் பல பேரின் துக்கங்களையும், சந்தோசங்களையும் தானறியாமலே காகிதக் கட்டுக்களாய் சுமந்து சென்ற தபாற்காரர் மீது இன்னும் இன்னும் கோபம் வந்தது.

அந்த தபால்காரரோ, சித்ராவோ அல்லது என் அம்மாவோ கூட என்னுடைய இந்த எரிச்சல் கலந்த கோபத்தை எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது.

தீபா செத்துப் போனாள்.....

என் நெஞ்சில் சம்மட்டி போல் ஓங்கி அறையும் வார்த்தைகள் நம்பமுடியாதவற்றை நம்பு, நம்பு என்று அழுத்தமாய்ச் சொல்கின்ற மாஜின் கோட்டுக்கு அப்பால் குறுக்கி எழுதப்பட்ட வரிகள்.....

தீபா என் பிரியமான சினேகிதி !

பத்து நிமிடங்கள் மட்டுமே பழகிய பாந்தமான நண்பி...! அந்தப் பத்து நிமிடத்தில் அவளொரு மலராய் விரிந்து இதமாய் மணம் வீசியது இன்னும் ஞாபகம் இருக்கிறது.

அவளை நான் அறிவேன். என்னை அவளும் அறிவாள். இருவரும் நெருங்கியதில்லை. ஒரு சிரிப்பு.... அது கூட இல்லை. அதற்குக் கூட எமது 'இமேஜ்' எமக்கு இடம் கொடுத்ததில்லைப் போலும். நானும் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்ததில்லை. அவளும் என்னைப் பார்த்துத் சிரித்ததில்லை. ஒரு மாணவ முதல்வி என்ற நினைப்பு அவளுக்கும் தமிழ்ச் சங்க செயலாளர் என்ற நினைப்பு எனக்கும் இருந்தது அதற்குக் காரணமாய் இருக்கலாம்.

ஒரு முறை தற்செயலாய் ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. லைப்பிரறிக்கு ஒரு புத்தகம் தேடி நான் போய்க் கொண்டிருந்த போது அவளது குரலால் ஈர்க்கப்பட்டு மெல்ல நடந்தேன். அவளது குரல் கலகலப்பாய் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

“ஐயோ, அண்டைக்கு மாதிரி நான் ஒரு நாளுமே பயப்பி டேல்லை. இரவிரவாய் கனவிலை பேய் வந்து வெருட்டத் தொடங்கிற்றுது. இனிமேல்...” அவள் முடிக்க முதல் இன்னொருத்தி குறுக்கிட்டாள்.

“பேய்ப்படம் பார்க்கமாட்டியோ?”

இல்லையெனில் இனிமேல் பேய்ப்படம் பார்க்கிற தெண்டால் கதவைப் பூட்டிப் போட்டுத்தான் இருந்து பார்க்கிறது....

அவள் பாவனை சிரிப்பை வரவழைக்கப் பக்கென்று சிரித்து விட்டேன். திடீரென்று எனது சிரிப்பை உணர்ந்து முகத்தில் அப்பிய கலகலப்பு வற்றாமல் திரும்பிப் பார்த்தாள். என்னை அங்கே எதிர்பார்க்காததாலும், தன்னுடைய பயத்தை நான் அறிந்து கொண்டதற்காகவும் வெட்கம்

குமிழியிட மொட்டாய்ச் சிரித்தாள். அதற்கு பிறகு என்னை பார்க்கின்ற பொழுது தினமும் கவிழ்ந்து குனிந்து தன் அசட்டுத் தனத்தை இவள் கண்டு கொண்டாளே என்றதொரு வெட்கத்தோடு என்னைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டாள். எனக்கும் சிரித்துக்கொண்டு போவதில் எந்த சிரமமும் இருப்பதாய் தெரியவில்லை.

ஆனால் நான் பத்து நிமிட சினேகிதம் என்று சொன்னது இதை அல்ல. அந்த சினேகிதத்திற்கு முதல் ஒரு வருசமாகவே அவளை நான் அறிந்து வைத்திருந்த போதிலும், அந்த நட்பின் பின் ஒரு வருஷம் அவள் உயிருடன் இருந்த போதிலும் அவளை அதற்குப்பின் நான் சந்திக்கவே இல்லை. அவள் என் உன்னதமான சினேகிதி என்ற போதிலும் அவளது குடும்பத் தைப் பற்றியோ, அவளது பெற்றோர், சகோதரர்கள் பற்றிய விசயமோ எதுவும் எனக்குத் தெரிந்ததில்லை.

அந்தப் பத்து நிமிடங்களில் பல தடவை “அக்கா” என்று அன்பு குழைய என்னை அழைத்த அவளுக்கு ‘அக்கா’ என்கின்ற சொந்தம் இல்லாமற் கூட இருக்கலாம். அதனால் தான் என்னில் அந்தச் சொல்லை உதிர்த்த போது அவள் கண்கள் மின்னியிருக்கக் கூடும். அண்ணனோ, தம்பி, தங்கையோ யாரேனும் இருந்திருக்கக் கூடும். அல்லது இவளது இந்தப்பிரிவு தாங்க முடியாதபடி அவளே ஒரு தனிப் பிள்ளையாகவும் இருக்கலாம். யார் அவள் அம்மா....? யார் அவள் அப்பா...? என் கண்களுக்குள் தெரியும் இந்த மனித முகங்களுக்குள் அவளுக்கு தெரிந்தவர்களாய், அவளுடன் உறவு கொண்டவர்களாய் எந்த மனிதர்கள் இருக்க முடியும்...? அந்த பத்து நிமிடங்களை நான் இன்னும் நீடித்திருக்கலாம்.

அவள் பற்றி அறிந்திருக்கலாம். ஆனால் அதுவே நம் முதலும் முடிவுமான நட்பென்று எனக்குத் தெரியாமற் போயிற்று.

இது ஒரு பெரிய தொல்லை. ஊருக்குள் ஒரு பள்ளிக் கூடத்திலேயே நானும் படித்து இருக்கலாம். என் பள்ளிக் கூடப் பிள்ளைகளின் சகல வரலாறுகளும் எனக்குத் தெரிய வந்திருக்கும். இது யாழ்ப்பாணத்திற்குப் படிக்கப்போனதால் ஏற்பட்ட நட்பு. அதனால் தான் அவளைப்பற்றி தெரிந்த அளவுக்கு அவள் குடும்பத்தைப் பற்றித் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆனாலும் அவள் ஒரு ஸ்கூல் பஸ்சுக்கு காத்திருப்பதை நானும் பஸ்சிற்கு காத்திருக்கும் வேளைகளில் கண்டிருக்கிறேன். ஒரு கூட்டம் கலகலப்பாய் இருக்கிறதென்றால் அந்தக் கலகலப்புக்குக் காரணமானவள் இவளாய்த்தான் இருக்க முடியும்....! அவளது குறும்புக் கண்கள், எப்போதும் சிரிப்பிற் சிவக்கும் முகம், இவளா.... இவளா போனாள் அன்றைக்கு....? அந்தப் பத்து நிமிடச் சந்திப்பு காலத்தாற் செய்த உதவி சிறிதெனினும் ஞாலத்தின் மாணப்பெரிதாம். எனது வாழ்க்கையில் அதற்கு உதாரணம் அவள்.

ராகினி என் முன் நின்று பொரிந்தபடியிருந்தாள். ஆம்..... அந்த ராகினி சற்று முன் சித்திராவால் ரெஜிஸ்ட்ரேஷன் என்று குறிப்பிடப்பட்ட அதே ராகினி தான். அவள் அப்போது என்னோடு படித்துக் கொண்டிருந்தாள். நெருங்கிய நண்பி என்றில்லா விட்டாலும் இதுவரை ஓரளவு நல்லவளாக என் கண்களுக்குத் தோன்றி இருந்தாள். அவள் அப்போது தமிழ் மன்ற செயலாளராகிய என்னிடம் கத்திக்கொண்டிருந்தாள். “யூனியன் காசெல்லாம் எங்கை போகுது, சோடா குடிச்ச குடிச்ச எங்கட காசைக் கரியாக்குங்க.... இனிமேல் கேளுங்க தாறம் காக....”

யாரோ மூட்டிய நெருப்பு பாளையின் தணலாய்க் கருகிக் கொழுந்து விட்டெரிந்தது.

யார்...யார்....? நானா...நானா...? திகைத்துப் போய் நிமிர்ந்த போது விளையாட்டு மைதானத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த அத்தனை மாணவிகளும் ஒருகணம் திரும்பிப் பார்க்க முன் குத்திய வேதனை.

என்னைப் போய், என்னைப் போயா இப்படிச் சொன்னாய்....? என் பாடங்களை வீணாக்கி ரீச்சரிடம் திட்டு வாங்கி தமிழ் யூனியனுக்காக என்னையே தேய்த்து வருகிற என்னைப் பார்த்தா சொன்னாய்!

தமிழ் யூனியன் மாணவர்களுக்கு வைத்த 'க்விஸ்' போட்டிக் காக என் பாடங்களுக்குத் தேடித் தேடிக் குறிப்புக்கள் சேகரிப்பதை விட்டு அந்தப் போட்டிக்கு கேள்விகள் சேகரித்துத் திரிந்த இந்த 'முட்டாள்' பெண்ணைப் பார்த்தா இப்படிச் கேட்டாய்...? நாவரள வரள ஒவ்வொரு வகுப்பாய் அலைந்து திரிந்து பிள்ளைகளை ஒருங்கு படுத்தி கேள்விகள் கேட்டுப் புள்ளிகள் போட்டுக் கொண்டிருந்த போது தாகத்துக்குத் தண்ணீர் கேட்கப் போக..... எங்கள் பொறுப்பாரியரின் உத்தரவின் பேரில் சோடா வாங்கி வந்து எமக்குத் தந்ததையா இப்படிச் குத்திக்காட்டுகிறாய்?

அதிலும், எனக்கு சோடா ஒத்துக் கொள்ளாததால் மற்றவரின் திருப்திக்காக ஒரு மிரடு விழுங்கி விட்டு பச்சைத் தண்ணீரில் விடாய் தீர்த்த என்னைப் பாத்து எப்படி ராகினி உனக்கு இப்படி கேட்க மனம் வந்தது...? என் மனம் பொங்கியழுதது. ராகினி பத்திரகாளியாகி நின்றாள்.

என் கண்கள் கதறுவதற்கு ஆயத்தமாயின. தொண்டைக்குள் இருந்து வார்த்தைகள் வெளிவர மறுத்தன. அதுவே வசதியாக ராகினி குற்றம் சுமத்திக் கொண்டு போனாள். அத்தனை நாட்களாய் மனதுக்குள் வைத்திருந்த காழ்ப்பையும் பொறாமையையும் துப்பிக்கொண்டிருந்தாள். இதற்கு மேலும் சும்மா இருந்தால் என்னைப்பற்றியே அந்த இடத்தில் தப்பிப்பிராயம் ஏற்பட்டுவிடும் போல் தோன்றியது. மெதுவாய் என் ஞாயத்தை விளக்கத் தொடங்கினேன்.

தமிழ் மன்றத்தின் செயலாளர் கூனிக்குறுகி நிற்பது அந்தச் சிறிய மாணவர்களின் முன் ஏற்புடையதன்று. இதை வகுப்பிலேயே மெதுவாய் என்னிடம் அவள் கேட்டிருக்கலாம். நடுமைதானத்தில் இவ்வளவு பேர் முன்னில் மறித்து வைத்துக் கேட்டிருக்கத் தேவையில்லை. “இல்லை ராகினி அதற்கு யூனியன் காசை எடுக்கேல்லை. நாங்களே காசு குடுப்பம்.”

நான் ஏதோ சமாதானம் சொல்லத் தொடங்கிய போது அருகிலிருந்த மரத்துக்குக்கீழ் பந்து அடித்தபடியே அங்கு நடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தீபா அதற்கு மேலும் தாங்கமாட்டாமல் பந்தை விசிறிவிட்டு ஓடி வந்தாள்.

“என்னவாம்...” ஏளனமாய்க் கேட்டாள். ராகினி அவளைப் பார்க்காதது போல் அந்தச் சின்ன மாணவிகளுக்கு நான் யூனியன் காசை வீணாக்குவதாய் அங்கலாய்த்தாள். அவள் பேச்சின் கவர்ச்சியில் தீபா ஒரு கணம் திகைத்தாள். இப்படி யும் ஒருதன் மேல் உண்மை வரச் செய்ய முடியுமா? இது உண்மையென்றால்.... இவள் வென்றுவிட்டாளென்றால் எல்லாமே பொய்யாப் போகும். இதை ஜெயிக்க கூடாது. சத்தியம் மட்டுமே வெல்ல வேண்டும். தீபாவுக்கு அது தான்

அன்றைய கொள்கையாயும், ஏன் இன்றைக்கும் அதுவாய் இருந்திருக்கலாம்.

“அக்கா....” ஆதுரமாய் என் தோள் தடவி நெருங்கினாள்.

“இவள் புருட்டஸைப் போல” மெலிதாய்ச் சொன்னாள்.

“புருட்டஸா?... ”

“நீங்க சீசர் மாதிரியக்கா, தன்னுடைய பேச்சுக் கவர்ச்சி யாலை உங்கமேலை இவ பழிசுமத்துறா, இவவை மாதிரி எனக்கும் பேச்சுத்திறமை இருந்தா.... சரி விடுங்க. சீசரிண்ட கறையைப் போக்கி புருட்டஸைக் கெட்டவன் என்று சொல்ல ஒருத்தன் இருந்தானே, அதே மாதிரி நான் வந்திட்டேன் அக்கா”

“தீபா...தீபா இதெல்லாம் நீ எங்கே படித்தாய் ...?:” என்று நான் திகைத்த போது தீபா தீயாகிப் போன கண்களோடு ராகினியைப் பார்த்து விட்டு அந்தப் பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“யூனியன் காசு யூனியன் செலவுக்குத்தானே” சிறிசுகள் தலையாட்டின. “இந்த அக்கா உங்களுக்காக எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்யிறா? உங்களுக்காக வேலை செய்யாமல் விட்டால் அக்காவுக்குத் தண்ணியே விடாய்ச் சிருக்கா, சோடா வாங்கவே தேவையாயிருக்கா. இந்தக் காசுக்குக் கணக்குப் பாக்கிறீங்களே இந்த அக்கா தன்ரை ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் உங்களுக்காகத் தன்ரை படிப்பை வீணடிச்சு, பாழாக்கினதுக்கு அந்த பொன்னான நேரத்தை ஆர் திருப்பிக் குடுக்கப் போறீங்கள்...?”

தீபா கேட்க ராகினி சொன்னாள் “செயலாளரா இருந்தா செய்யத்தான் வேணும்...”

“அப்ப யூனியனிலை நீங்க உறுப்பினர் இல்லையா, யூனியன்காரர் எல்லோரும் சேர்ந்து செய்யிறதை ஒருநர் தலையிலை போடுறது பிழையில்லையா....?”

“நானும் செயலாளரா இருந்தா செய்வேன்” தீபா என்னைப் பார்த்து அர்த்தத்தோடு புன்னகைத்தாள். இதுதான் பிரச்சினை. மூலவேர் இங்கே இருக்கிறது. அவள் செயலாளர் ஆகவில்லையென்ற அடிப்படைக் கழிப்புணர்வு...

“ஆமா, நீங்க செயலாளரா இருந்தா நீங்களும் சோடா குடிச்சிருப்பீங்க....”

தீபா ஆணித்தரமாய் சொல்லி விட்டு ஆவேசமாய் கேட்டாள். “அவங்க யூனியன் காசிலை தான் சோடா குடிச்சாங்க, இனியும் குடிப்பாங்க . நீங்க என்ன செய்யப் போறீங்க...?”

ராகினி ஒரு பூனையின் சிலிர்ப்போடு கோபமாய் தீபாவைப் பார்த்து முறைத்து விட்டு அப்பால் விலகிப் போனாள். மாணவிகள் யார் சொல்வது சரி என்று தெரியாமல் முணுமுணுவென்று பிரிந்தார்கள். சற்றுநேரத்தில் அவர்கள் இரு கட்சிகளாய்ப் பிரிந்து இரண்டு பக்கத்திற்காக வாதாடியிருக்கவும் கூடும்.

தீபாவும் நானும் தனியாய் நின்றோம்.. “அக்கா இதுக்குப் போய் ஏன் கவலைப்படுகிறீங்கள்” அவள் கேட்டாள்.

நேற்றுவரை என் சினேகிதியாய் இருந்த ராகினி இப்படியாகி விட்டாளே! ஒரு வார்த்தை ஒரே ஒரு வார்த்தை

சொல்லியிருந்தாலே போதும் செயலாளருக்குப் பெயர் கேட்ட போது நானே அவள் பெயரை முன்மொழிந்து வழிமொழிந்துமிருப்பேன். இதற்குப் போய் இப்படித் தன் கசப்பை வெளிப்படுத்தி ஒரு அன்பான நேர்மையான என் நட்பை அவள் இழந்து போனாளே. நானொன்றும் இந்த நிலை கிடைக்க வேண்டுமென்று அலையவில்லையே! அலைபவர் கள் எடுத்துக்கொண்டு போகட்டும்....

நான் சொன்ன போது தீபா என்னை வினோதமாய்ப் பார்த்தாள். “அக்கா, உங்களுக்கு உலகமே விளங்கேலை” என்று சொல்லிப் பெரிய மனிசி போல் சிரித்தாள்.

“எண்டாலும் என்ன இருந்தாலும்...”

“என்னக்கா அமுறிங்களா....” நடந்து கொண்டிருந்த போது என் விசம்பலை உணர்த்தி முகம் நிமிர்த்தித் துடைத்தாள்.

“முள்ளை, முள்ளாலை தானக்கா எடுக்க வேண்டும். அதுதானக்கா அப்படி ஒரு போடு போட்டன்”

எனக்கு ராகினியின் போக்குத் தந்த அதிர்ச்சியோடு யோசித்தேன். நேற்றுவரை நண்பியாயிருந்த ஒருத்தி தன் சுயரூபம் காட்டிப் பிரிந்து போய்விட்டாள். ஒருத்தி செலவாய்ப் போக இன்னொருத்தி வரவாக வந்திருக்கிறாள். இவளும் நாளைக்கு என்னில் ஏதோ ஒன்று ஒத்துப் போகாமல்.... என்னோடு மல்லுக்கு நின்று... என்னை அழவைத்து...

இவளா...? இப்போது என் கண்ணீர் துடைக்கின்ற இவளா ...? இல்லை இப்படி நினைக்காமலிருப்பதே இப்போது எனக்குச் சுகமானது.

“அக்கா” கிசுகிசுப்பாய்க் கேட்டாள் காதிற்குள்.

“நான் துடைச்ச விடுகிறதை விட வேறை யாராவது துடைச்ச விட்டாத்தான் அழுகை நிக்குமோ....?”

குறும்பாய் மொழிந்து கன்னத்தைக்கிள்ளி விட்டு என் கை ஓங்கலுக்குப் பயந்து வீச்சாய் ஓடி விட்டாள்.

அதற்குப் பிறகு அவளைச் சந்திக்கிற அந்தச் சந்தோஷக் கணத்திற்காகக் காத்துக் கிடந்தேன். ஆனால் அவள் பிறகு வரவே மாட்டாள் என்பது உறுதியான போது நான் ஏங்கித் தான் போனேன். அவளுடன் பஸ்ஸைக்கு காத்திருக்கிற கூட்டம் கலகலப்பில்லாமலே பஸ்ஸேறிப் போய்.... தினமும் அவள் பந்தடிக்கிற வேப்பமர நிழல் வெறுமையாகி.... அவள் எங்கோ போய்விட்டதாய் எல்லோராலும் பகிரங்கப்படுத்தப் பட்டு.... இரண்டு சொட்டு அனுதாப மொழிகள் உதிரப் பட்டு அவள் மெல்ல மெல்ல மறக்கப்படலானாள். ஆனால் என் நெஞ்சில்? எங்கோ வேரோடு புடுங்கப்பட்டு எறியப் பட்ட மரங்களாய்.... எங்கெங்கோ இடம்பெயர்ந்து இறுதியில் சொந்த இடம் சேர்ந்து ஆறுதலாய் மூச்சு விட்ட கணங்களில் இந்தக் கடிதம்...! சித்திராவால் குறுக்கி எழுதப்பட்ட இந்தச் செய்தி!

தீபா செத்துப்போனாள்.

மாலைப் பொழுதின் மங்கல் வெளிச்சத்தில் கண்ணீர் திரையிட்ட கண்களோடு அந்த வரிகளைத் திரும்பத் திருப்பிப் படிக்கின்றேன். இவை பொய்யாகவே ஆகி பொய்யான வசனங்களாகவே இருக்கக் கூடாதோ...?

யார் துடைத்தால் இந்த அழுகை நிற்குமென்று கேட்டாயே! நீ துடைத்தால்தான் நிற்குமென்று உனக்கு

தெரியாதா தீபா? அந்த வேளையில், நீ யாரை நினைத்திருப்பாய்? அம்மா, அப்பா எல்லாருமேயிருந்த போதும், யாருமேயில்லாமல் நீ எந்தக் காட்டில் இந்த நினைவுகளைச் சுமந்து ஏங்கியிருப்பாய் ...?

பேய்ப்படம் பார்க்கும்போதே வீட்டைப்பூட்டி வைத்துப் பார்ப்பதாய்ச் சொன்னாயே... அங்கு உனக்கு விளைந்த பயத்தினைக் கொல்லும் துணிச்சல் எப்படி வந்தது ...? அன்று ராகினியிடம் நியாயம் கேட்ட அதே ஆவேச உணர்வு தானா..?

உன் குடும்பம் அறிந்திருக்குமா, நீ நிரந்தரமாகவே பிரிந்து விட்டாயென்று! அறிந்திருக்கக் கூடும். அறிந்திருக்காமலும் விடலாம். அதற்கு முன் நீ எங்கென்று தெரியாமலே உன் அம்மா உனக்காக எள்ளெண்ணெய் எரித்தும், விரதங்கள் பிடித்தும் உனக்காக இறைவனிடம் மன்றாடி இருக்கலாம்.

உன் அண்ணனோ, தம்பியோ - இருந்தால் - நீ திரும்பி வந்தவுடன் காவடி எடுப்பதாக நேர்த்தி வைத்திருக்கலாம்....

உன் அப்பா ... சொல்லாமலே உள்ளத்தில் வடித்து வைத்த அன்போடு உனக்காகத் தினமும் உருகி, உருகித் தவித்துப் போயிருக்கலாம். அந்த வரிசையிலே யாருக்கும் சொல்லாமல், உனக்காக நான் கோயிலிலே அடியழித்ததை நீ அறிவாயா தோழி...?

உன் பிரிவின் நுனி கடித்த ஒவ்வொரு வேளையிலும் துயரம் கசக்க நான் உனக்காகக் காத்திருந்ததை நீ அறிவாயா?

இடம் பெயர்ந்த வேளைகளில் வெறுவயிற்றோடு கிடக்க நேர்ந்த சந்தர்ப்பங்களில் கடைசியாய் முழுநிறைவோடு சாப்பிட்டுவிட்டு வந்த பாறணைச் சோறு பலரது நினைவு

இளவேனில் மீண்டும் வரும்

களையும் அலைக்கழித்ததே! அதே போல் தான் நானும் என் நட்புக்களுக்கிடையே வெறுமையை உணர்ந்த போது உன்னோடு கழித்த அந்தப் பத்து நிமிஷங்களும் என் நினைவை அலைக்கழித்தன.

தீபா... இது எவ்வளவு பயங்கரமான உண்மையாகிப் போனது. நீ ஏன் போனாய்...? எதற்குப் போனாய் ...? என்ற எல்லா கேள்விகளுக்கும் பதில் கிடைக்காது போனாலும், நீ ஒரு அன்பான பெற்றோரின் மகளாய், இனிய சகோதரர்களின் உடன் பிறப்பாய், இவளின் ஒரு குட்டிச் சினைகிதியாய் எவ்வளவு துயரங்களோடு நினைவு கூரப்படுகிறாய்..?

ஏய் ... என் பிரியமுள்ள சினைகிதியே...? உன் ஊர் எது...? வீடு எது...? அன்னை யார்..? தந்தை யார்..? உடன் பிறப்புக்கள்.... எல்லாமே கேள்விக்குறியாகிப் போக யாரிடம் தான் துக்கம் விசாரிக்க...? யாரென்று நான் என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ள..? ஒரு அப்பாவி அக்கா இவள் என்று அறிமுகப் படுத்துவதற்கு நீ எங்கே ...?

எந்த மரங்களுக்கு நீ உரமானாய்...?

எந்த மரங்களில் நீ மலர்களாய் பூத்துள்ளாய்..? வானத்திலிருந்து உதிரும் ஒரு துளியில் நீ உயிருடனிருந்த கடைசி நிமிடங்களில் எதையோ எண்ணி நீயழுத கண்ணீரின் ஒரு அணுச்சிதறுமா?

தீபா...தீபா... நீ செத்துப் போனாயா?

என் மலர் போன்ற இதயத்தில் பாறாங்கல்லாய்க் கனக்கும் துயரத்தை அழுக்கி விட்டு

தீபா... நீ செத்துப் போனாயா?

அவனும், இவனும்

சிந்திச் சிந்திச் சிரிப்பு வடிந்தது. உறக்கத்தில் கனவுகள் சின்னச் சின்னக் காட்சித்திரைகளாய் விழுந்து உதடுகளில் சிரிப்பை நெளிய வைத்தன. கணப்பொழுதுக்குள் அந்தச் சிரிப்பு மறைந்தும் போனது. ஆனால் உள்ளுணர்வில் ஒரு அமைதியும், நிறைவும் பொங்கி வழிந்தது. யார் இதன் காரண கர்த்தா.....? இந்தக் கனவுக்கு....? இந்தச் சிரிப்பிற்கு.....? இந்தப்பூரிப்பிற்கு யார் காரணம்....?

இறைவா இந்தக் குழந்தையின் புன்சிரிப்பு அப்படியே இருக்காதோ....? வறுமை, போர் என்ற வழக்கமான காரணிகள் அதன் இந்தச் சிரிப்பைப் பிடுங்காமல் இருக்க வேண்டுமே.....?

கமகமவென்ற வாசனையுடன் கணீரென்ற மணியோசைக் கலகலப்பு.

இளவேனில் மீண்டும் வரும்

யாரோ ஒருத்தியின் தோளில் உறங்கியபடியே சிரித்த மழலைக் குழந்தையின் மீது நினைவுகளை அலைபாயவிட்ட நீலவேணி மணியொலியால் கவனமுற்றுக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள்.

பூக்கள், கற்பூரம், சந்தனம்.....இன்னும் அபிஷேகத் திரவியங்களின் கலவையில் ஊறிய கதம்பமணம் நாசியை நிறைத்தது. இந்தக் கோயில் வாசத்திற்கே பக்தி தானாய்ப் பெருகிவிடும்.

உள்ளே கந்தவேளுக்கு அபிஷேகமும், ஆராதனையும் நடந்து கொண்டிருந்தது. தீபங்களின் ஒளிர்வில் ஜெக ஜோதியாய் மிளிர்ந்தான் கந்தன். உள்ளே மூலஸ்தானத்திற்குள் ஒரு பெண் நிற்பது அரையும் குறையுமாய்த் தெரிந்தது. பிராமணப் பெண்ணாயிருக்க வேண்டும். நீலவேணியின் கையைப்பற்றிக் கொண்டிருந்த நான்கு வயது அமுதன் லேசாய் முரண்டு பண்ணத் தொடங்கினான்.

“இன்னும் கொஞ்ச நேரந்தானடா, அங்கை அப்புச் சாமியைப் பாருங்கோடா.....”

பிள்ளைக்குச் சொல்லியபடி கணீரிட்ட மணியொலியில் ஒன்றிப் போனாள்.

தாமரைப் பூக்கள் சொரியச் சொரிய வள்ளிமணாளன் வாத்தசல்யமாய்ப் புன்னகை புரிந்தான்.

அந்தக் கோயிலுக்கே சிறப்பாயிருப்பது பின்னால் உள்ள தாமரைக்குளம் தான்.

நிலத்திலே விழுந்து கிடந்த தாமரை இதழ்களைச் சேர்த்துச் சேர்த்து அமுதன் பராக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“சலம்பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன், தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்.....”

கணீரென்று பாய்ந்து இதயத்தைத் தாக்கிற்று அந்த மோகனக்குரல். உள்ளிருந்து சாம்பிராணிப் புகைமூட்டத் திடையே மங்கலாய்த் தெரிகிற பெண்ணிடமிருந்து எழுகிற குரலா அது....?

சித்ரா.... சித்ராங்கியா நிற்கிறாள் உள்ளே? இருக்கும். அவளும் பிராமணப்பெண்தானே! ஆனால் அவள் எங்கே இங்கு வந்தாள். நீலவேணியின் மனதில் ஏழுவருடங்களுக்கு முன் பார்த்த சித்ராங்கியின் ஞாபகம் வந்துபோகிறது. உயிருக் குயிரான சினேகிதி.....அப்படியிருந்தும் இந்த ஏழு வருடங்களாக அவளைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியாமல்.....என்ன இது...? எந்த ஊழ்வினைப் பயன்....?

“மெய்தானரும்பி விதிர்விதிர்த்துன் விரையார் கழற்கென்.....”

திருவாசகம்..... குரல் உருகி வழிய தேவமாரி பொழிந்தாள்.

சித்ரா எப்படியிருப்பாள்? இந்த இருபத்தேழு வயதில் ஏழு வருட இடைவெளியில் எப்படி மாறியிருப்பாள்...? நீலவேணி எம்பி விரல்களில் நின்றபடி பார்க்கிறாள். ஊஹும்தெரியவில்லை, அரையும் குறையுமாய் சுவரின் மறைப்பில் ஒதுங்கியிருந்தாள் அவள்.

“ஒளி வளர் விளக்கே, உலப்பிலா ஒன்றே உணர்வு சூழ் கடந்ததோர் உணர்வே....”

இதைப் பாடுகின்ற அவள் முகத்தின் ஒளி மேன்மேலும் வளர்ந்திருக்குமா? அல்லது ஒளிகுன்றி வாடியிருக்குமா.....? அவளுடைய கழுத்தில் தாலி இருக்கிறதா இல்லையா? அது கூடத் தெரியவில்லையே...?

“பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அழுதிடப் பாற்கடல் ஈந்த பிரான்....”

அமுதனும் அடம்பிடித்து அழத் தொடங்கினான், ஆனால் எந்தக் கடவுளும் அவனுக்குப் பாற்கடல் வழங்க முன் வரவில்லை. அவன்தான் பாலுக்கு அழவில்லையே! சன நெரிசலின் வியர்வை அவனுக்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லைப் போல என்றெண்ணியபடியே மெள்ள கூட்டத்தை விலக்கி வெளியே வந்தாள் நீலவேணி.

“இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார்.”

சித்ராவும்தான் வேண்டினாள் இறவாத இன்ப அன்பை. அது அவளுக்குக் கிடைத்ததா...? அந்த விசித்திரன்.....அவள் கனவுகளுக்குள் வாழ்ந்த காளை.....அவன் கொடுத்தானா அந்த அன்பை...

துயரத்தில் மூழ்கியெழுகின்ற குரல் அதை மறுக்கிறதே!

“ஏறுமயிலேறி விளையாடு முகமொன்றே.....”

அந்த ஆறுமுகங்களும் அவளுக்கு அபயமளிக்கத் தயங்கியதேன்?

நீலவேணி அமுதனைக் கொண்டு போய்ப் பக்கத்து வீட்டுப் பார்வதி ஆச்சியிடம் விட்டாள்.

“ஆச்சி ஒருக்கா வீட்டை கூட்டிக்கொண்டு போய் விடுங்கோ நான் பிறகு வாறன்.”

உள்ளே வந்து கண்களைச் சுழலவிட்டாள், சித்ரா தேனருவியாய்ப் பாடி முடித்திருந்தாள், தீபங் காட்டிய பின் அதைக் கண்களில் ஒற்றிவிட்டு வெளியே வந்தாள்.

சித்ரா, சித்ராவே தான்.

சித்ராவும் கண்டு விட்டாள்.

“நீலா நீதானோ...?” அடையாளங் காணமுடியாமல் திணறினாள்.

சித்ராவின் முகத்தில் பொலிவு இல்லை. கொந்தளித்து ஒட்டியிருந்தது. உடம்பும் லேசாய் மெலிந்திருந்தது.

முன்னைய அழகு எங்குபோய் ஒளித்ததோ தெரிய வில்லை. நெற்றியில் சின்னதாய் ஒரு கறுப்புச் சாந்துப் பொட்டு கழுத்தில் அதே பழைய ஒற்றைச் சங்கிலி.

அதே பழைய சித்ரா தான்.

“என்னெண்டு இஞ்ஞை வந்தனி....?”

அதிசயந் தீர்க்க மாட்டாமல் கேட்டாள்.

“மியூசிக் ரீச்சர் இஞ்சை பக்கத்து ஸ்கூல்தான்.”

“ஏனடி ஊரிலையே எடுக்கிறதுக் கென்னடி.....?”

அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை.

திடீரென்று மேளமும் நாதஸ்வரமும் உச்ச ஸ்தாயியில் முழங்க ஆரம்பித்தன.

“கொஞ்சம் பொறு, பூசை முடியட்டும் ஆறுதலாக் கதைப்பம்.....”

நீலவேணியும் ஒத்துக்கொண்டாள்.

ஆனால் இரண்டு பேருக்குமே அதற்குப் பின் மனம் இறை சிந்தையில் ஒன்றவில்லை. ஒருவரைப்பற்றியொருவர் யோசித்துக் கொண்டும் கடந்த காலத்தைக் கண்ணுக்குக் கொண்டு வந்தும் நினைவுகளில் அழ முடிந்ததே தவிர பேருக்கு கைகளைக் குவித்துக் கொண்டு நின்றனர்.

சண்டேஸ்வரருக்குப் பூசை முடிந்து கைதட்டி விபூதி பிரசாதம் பெற்ற பின் பின்புற மிருந்த குளக்கரை நோக்கி மெதுவாக நடந்தார்கள். கொஞ்ச நேரம் இருவருமே ஒன்றும் பேசவில்லை. நிறையப் பேச வேண்டும் போலவும் இருந்தது. ஆனால் எதில் தொடங்கி எதில் முடிப்பது என்பது தெரிய வில்லை.

குளத்தில் சில விடலைப் பையன்கள் தாமரை பிடுங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள், குளத்தோர மரத்தின் கீழ் அவர்கள் அமர்ந்தார்கள்.

“எப்பிடியடி....எப்பிடி இருக்கிறாய்?” நீலாதான் கேட்டாள்.

“நீ எப்பிடி இருக்கிறாய்.....” அவளும் பதிலுக்குக் கேட்டாள்.

“பாரன், ஒரு நாளைக்கு வீட்டை வா.”

“எத்தினை பிள்ளைகள்?”

“நண்டும் சிண்டுமாய் மூண்டும் படுத்துற பாட்டை நீ வந்து தான் பாக்கவேணும், அதுசரி, நீ மட்டும்தான் இருக்கிறியோ, இல்லாட்டி அம்மா, அப்பா, அண்ணா தங்கச்சிகள் எல்லாரும் வந்திட்டிங்களோ...?”

“நான் மட்டும்தான்”

“அப்பிடியெண்டா....”

“வேலைக்கு அப்ளிகேஷன் போடேக்கையே இந்த ஊர் தான் போட்டன். எனக்கு அங்கை இருக்கப் பிடிக்கேல்லை.”

“சித்ரா...”

சித்ராங்கி நிமிரவில்லை. பழுத்து உதிர்ந்திருந்த ஒரு இலையை எடுத்து அதன் காம்பால் மணலைப் பரப்பிக் கீறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“சித்ரா உனக்குப் படிச்ச பள்ளிக்கூடத்திலையே படிப்பிக்க வேணும், பள்ளிக்கூடத்தை உயர்த்தவேணும் எண்டெல்லாம்.....”

“ஆசை இருந்தது தான் ஆனா இப்ப இல்லை.”

“அது தான் ஏன் எண்டுறன்...”

“ஏனோ தெரியா.....” கைகளை விரித்தபடி சொல்லி விட்டுத் தூரத்திலே வெளிர்நீல வானத்தின் பின்னணியில் உயர்ந்து தெரிந்த ஒற்றைத் தென்னையை வெறித்தாள்.

அவளை ஊடுருவிப் பார்த்தாள் நீலா. அவளுள் ஒரு வெறுமை தெரிந்ததே தவிர அதை விரக்தி என்று சொல்லி விட முடியாது. அவளுக்குள் இருப்பது என்ன என்பதையும் சுலபமாய்ச் சொல்ல முடியவில்லை.

ஏதோ கேட்பதா? வேண்டாமா? என்று தயங்கி யோசித்து விட்டு மெல்லக் கேள்வியை நழுவ விட்டாள் நீலா.

“விசித்.....திரன் எங்கை.....?”

“மறி பண்ணீற்றார்.....?” அவள் எங்கோ பார்த்தபடி சொன்னாள்.

“நீ....நீ உண்மையாத் தான் சொல்லுறியோ?”

“தேவையில்லாமல் நான் பொய் சொல்லமாட்டன் நீலா.....”

“அதுதான் அவனிண்டை வெறுப்பிலை இஞ்சை வந்தி ட்டியோ...?”

“அப்பிடியெண்டில்லை, அவரிலை எந்தப் பிழையும் இல்லை. ஊமை பாட்டுப்பாட நினைக்கக்கூடா. நீலா நீ உன்ரை கதையைச் சொல்லு....”

நீலா ஜீரணிக்க முடியாமல் திணறினாள்.

“என்னடி பெரிய கண்ணகியெண்டு நினைச்சுக் கொண்டு கதைக்கிறியோ.....”

“ச்சீ..... போட எங்களைப் போலை ஐயர் வீட்டிலை பிறந்து கொண்டு கண்டதெல்லாம் கனவு காணக்கூடா தெடி.”

“ஏன் உனக்குத் துணிச்சல் இல்லையோ? நான் கூடத் துணிஞ்சுதானை வந்தன் அவரோடை.”

“ஓம் வந்திட்டாய் வடிவா. வந்து ஒரு கடிதமாவது எனக் குப் போட முடிஞ்சதோ, உன்னையே வீட்டிலை சேர்க்க மாட்ட னென்டினம். எனக்கு நீ போடுற கடிதத்தைக்கூட ஓடிப்போனவளின்டை கடிதம் இஞ்சை வரக்கூடாதெண்டு

கிழிச்செறிஞ்சினம். ஏனெண்டா நானும் ஓடிப்போடுவனாம், அப்பிடி நினைச்சவையளுக்குக் கூட நான் ஒரு கோழையெண்டு தெரியாமப் போச்சு.....”

விரக்தியோடு சிரித்தாள்.

“இப்ப ஆரோடை இருக்கிறாய்....?”

“இந்தக் கோயில் அர்ச்சகர் வீட்டைதான், அவர் அம்மா விண்டை ஒண்டு விட்ட தமையன் முறை. இல்லாட்டி இஞ்சை கூட நான் எப்பிடி வர ஏலும்?”

“அதுசரி விசித்திரன் ஏன்?”

அவள் மௌனமாயிருந்தாள். பிறகு சொன்னாள்

“விருப்பமில்லாத ஒருத்தியை எத்தினை நாளைக்குத்தான் ஒருத்தன் காதலிச்சுக் கொண்டிருப்பான்.”

“என்னடி...?”

சட்டென்று திரும்பி அவள் முகத்தைத் திருப்பினாள்.

“உனக்கோடி விருப்பமில்லை அவனிலை, உனக்கோடி விருப்பமில்லை, சொல்லு வடிவாகச் சொல்லு.”

அவள் வாய்க்குள் விக்கிய விக்கலை அழுத்தி விழுங்கினாள்.

“உனக்குத் தெரியும் தானை, பிறகென்ன...”

“அதுதான்ரீ கேக்கிறன் ஏன்ஏன்...?”

“எனக்குத் தெரியும். நீலா இது வீண்சிக்கலைக் கொண்டு வரும். எங்கட வீடும் அப்பிடி. அவற்றை வீடும் அப்பிடி.

இரண்டு பக்கமும் ஒத்துக்கொள்ளாமல் அவையள் சாபம் போடப் போட நாங்கள் ஓடிப்போய் என்னண்டு வாழுறது? எப்பவாவது ஒரு நாளைக்கு அவர் கோழி சாப்பிடப்போறன் எண்டு கேக்கலாம். முட்டையைக் கூடக் கண்ணாலை பாக்க விரும்பாத நான் கோழி சமைக்க ஏலுமே? அவர்தான் கேக் காட்டிலும் அவரிண்டை வீட்டை அதைச்சுட்டிக் காட்டேக்கை நான் என்னடி செய்யிறது..?”

“விசித்திரன் அப்பிடிச் கேப்பானெண்டு நீ நினைக்கிறியோ?”

“அவனுக்குத் தெரியும் தானை நீ ஐயர் வீட்டுப் பெட்டை தானெண்டு.....”

“தெரியும் தான். அவர் அப்பிடிச் கேக்கார்தான், ஆனா என் ஒருத்திக்காக எத்தனை நாளைக்குத்தான் அவரிண்டை ஆசைகளை அடக்க ஏலும், அவரும் சாதாரண மனிசன் தானை.”

“அப்ப நீ அவரைக் காதலிக்கேல்லையோ.....”

“காதலிச்சன், அதை நான் மறுக்கப்போறதில்லை. அவர் கலியாணங் கட்டிற்றார் எண்டு அவரை நான் காதலிக்கவே யில்லை எண்டு பொய் சொல்ல ஏலுமே. என்றை மனதுக்குள்ளையே நான் அவரை விரும்பினன். அவருக்குத் தெரியாதெண்டாப் போலை அது இல்லையெண்டாகுமே! என்றை பதிலுக்குத்தான் காத்திருந்தார். ஒண்டுமே சொல்லேல்லை நான். கொஞ்சநாள் தாடி வளர்துக் கொண்டு திரிஞ்சார். கனகாலமா விசர் பிடிச்சமாதிரித் திரிஞ்சார். நானே யோசிச்சன். என்னிலை தான் பிழையோ. என்றை முடிவை மாத்த வேணுமோவெண்டு. ஆனா அதுக்குள்ளை அவர் மனம் மாறி மறி

பண்ணீற்றார். அதுக்குப் பிறகு அவர் நோமலாவே வந்து கதைப்பார். அவர் நல்லாயிருக்கிறார். அதுவே போதும் எனக்கு.”

இதுக்கு மிஞ்சிச் சொல்ல எதுவுமேயில்லை என்றது போல் ஒரு பெருமூச்சுடன் முடித்துவிட்டு வெறுமையில் மூழ்கினாள். நீலாவும் எதுவும் பேசவில்லை. அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். கண்களில் துயரம் தெரிந்ததே தவிரக் கண்ணீர் வடியவில்லை. எப்படி இதை ஏற்றுக் கொள்ள முடிகிறது இவளால்....? மீண்டும் அந்த ஒற்றைத் தென்னையை பார்த்தபடி சொன்னாள் சித்ரா.

“அங்கை பார் நீலா. அந்த ஒற்றைத்தென்னை மரம். இஞ்சையிருந்து பாக்க அது நல்ல வடிவாத் தெரியும். ஒவ்வொரு நாளும் நான் இதிலை நிண்டு அதைப் பாப்பன். எவ்வளவு ஆறுதலா இருக்குத் தெரியுமா? அந்தத் தென்னை ஆர் வீட்டிலை எந்த இடத்திலை நிக்குதோ எனக்குத் தெரியா, ஆனா எனக்கு அது எந்தவித உறவுமில்லாமலே ஒரு நல்ல சினேகிதி மாதிரி நிக்குது. அந்த வீட்டிலை இருக்கிற ஒருத்தி அந்த தென்னையை நிமிர்ந்து பாத்திருக்கவே மாட்டாள். நிமிர்ந்து பாத்திருந்தாலும் குறைந்த பட்சம் தேங்காய் பிடுங்கிற நாளிலை மட்டும் பாத்திருப்பாள். ஆனா இதிலை நிண்டு நான் நெடுகலும் பாக்கிறன். தேங்காயுக்காகப் பாக் கேல்லை. காஞ்சு விழுற பாளையன், ஓலையன் விறகுக்காகு மெண்டு பாக் கேல்லை. எந்தவித சுயநலமும் இல்லாமல் அந்தப்பச்சை ஓலைகள் காத்தோடை ரகசியம் பேசுறதை கிளிகள் கும்பலாப் பறந்து வந்து அதிலை ஊஞ்சலாடுறதை பாத்துக் கொண்டேயிருக்கிறன். கிளிகள் வரும்....போகும் காத்திலை பச்சை ஓலைகள் ஆடும். வயலின் நரம்புகள் மாதிரி

கீற்றுக்கள் மடங்கி மடங்கிச் சட சடத்து கீதம் பாடும். அந்த நடு வெளியிலை ஆருக்காக அது கீதம் பாடுது? அங்கை பார்... கருவண்டுகள் வெட்டிவெட்டி முக்கோண வடிவத் திலை ஒரு ஓலை..... அதைப்பாத்து என்னாலை கவலைப் படமுடியுது. இந்த இடத்திலை அந்நியமாயிருந்து ரகசியமா அதோடை பேசி அதன் உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொண்டு அதுக்கு ஆத்மார்த்தமான சினேகிதமா இருக்க முடியுது. ஆனா நானே அந்த வீட்டுக்காரியா இருந்திருந்தா அந்தத் தென்னையிண்டை விளைச்சலிலைதான் கவனம் போகுமே தவிர வேறே உணர்வுகளைப் பற்றிப் புலனிலை பதியாது நீலா.....”

“அதை மாதிரித்தான் விசித்திரன் எங்கையோ ஆர் வீட்டிலையோ இருந்தாலும் அவனிண்டை மனத்தோடை நீ பேசறாயெண்டும் அவனை மறி பண்ணியிருந்தால் அவனிண்டை உழைப்பையும் பணத்தையும் பெறமுடியுமே தவிர மன உணர்வுகள் மடிஞ்சிருக்கு மெண்டும் சொல்லுறியோ.....?”

“ம்...”

“நான் நினைக்கிறன் நாங்கள் சந்திக்கிற ஒவ்வொரு வருக்குமே இது பொருந்துமெண்டு. தூரத்துப்பச்சை தான் கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சி. எப்பவும் எட்டவே இருந்தால் மனதுக்குள்ளை அந்த நினைவுகள் பசுமையாவே கிடக்கும்.”

“ஏன் நீலா நீ கதைக்கிறதைப் பாத்தால் உனக்கும் ஒண்டும் சரிவரேல்லைப் போலை கிடக்கு.”

“அப்பிடியில்லை, நான் சொல்லுறதைக் கேளன். எனக்குப் பாத்தா அந்தத் தென்னமரமும் உன்னைப் போலவே தனிச்சுப்

போச்சுதோ எண்டு கிடக்கு. பார் அந்த வெற்றுவெளிக்குப் போய் சோகமா ஏதோ சொல்லுற மாதிரி.”

“ஆனாலும் அது நிமிர்ந்து தான் நிக்குது.” பட்டென்று இடைமறித்துச் சொன்னாள் சித்ரா.

“அசல் உன்னைப் போலவே....”

“எல்லாம் அவரவர் பாக்கிற விதத்திலைதான் நீலா. நான் சிந்திச்ச மாதிரி இன்னொரு ஆள் சிந்திக்கும் எண்டு நான் எதிர்பார்க்கேலா. ஒவ்வொரு மனிசருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான குணங்கள். அதுக்கு நாங்கள் ஒண்டுமே செய்யேலா. நீ துணிஞ்சு வந்திட்டாய். இந்தச் சமூகத்தை, உலகத்தை எதிர்த்து உன்னை முடிவுப்படியே நல்ல வாழ்க்கையை அமைச்சுக் கொண்டாய். என்னாலை அது முடியேல்லை. எனக்கு கீழை இருக்கிற இரண்டு தங்கச்சிகளைப் பற்றி அடுத்த கவலை. ஆனாலும் மனதிலை கிடக்கிற உணர்ச்சிகளை அடக்கத் தெரியாமல் வேறை சூழலை வேறை முகங்களைத் தேடி இஞ்சை வந்திருக்கிறன். இஞ்சை இருக்கிறது ஓரளவு நிம்மதியைத் தருது. பழைய நினைப்புக்களை எதுவும் கிளற ஏலாது. ஆரும் எதுவும் கேக்க மாட்டினம். நான் புதுப்பிறவி மாதிரி உணருறன். புதுப்புது ஆக்கள் மனதை நோகடிக்காத விஷயங்கள். ஆனாலும் சிலசில நிகழ்ச்சிகள் அப்ப நாங்கள் படிச்ச காலத்தை நினைப்பூட்டுற நேரம்தான் ஏக்கமாக் கிடக்கு. அப்பிடியொரு காலம் இருந்து மாயமா மறைஞ்சு போன மாதிரி. ஆனாலும் பிள்ளைகளிண்டை குறும்பிலும் குழப்படியிலும் எல்லாம் மறந்து போகும். மற்றும்படி தனியா உணருற நேரத்திலை அந்த நினைவுகளை மட்டும் நினைச்சுக் கொள்ளுவன். அதைத் தவிர வேறை என்ன துணை எனக்கு....?”

“நீ உன்னை எதிர்காலத்தைப்பற்றி யோசிக்கேல்லை யோ...?”

“யோசிச்சன் நீலா. பெரிய பயங்கரமா மனச்சஞ்சலமாக் கிடக்கு. கடந்த காலமும் எதிர்காலமும் ஏன் அப்பிடி ஆச்சு.....? அதையே யோசிச்சா பெரிய பாரமாக்கிடக்கு. இப்ப நான் எதிர்காலம் பற்றி யோசிக்கிறதேயில்லை. நிகழ் காலம் மட்டும் தானை எனக்கெண்டு இருக்கு. எதிர்காலம் பற்றி இப்பவே நான் ஏன் மூளையை உடைக்க வேணும்..? எதிர்காலத்தைப் பற்றி நினைக்காமல் விட்டாக் கிடைக்கிற ஆறுதலே போதும் எனக்கு....?”

நீலாவுக்கு வேதனையாக இருந்தது. இவளுக்கு என்னவென்று தான் ஆறுதல் சொல்வது...?

“பார் என்றை கதையையே விடாமல் கேட்டியே. உன்னை பாட்டைச் சொல்லவேயில்லையே..? எப்பிடி உன்னை சிவ நாதன்..?”

தன் கவலையிலிருந்து விடுபட்டு திடீரென்று முளைத்த உற்சாகத்தோடு கேட்டாள்.

“அதுதானையடி சொன்னன். வீட்டையே வந்து பார். நல்ல வடிவா இருக்கிறம். அவரிண்டை தாய் தேப்பன், பிள்ளையள் பிறந்தாப் பிறகு வந்திட்டுப் போறவை. என்றை அப்பா அம்மாதான் ‘லெவல்’ காட்டிக்கொண்டிருக்கினம். ஒரு குறையும் இல்லாமல் இருக்கிறம். நீயே ஒரு நாளைக்கு வா அவர் சந்தோசப்படுவார். அதோடை பிள்ளையளைப் பாத்தால் உனக்கும் மனதுக்கும் சந்தோசமாயிருக்கும்.”

கோயிலுக்குள் சன சந்தடியற்றுப் போயிருந்தது. அர்ச்சகர்

மூலஸ்தானத்துக் கதவுகளை இழுத்துச் சாத்தும் சத்தம் கேட்டது.

“வாடி போவம். மாமா கதவுகள் பூட்டுறார். வெளிக்கதவு பூட்ட முதல் போய்ச் சேருவம்.”

எழும்ப மனமில்லாமலே இருவரும் எழும்பினார்கள். வெளியில் வந்தபோது சூரியன் தங்கக் கோளமாய்த் தகதகத்த படி மரங்களுக்கிடையில் ஒளிந்து கொண்டிருந்தான். சந்தன நிறமாய் மாலைப்பொழுது மாறிக் கொண்டிருந்தது.

இருவரும் சந்திக்கு வந்து பிரிந்து கொண்டார்கள்.

சித்ராங்கி தொலைவை வெறித்தபடி முன்னே நடந்தாள். பாடசாலையில் அவளிடம் படிக்கிற இரண்டு மாணவிகள் சிரித்துவிட்டுப் போனார்கள். இவளுக்குச் சிரிக்க வேண்டும் போல் தோன்றவில்லை. ஆனாலும் வலிந்து வரவழைத்த புன்னகையோடு அவர்களைத் தாண்டி நடந்தாள்.

மனது நீண்ட நாளுக்குப் பின் மீண்டும் சஞ்சலமுற்றது. அலைக்கழிந்து அலைக்கழிந்து திணறித் தவித்தது. ஏதோ இழக்கக்கூடாத தொன்றை இழந்து விட்டது போலவும் காதலில் மிகப்பயங்கரமாகத் தோற்று விட்டது போலவும் நெஞ்சுக்குள் ஏதோ அழுத்தியது.

மனத்திலேயே வாழ்வதாய் சொல்லிக் கொள்வதெல்லாம் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு? தன்னையே தான் ஏமாற்றிக் கொள்கிறாளா..?

நீலாவும் தான் எவ்வளவு சந்தோஷமாக வாழ்கிறாள்....? அவள் ஓடித்தான் போனாள். தனக்குப் பிடித்தவனோடு! அவள் தானே வாழப் போகிறாள். இந்தச் சனங்களுக்கேன்

இவ்வளவு அக்கறை..? சனங்கள் கதைத்தார்கள், குசுகுசுத் தார்கள். பெற்றவர்கள் கத்தினார்கள். சண்டை பிடித்தார்கள். செத்தாலும் வரக்கூடாதென்றார்கள்.

இப்போது பிள்ளைகள் பிறந்தவுடன் சிவநாதனின் பெற்றோர்கள் பேரப்பிள்ளைகளுக்கு உறவு கொண்டாடி வருகின்றார்கள். நீலாவின் பெற்றோர்கள் கூட இனி முதுமையின் தளர்ச்சி வந்தவுடன் வந்து ஒட்டிக் கொள்வார்கள். ஆனால் அவள்.....அவள்தான் அவனுக்காகவும் குடும்பத்திற்காகவும் ஏதேதோ எல்லாம் தியாகம் செய்வதாக எண்ணிக் கொண்டு தன் இதயத்தையே பிய்த்து எறிந்திருக்கிறாள். இனியென்ன செய்வது....? அவனிடம் ஓடிப்போக முடியாது. அவன் தனக்கென்று ஒரு துணை தேடி குழந்தையும் பெற்று சந்தோஷமாய் வாழ்கிறான்.

அவள் ஒரு காலத்தில் அவனைக் காதலித்ததையும் அவன் அவளுக்காகத் தாடி வளர்த்துத் திரிந்ததையும் மறந்து போயிருப்பான். அதை நினைவுபடுத்தினாற் கூட பைத்தியக் காரத்தனம் என்று கூறிச் சிரிக்கப் போகிறான். ஐயோ.... அவள்தான் எவ்வளவு பெரிய துரதிருஷ்டக்காரி ஆகிவிட்டாள். அன்றிரவு முழுவதும் அவள் அழுதாள். இவ்வளவு காலத்துயரங்கள் அனைத்துக்கும் மொத்தமாய்ச் சேர்த்து அழுது தீர்த்தாள். அதைத்தவிர வேறு என்னதான் அவளால் செய்ய முடியும்?

நீலவேணிக்கும் மனதில் ஒரு சஞ்சலம் மிதந்தபடியிருந்தது. இவளைப்பற்றி அவளால் ஒரு தீர்க்கமான முடிவிற்கு வரமுடியாதிருந்தது. அவள் செய்ததுகூட சரிதான் என்று தோன்றியது. வீட்டுக்கு வந்தபோது சிவநாதன் சாய்வுக்

கதிரையில் சாய்ந்திருந்து பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தான். பக்கத்து வீட்டிலிருந்து விளையாடிக் களைத்து வந்த சிறிசுகள் பசிக்குது என்று பல்லவி பாடத் தொடங்கின.

இவள் சேலை மாற்றி வருவதற்காக அறைக்குள் நுழைந்தாள். அதற்குள் அவற்றின் ஆக்கினையால் பத்திரிகை பார்ப்பது குழம்பிவிட்ட ஆத்திரத்தில் மூத்தவளின் முதுகில் ரெண்டு போட்டான் சிவநாதன். அடிதாங்காமல் அவள் வீறிட்டமுதாள்.

“என்னத்துக்குப் போட்டு இவ்வளவு அடி போடுறீங்கள்? சாப்பாட்டை எடுத்துக்குடுத்தால் அதுகள் சாப்பிடுங்கள் தானை. பசியிலை கத்துற பிள்ளையளுக்கு அடிக்காதையுங்கோ...”

“ஓம் நீர் கோயில் குளமெண்டு ஊரெல்லாம் உலாத்திப் போட்டு வருவீர். இஞ்சை நான் பிள்ளையளைப் பாத்துக் கொண்டிருக்கோணும்.”

அவன் சினத்தோடு சொல்லிக்கொண்டு எழும்பினான்.

“நீங்கள் ஒண்டும் செய்யவேண்டாம். நானே பாக்கிறேன் எல்லாத்தையும்.”

அவள் மூன்றையும் கூட்டிக்கொண்டு போய் அடுப்படியில் இருத்தினாள். போகும்போது அவித்து வைத்துவிட்டுப் போன இடியப்பத்தையும் சொதியையும் போட்டுக் கொடுத்தாள்.

“போகேக்கை சமைச்சு வைச்சிட்டுப் போறது காணாது எல்லா வேலையும் என்றை தலையிலை தான்....”

இளவேனில் மீண்டும் வரும்

“அம்மாவை கூட இருந்தால் இப்பிடியொரு கஷ்டம் வருமே....?”

“நான் என்ன உங்கட அம்மாவைக் கலைச்ச மாதிரிச் சொல்லுறியள். அவை வந்து பிள்ளையளைப் பாத்ததோடை சரியெண்டு போடுவீனை. அவை நிக்காததுக்கு நானோ பொறுப்பு...”

“ஏதோ அந்த அளவுக்காவது வந்து போகீனையே. உம்மட வீட்டுக்காரர் இந்தப்பக்கம் எட்டியாவது பாத்தினையே..? நாங்கள் உயிரோடை இருக்கிறமோ இல்லையோ எண்டாவது.....?”

“காணும் நிப்பாட்டுங்கோ... உங்களுக்கு எங்கட வீட்டாரைக் குறை சொல்லுறதே வழக்கமாப் போச்சு...”

தொடர்ந்து அவன் என்ன கத்துகிறான் என்பதைக்கூடக் கேட்காமல் அவள் முற்றத்திற்கு வந்தாள்.

இவனைத்தான் காதலித்து இவனைத்தான் பிரிய மாட்டாமல் வருந்தி இவனோடுதான் ஓடி வந்தோம் என்பது நம்ப முடியாமால் இருந்தது.

பக்கத்து வீட்டில் நிமிர்ந்திருந்த தென்னைமரம் நில வொளியில் அசைந்து சலசலத்தது.

அதை அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

சித்ராவின் ஞாபகம் வந்தது.

சித்ரா எவ்வளவு மன நிம்மதியோடு இருக்கிறாள்.

அவளைப் போலவே இருந்திருக்கலாம்.

இப்படி ஒரு சங்கடத்தில் காலம் முழுக்க அமிழ
வேண்டாம் என்று தோன்றியது.

மீண்டும் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

காதோடு சலசலத்து ரகசியம் பேசிய தென்னங் கீற்றுகளி
டையே பெளர்ணமி நிலவு பிரகாசித்தது.

ஆனால், அந்த அழகிய நிலவிலும்கூட லேசாய் கறை
படிந்திருந்தது.

14.03.98

சஞ்சீவி

சிவப்புத் துளிகள்

சாதாரணமாய்ப் போனால் நான் ஒரு சிறிய ஜந்து. அற்பமான ஆயுளில் மடிந்து போகும் ஒரு ஜீவன். என்னை நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். அது ஒன்றும் அவ்வளவு கடினமான விஷயமல்ல. அற்பமான நுளம்பு தான் நான். ஆனால் எனக்குள்ளும் ஒரு அற்புதமான உண்மை பொதிந்திருக்கிறது, அது தான் எனக்கும் உயிர் இருக்கிறது என்பது. இது ரொம்ப சாதாரணமான உண்மை போல் உங்களுக்குத் தோன்றலாம். ஆனால் உயிர் எவ்வளவு பெரிய விஷயம் தெரியுமா? அதை நான் ஒவ்வொரு கணப் பொழுதிலும் உணர்ந்திருக்கிறேன். என்னுடைய உணவுக்காகத்தான் நான் அலைய வேண்டியிருக்கிறது. உணவு இல்லாவிட்டால் உயிர் வாழவும் முடியுமா? ஆனால் என்னுடைய உயிரைத் தக்க வைக்கவென்று நான் உணவு தேடிப்போகுமிடமெல்லாம் என்னு

டைய உயிருக்கு ஆபத்துதான் காத்திருக்கிறது. நிமிஷநேரப் போராட்டங்களில் எனக்காகிய ஆகாரத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு உயிர் தப்பி வருவதென்பது அவ்வளவு லேசான காரியமா? பயங்கரமாக அழுத்தும் யமனின் பிடியில் நான் எப்படி நசுங்குவேனோ என்று பயமாயிருக்கிறது.

என் ஆகாரத்தைப் பற்றிக் கேட்கிறீர்களா? மனிதர்களிடமிருந்துதான் எனக்கான ஆகாரம் கிடைக்கிறது. ஆகா.... ரத்தம் எவ்வளவு சுவையானது. அவர்களுடைய மதுவைப் போல.....

ஆனால் பாருங்கள் இந்த மனிதர்களெல்லாம் எவ்வளவு குறுக்கு வழிகளில் தம் சட்டைப் பைகளை நிரப்பிக் கொள்கிறார்கள். என்னுடைய பசிக்குக் கொஞ்சம் ரத்தத்தைத் தானம் பண்ணினால் என்னவாம். ஏதோ உயிரே போய் விட்டது போற் கத்துகிறார்கள். புகைபுகையாய்ச் சுருள்களையும், உருண்டை உருண்டையாய் வேப்பங் கொட்டைகளையும் புகைக்க வைத்து என்னைத் திணற அடிக்கின்றார்கள். இந்தச் சித்திரவதைகளெல்லாம் ஏன்? பேசாமல் ஒரு அடியிலேயே உயிரைப் பறித்து விடலாமே! ஆனால் இந்த உயிர் மிகப் பெரிய விஷயம். அதன் மேல் இவ்வளவு ஆசை இருப்பதால் தானே நானும் இந்தச் சித்திரவதைகளையும் தாங்கிக் கொண்டு சிக்கல்களுக்குள்ளும் வாழ முடிகிறது.

மனிதர்கள் எல்லோருக்குமே எவ்வளவு வேறுபட்ட குணாதிசயங்கள். ஆனால் எனக்கென்றால் எல்லாருடைய ரத்தமும் ஒரே சுவையாய்த் தானிருக்கின்றது. அதன் நிறம் கூட சிவப்புத்தான். யாரைக் கடித்தாலும் (மன்னிக்கவும்!) நான் வேண்டுமென்று கடிப்பதில்லை பசியினாற்றான்

கடிக்கிறேன்) ஒரே மாதிரித்தான் இருக்கிறது. இப்போ தெல்லாம் எல்லாரும் மிகுந்த எச்சரிக்கையோடு இருக்கின்றார்கள். மழைகாலமென்பதால் முதலே எனக்கெதிரான தடுப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு விட்டார்கள். வீடுகளெல்லாம் இருட்டு முன்பே இறுகத் தாளிடப்பட்டு ஜன்னல்கள் கூட அடித்துச் சாத்தப்பட்டு விடும். ஆனால் இவை எனக்கெதிராக மட்டும் செய்யப்படும் விஷயங்களில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். பெரும்பாலான குடிமக்களின் வீடுகள் எமது கூட்டத்தின் பிறப்புக்கு முன்பே கூட இப்படி இறுகப் பூட்டப்பட்டுத்தான் வந்தன. ஏனெனில் சாக்கடைச் சிரட்டைக்குள் நான் குடம்பியாய் அவதரிக்கும் முன்பேயே நடைமுறை இப்படியிருந்ததாய் என்பாட்டனார் சொல்லியதால் நம்மை விட வேறெவற்றின் மீதோ அவர்கள் அதிக எச்சரிக்கை உணர்வை வளர்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று நான் உணர்ந்திருந்தேன்.

நானும் கூட, வரவர என் எதிர்ப்புச் சக்தியை அதிகமாகக் காட்டிக் கொண்டு வருகிறேன். எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் முகம் கொடுக்கப் பழகுகிறேன். மூச்சைத் திணற அடிக்கும் பயங்கர நச்சுப் புகை நாற்றத்தினூடும் என் ஆகாரத்தைத் தேட வேண்டிய கட்டாயம் எனக்கு இருக்கிறது. ஏனென்றால் நான் உயிர் வாழ வேண்டும். சுற்றம் சூழலுடன் இணைந்து நானும் என் ஆயுள் தீரும் வரை வாழ்ந்தாக வேண்டும்.

எத்தனையோ பேரிடம் நான் ஆகாரத்துக்குப் போய் வந்த போதிலும் மூன்றே மூன்று பேரிடம் மட்டும் எனக்கு அலாதியான பிரியம் உண்டு. அவர்கள் செயற்கையான எந்தப் புகையையும் கொண்டு வந்து என்மேல் பாய்ச்சுவதில்லை. கையினாலேயே விரட்டுவார்கள். அந்த மாதிரி நேரங்களில்

அவர்களோடு சற்றே காதுக்குள் பாட்டுப்பாடி அவர்களைக் கோபத்தில் கத்த வைத்து பறந்து விளையாடி கண்ணாமூச்சி யாடுவதில் எனக்கு மிகுந்த விருப்பம். மூன்று பேரும் ஏதேதோ பாஷையில் சத்தம் போடுவார்கள். இரண்டு பேர் ஒரே பாஷை, மற்றவன் இன்னொரு மொழி.

ஆனால் மொழிகள் வேறுபட்டாலும் என்னை எதிர்ப்ப தில் மட்டும் மூன்று பேரும் ஒரே குறியாய் இருப்பார்கள். ஆனால் அவர்களின் ரத்தம் என்னவோ ஒரே மாதிரித்தானே இருக்கப் போகிறது.

அதற்குள் பசி தொடங்கி விட்டது. சரி இப்போது எங்கே போகலாம்? அந்த மூன்று பேரில் என்னிடம் இப்போது மாட்டப் போகிறவன் யார்? எங்காவது போவோம்! வழியில் வருகின்றவனிடம் ஒட்டிக் கொள்வோம்.

சீ..... இந்த அடையாள அட்டை காவுற வேலை பெரிய கரைச்சல். பேசாமல் எங்கையாலும் வெளிநாடு போனாலும் கரைச்சல் இல்லை. அம்மாவுந்தான் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லுறா. அதுக்கும் வசதி வாய்க்க வேண்டாமே! இவ்வளவு கொண்டா அவ்வளவு கொண்டா எண்டு கேட்டால் போகவும் மனம் வருமே! ஏற்கனவே கழுத்திலை கிடந்த நகைநட்டுகளைச் சுட்டு வித்து அண்ணனை அனுப்பியாச்சு. எப்படியும் அண்ணை அங்கை ஒரு நிலையை எடுத்த பிறகு போறதுதான் நல்லம். அது வரைக்கும்..... ஒ..... அதுவரைக்கும் இஞ்சை நிக்கிறதென்ன

கசக்குதே எனக்கு...? இவ்வளவு நாளும் கிறிக்கெற்
மட்டையோடை பெடியளோடை திரிஞ்சவன்தானை
நானும். எங்கையேன் அடிபட்டிட்டு எங்களைப் பிடிச்சு
'றவுண்ட் அப் - செக்கிங்' எண்டு கொண்டு போய் வாட்டிப்
போட்டு விட்டதாலைதானை எனக்கும் வெளிநாடு போற
ஐடியா வந்தது.

இரும்புக் கம்பியளையும். சப்பாத்துக் கால்களிண்டை
மகிமையையும் இந்த உயிர் போற வரைக்கும் இனி மறக்க
ஏலுமே?

ஆனா புழுதி பறக்கிற மைதானத்திலை ஆரவாரத்தோடை
நாங்கள் விளையாடுற கிறிக்கெற்.... இதையும் பிரிஞ்சு தானாக
வேணுமெண்ட கவலைதான்.....சரி கிடக்கட்டுக்கு
மெல்லாம். இப்ப நான் அவசரமாப் போகவேண்டியிருக்கு.
எங்கை போட்டுது இந்த அடையாள அட்டை.

“அம்மா.... எங்கை என்றை அடையாள அட்டை....?”

அம்மா போட்டா, வேலிப்பொட்டுக்குள்ளாலை ஊர்ப்பு
தினம் கதைக்கிறதுக்கு... இருக்கட்டுக்கும்.... அட இஞ்சை
கிடக்குது. நான் தான் வெள்ளை மேசையிலை வைச்சிட்டு
மறந்து போனன்.

“அம்மா நானொருக்கா திவாக்ரன் வீட்டை போட்டு
வாறனம்மா.. அடுத்த மச் எப்பவெண்டு விசாரிச்சுக்கொண்டு
வாறன்.”

அம்மாவுக்கினிக் காது கேக்காது. இனி என்னாலை எட்டு
வீடு கேக்கக் கத்தேலாது. உதிலை கிட்டத்தானை போறன்
பேசாமல் போக வேண்டியது தான்.

அந்த வேம்படிச் சந்திதான் கொஞ்சம் ஆபத்தான இடம். ஆக்கள் வந்து உலாவிப் போகினம் எண்டும் கதை. ஆனா அதை விட்டாப் போறதுக்கும் வேறை வழியில்லை. நானும் ஆகப் பயங்கொள்ளியாயிருக்கக் கூடாது. கையிலை அடையாள அட்டை கிடக்கு, பேந்தென்ன. ஆனாலும் என்றை கறுப்பு நிறத்தைப் பாத்திட்டு எக்கச்சக்கமாக நினைச்சு ஏத்திக் கொண்டு போடுவாங்கள். போனமுறையும் அது தானை நடந்தது.

நான் என்ன செய்யட்டும், என்றை கறுப்பு நிறத்துக்கு...? மாவை அள்ளிப் பூச வேண்டியதுதான்.

ஆ....ஐயோ..... ஹலோ நுளம்பு மச்சான் வாரும் வாரும், உம்மைத் தான் காணேல்லையெண்டு நினைச்சனாக்கும். அதுக்கிடையிலை வந்திட்டீர். சூ..... என்ன கடியடாப்பா கடிக்கிறாய். பார் அடிக்கிற அடியிலை நசிஞ்சி போய் கிடக்கிறியோ இல்லையோவெண்டு..... சட்.....

என்ன என்னோடை விளையாடுறீரோ? பாட்டு வேறை.. உம்மட ராகத்தை எங்கையாவது கொண்டு போய்க் கொட்டும். உதுகள் கேக்கிற நிலையிலை நான் இல்லை. சரி போகப் போறீரோ... பாட்டு வாரும் நானும் போக வேணும் திவாகரிட்டை....

ம்..... போட்டுது. இந்த நுளம்புகளாலையும் பெரிய கரைச்சல்... நான் வெளிநாடு போனா அங்கை வராதுகள் தானை நுளம்புகள், ஆனா நான் போறது வேறை. அது வரைக்கும் இஞ்சை நுளம்பு கடிக்காமல் பாக்க வேணுமே! பிறகு நானென்ன மலேரியாவோடையே அங்கை போறது?

பரவாயில்லை, நோட்டிலை இண்டைக்குச் சனம் கூடத் தான் போகுது. எப்படியும் அடுத்த 'மச்' சிலை, சீ... ஊர் போற போக்குக்கு எனக்கு 'மச்' ஒரு கேடோ? கிடக்கட்டும், சும்மாதன்னும் திவாகரைப் பாத்திட்டு வருவம். அந்த செக்கிங் பொயின்ரிலை உள்ளவங்கள் எப்படிப்பட்டவங்களோ? எந்த இடத்திலை போய் வளமா மாட்டுப்படுறனோ தெரியா. ஆனா நான் ஏன் பயப்பிட வேணும், என்னிலை பிழை இல்லாத நேரம். ஓ.... நான் கறுப்பு.... கரிக் கறுப்பு.... அவங்கள் சந்தேகப்படக்கூடிய கறுப்பு.. ஆனால் எனக்கும் அவங்களைப் போலை சிவப்பு ரத்தம் தானை.

முதல் ஆளுக்கு இன்றைக்கு ஏதோ மனம் சரியில்லைப் போலிருக்கிறது. போவதற்கு முன்பே கையை ஓங்கி விட்டார். ஏதோ தாகம் மட்டும் தீர்ந்தது. இனி என்ன செய்வது? அடுத்தவரையும் கொஞ்சம் எட்டிப் பார்ப்போம். ஒருவனில்லாவிட்டால் இன்னொருவன். மனிதர்களுக்குப் பஞ்சமா இங்கே.!

எப்படியும் இண்டைக்கு 'அண்ணன்' சொன்ன அலுவலை முடிச்சிட வேணும். பொக்கற்றுக்கை 'அது' கவனமாக் கிடக்குது. மெல்ல வசதி பாத்து 'கிளிப்' பைக் கழட்டி எறிஞ்சு போட்டு ஓடி வந்திட வேணும். கன பேர் நிக்கிற நேரம் பாத்து எறிய வேணும். இதுக்குள்ளாலை

வந்து சேர நான் பட்ட பாடு இருக்கே. அவ்வளவு கஷ்டத் துக்கும் பலனா இந்தக் காரியம் வெற்றியாய் முடிஞ்சா.... அண்ணனுக்கு எவ்வளவு சந்தோசம். அண்ணனுக்கேன்.... எனக்கும் தான் எவ்வளவு பெரிய புளுகம். இவங்கள் தானை எங்கட சீலனை முடிச்சவங்கள். கண்ணனின்டை காலை முறிச்சவங்கள். இதெல்லாத்துக்கும் மொத்தப்பழி என்றை பொக்கற்றுக்கை கிடக்குது. யமன்... எந்த வழியிலையும் வரலாம். 'டேய்... உங்களுக்கு எமன் என்றை பொக்கற்றுக் குள்ளாலை வாறானடா.'

அதுக்கு முதல் நான் சில வேளை பிடிப்பட்டா இல்லை... நான் பிடிபடவே போறதில்லை. எவ்வளவு நிதானமாய், கவனத்தோடை ஒரு சின்னப்பிடி கூட விட்டுக்கொடுக்காமல் இதுக்குள்ளாலை இவ்வளவு தூரம் வந்திட்டன். இனி என்னண்டு பிடிபடுற. அப்படி பிடிபடுறதெண்டாலும் பொக்கற்றுக்கை உள்ளதை எறிஞ்ச பிறகு தான் பிடிபடுவன்.

எப்படியாவது ஓடித்தப்ப வேண்டியதுதான். இல்லாட்டிச் சூடுபட வேண்டியது தான். உவங்களிட்டைப் பிடிபடுறதை விட அது எவ்வளவோ மேல்.

இதிலை வெற்றி கிடைச்சா பிறகு மெல்ல அடுத்த திட்டத் தைத் தொடங்க வேண்டியது தான். அங்காலை இப்ப நிலைமை என்ன மாதிரியோ தெரியாது. நான் இஞ்சை செத்துப் போனாலும் அங்கை எப்படியும் விசயம் அறிஞ்சிடு வினை. விஜிக்குட்டிக்கு வரேக்கை கூடச் சரியாச் சொல்லே லாமல் போட்டுது. அதுதான் பெரிய கவலை, தம்பிகள், அவங்களுக்குப் படிப்பும் இல்லாமல், ஒண்டும் இல்லாமல் போய் என்ன செய்யிறதெண்டே தெரியாமல் திரியுறாங்கள்.

எவ்வளவு கெட்டிக்காரப் பெடியங்கள், படிப்பை இழந்து போய்...

அப்பா, இப்பவும் என்னைத் திட்டிக்கொண்டுதான் இருப்பார். திட்டட்டுக்கும். எங்கட பிரச்சினை அவருக் கெங்கை விளங்கப் போகுது. குட்டக் குட்டக் குனியுற பரம்பரையாயிருந்தாச் சரியே !

அங்கை பார்... வீடெல்லாம் லையிற் எரியுது. இனி கொஞ்ச நேரத்திலை ரி. வி க்கு முன்னாலை சனங்கள் இருந்திடுங்கள். அதுக்குப் பிறகு எல்லாத்தையும் மறந்து போய் கனவு லோகத்துக்குப் போய் வருங்கள்.

இந்தச் சனங்களுக்கு ஞாபகமே இல்லையோ? கடந்த காலமெண்டு ஒண்டு இருந்ததும், இருட்டோடை இரட்டாத் தாங்கள் பட்ட கஷ்டமும், தினந்தினம் குண்டுக்கும், ஷெல்லுக்கும் அஞ்சி வாழ்ந்ததும் . அதுக்காகக் கனபேர் உயிரைக் குடுத்ததும்....

ச்சே.. சனம் நல்லாவே மாறிப் போச்சு. எல்லாத்தையும் மறந்து கனவுக்குள்ளை மூழ்கிப் போச்சு. எங்கட தியாகம்... அர்ப்பணிப்பு... எல்லாத்துக்குமான பெறுமதி என்ன..? எல்லாமே ஒரு மாயையாய்.... இதுக்கெல்லாம் அர்த்தமே இல்லாதது போலை....

இந்தச் சனங்கள் ஆட்டுவிக்கிறவர் கையிலை ஆடுற பொம்மைகள். கொஞ்சம் வசதிகளைக் குடுத்தவுடனை அதுவே சொர்க்கம் மாதிரியிருக்குங்கள். ஒரு அடி விழுந்தால் தான் தெரியும்.

ம்..... நேரம் நல்ல நேரம் போலை கிடக்கு. மம்மல் நேரம். சனப்புழக்கம் கூட... அவங்களும் கொஞ்சம் கூடுதலாத் தான் நிக்கிறார்கள். பொக்கற்றுக்கை 'அது' பத்திரமாத் தான் கிடக்கு. எடுத்து எறிவமே.....

ஐயோ.... இந்த நுளம்புக்கு வேறை நேரம் கிடைக் கேல்லையே.... கையிலை ஏறிக்குத்துது, போடாப்பா..... போட்டுப் பேந்து வா..... நல்ல விருந்து வைக்கிறன்... என்ன சொன்னாக் கேக்க மாட்டியே. இந்தா வாங்கிக் கொள். சீ... அதுக்குள்ளை பறந்திட்டுது. பாவம் தான் தப்பிப் பிழைக்கட்டும்.

இன்றைக் தென்னவோ இரண்டு பேர்குணமும் சரியாயில்லை. சாவுக்கு முன் வருகிற எரிச்சல் போலத் துள்ளிக் குதிக்கிறார்கள். அதற்கென்ன உறங்கும் போது பார்த்துக் கொள்கிறேன் இவர்களை. இப்போது மூன்றாவது ஆளைப் போய்ப் பார்ப்போம்.

எனக் தென்னவோ பயமாத்தான் கிடக்கு. இவன் பியசேன மட்டும் எப்பவும் சிரிச்ச முகத்தோடை சந்தோஷமா இருக்கிறான். எனக்கு மட்டும் ஏன் அப்பிடி இருக்க முடியேல்லை? இந்தப் பயத்தாலைதான் ஏற்கனவே ஆமியாலை தப்பியோடிப் போனன். எப்படியோ தேடிப் பிடிச்சிட்டார்கள்.

கத்தியோடையும் வரலாம், கிறனைற்றோடையும் வரலாம். அவங்கள் பயங்கரமானவங்கள். எந்த நேரம் என்றை கழுத்து வெட்டப்படுதோ, நெஞ்சிலை சூடு விழுமோ? ரத்தம் வழிய, வழிய இதை நான் எப்படித் தாங்கிக் கொள்ளப் போறன். இந்தக் காவலரணிலையுள்ள ஒவ்வொரு நிமிஷமும் எனக்குப் பெரிய பயமாய்த்தானை கிடக்கு. என்னைப் போலை பயந்தவங்களை இந்த வேலையிலை சேர்க்கக் கூடா. ஆக்கள் காணாதெண்டு மாட்டன், மாட்டன் எண்டு சொல்ல இழுத்து வந்து இருத்திக் கிடக்கு. எனக்கு ஆரைக் கண்டாலும் பயமும். ஆத்திரமுமா வருது.

போன கிழமை குணசேகர செத்துப் போனானாம் வன்னியிலை, இவ்வளவு நாளும் இஞ்சை இருந்திட்டு போன மாதம் தான் வன்னிக்குப் போனவன். அவனின்டை மனிசியும், இரண்டு வயசுக் குழந்தையும் பாவம். இனி அதுகளுக்கு ஆர் கதி...? அரசாங்கத்திண்டை உதவி கிடைச்சாப் போலை அவனின்டை போன உயிர் திரும்பி வந்திடுமே? எல்லாம் விதி... அதை நினைச்சுக் கொண்டு பியசேன மாதிரி சிரிச்சுக் கொண்டிருக்க ஏலுமே....?

நேற்றுப் பார்த்த அந்தக் குழந்தைப் பிள்ளையைத் தான் இன்னும் மறக்கேலாமல் கிடக்கு. பிள்ளை திரும்பித் திரும்பிப் பாக்குது. கை காட்டுது. 'மாமா துவக்கு' எண்டு கேட்குது. ஆனால் தாய் நிக்கேல்லை. பிள்ளையை கதைக்க விடாமல் இழுத்துக் கொண்டு போட்டா. ஏன் அப்பிடி.....? குழந்தைப் பிள்ளையை நாங்கள் என்ன செய்து போடுவம். எங்களுக்கும் இப்படிப் பிள்ளையள் இருக்கெண்டு அவையளுக்குத் தெரியாது போலை.....!

ஆனா ஒண்டு, அந்தப் பிள்ளை வளராமல் இருக்க வேணும். அதுதான் அந்தப் பிள்ளைக்கும் நல்லது. எங்களுக்கும் நல்லது.

வளர்ந்தால் நாங்கள் கூட புலி எண்டு நினைச்சுப் பிடிக்கலாம். இல்லாட்டி உண்மையாவே பிள்ளை 'புலியா' மாறிப் போகலாம். ஆனபடியால் அந்தப்பிள்ளை அப்பிடியே வளராமல் இருக்கிறது தான் நல்லது.

எனக்கு எங்கடை ஆக்கள் மேலையே கோபம் கோபமா வருது. ஏன் ஆக்களைப் போட்டு சும்மா, சும்மா அடிப்பான்? இதாலை தான் 'புலி' கூடுறது. நாங்கள் ஒரு காலத்திலை மனிதாபிமானத் தோடை நடந்திருந்தா இப்படி ஒரு இயக்கமே வந்திருக்காது. இப்படிப் பயந்து பயந்து சாகவும் வேண்டியிராது.

ஆர் விசிலடிக்கிற.....? அட இவன் பியதாஸ.. .. பெட்டையன் போறாளவை, பொட்டுப் போட்ட தமிழ்ப் பெட்டையன்... இவன் இனிப் பைலாப் பாட்டும் எடுத்து விடுவான். டேய் பியசேன... உனக்கு வீட்டிலை, வடிவான மனிசி இருக்கிறது நினைவில்லையோடா, பிறகேன் கண்ட படி தமிழ்ப் பெட்டையனோடை வாலாட்டுறாய்? உனக்கு புலி வந்து நல்ல மண்டகப்படி தந்தாத் தான் அடங்குவாய் போலை.....

ஆனாலும் பியசேன சிரிக்கிறான். அவனுக்கு இந்தக் கணப்பொழுது வாழ்க்கை இந்த மரணத்துக்குள்ளையும், சாம்பலுக்குள்ளையும் அவன் நம்பிக்கையோடை வாழப் பாக்கிறான். பயந்து, பயந்து ஆயிரம் நாள் வாழுறதை விட ஒரே ஒரு நாள் வீரத்தோடை வாழுறது நல்லதாம். நான்

பயந்தாங்கொள்ளிதான். என்றை வீடு... என்றை மனிசி....
என்றை பிள்ளை, என்றை ஊர் எல்லாத்தையும் விட்டு இஞ்சை
வந்திருந்து ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிற நான்... சாவை எதிர்
கொள்ளுற துணிச்சல் கூட இல்லாமல்.....

நான் வேகமாய்த் தான் வருகிறேன். எனக்கு
மிகவும் அகோரமாய்ப் பசிக்கிறது. இரண்டு பேரிடம் என்
ஜம்பம் பலிக்கவில்லை. மூன்றாம் மனிதனிடம் வந்து அந்தக்
காவலரணின் கறுப்புப் பனங்குற்றியில் சாய்ந்திருந்து
மனிதனை நோட்டம் பார்க்கிறேன். மனிதன் ஏதோ பழங்
கனவில் ஆழ்ந்து ஏக்கப்பட்டுக் கொண்டிருப்பது போல்
தெரிகிறது. இது தான் தருணம். அவனில் ஏற வேண்டியது
தான், ஆனால் எனக்குள் ஏதோ உள்ளுணர்வு உணர்த்தத்
திரும்பிப் பார்க்கிறேன். இதென்ன அதிசயம். முதலாம்,
இரண்டாம் மனிதர்கள் இங்கு ஏன் வருகின்றார்கள். நான்
அறிந்தவரை இது வரைக்கும் மூன்று பேரையும் ஓரிடத்தில்
சந்தித்தது இல்லை. இப்போது கொஞ்சக் கொஞ்ச இடை
வெளி விட்டு இரண்டு பேரும் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்
தார்கள். கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் சட்டென்று
இரண்டாவது மனிதன் 'பொக்கட்'டுக்குள் கை வைத்து
நான் இருக்கும் காவலரணை நோக்கி எதையோ வீசி
எறிந்தான். நான் 'ஜிவ்' வென்று எம்பிப் பறந்தேன்.

கீழே மூன்றாம் மனிதனின் குரல் 'அம்மே' என்று
ஈஸ்வரத்தில் முனகியது, 'பட பட'வென்றும் 'சட் சட்'
டென்றும் மீதி எல்லா காக்கிச் சட்டை மனிதர்களும்

வேட்டுத் தீர்க்கத் தொடங்கினார்கள். இதை எறிந்து களேபரத்தை உண்டாக்கியவனோ திடீரென்று எங்கோ மாயமாய் மறைந்து விட்டான். ஆனால் என் அன்பான முதலாவது மனிதனை ஏனையவர்கள் சுற்றி வளைத்துப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். இவனை ஏன் பிடிக்கிறீர்கள்? எறிந்தவனை எனக்குத் தெரியும். வாருங்கள், காட்டுகிறேன் என்று 'ங் ங்....' என்று இரைந்தபடி இரண்டாம் மனிதனைத் தேடி என் துப்பறியும் பணியை ஆரம்பித்தேன். எங்கெல்லாமோ தேடி கடைசியில் ஒரு இருட்குகையாய் அமைந்த கருஞ்சோலையினுள் முனகியபடி அவன் அமர்ந்திருப்பதையும் அவன் காலில் கருந்திட்டுக்களாய் படர்ந்த காயங்களில் குருதி துடைத்து ஒருவன் கட்டுப் போடுவதையும் கண்டேன்.

அப்பா..... கரிய சிவப்புச் சொட்டுக்களாய் எவ்வளவு ரத்தம். அதன் ருசி காண என் நாவு துடித்தது. ஆனால் அவர்கள் பக்கத்திலிருந்த பெரிய துப்பாக்கி என்னை மிரட்டியது. என் பின்னே அவனைத் தேடி யாரும் அங்கு வராததால் எனக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. என் துப்பறியும் திறமையை யாரும் நம்பாததால் ஏற்பட்ட ஆதங்கத்தோடு திரும்பவும் மூன்றாம் ஆளின் இடம் நோக்கிப் பறந்தேன்.

அவன் செத்துப் போய் விட்டான். பாவம், அவன் உடம்பு முழுக்கவும் ரத்தம். இதேபோல் தான் சிவப்பு ரத்தம். நான் ருசி பார்க்கத் துடித்த போது வெள்ளைத் துணியால் அவன் உடம்பை மூடி வாகனத்தில் ஏற்றி விட்டார்கள்.

எனக்குத் திடீரென்று முதலாமவன் ஞாபகம் வந்தது. எங்கே அவன்...? அவனிடமாவது என் பசி தீர்க்கும் ஆகாரம் கிடைக்குமா...?

இளவேனில் மீண்டும் வரும்

‘வீல்...’ என்றொரு அலறல், எனக்கு மிகவும் பழக்கப்பட்ட குரல். இது அவனுடையது தான். மெல்ல குரல் வந்த திக்கில் பறந்து, அந்த முகாமுக்குள் நுழைந்து விட்டேன். ஐயோ... பாவம் அவன். அவன் கன்னம் வலிக்க இடியென அடித்தான் ஒரு பெரியவன். அவன் பற்கள் கிட்டித்து உதடுகள் கிழிந்து ரத்தம் வழிந்தது. சிவப்பு ரத்தம்.... அவனது கறுப்பு உடலில் விழுந்து உறைந்தது.

நான் மெல்ல சுயநலமாக என் பசி தீர்க்க முயன்றேன். முதலாமவனை மற்றவன் அடித்துக் கொண்டிருந்தான். என் பிரியமுள்ளவனை இன்னொருவன் தாக்குவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. மெல்ல அந்தப் பெரியவன் கன்னத்தில் உட்கார்ந்தேன். அவனுக்கு வலிக்கும் படியாய் இறுகக் குத்தி என் அகோரப்பசியைக் காட்டினேன்.

திடீரென்று அவன் கோபம் என் மீது திரும்பியது. கன்னத்தில் ‘சட்’ டென்று அவன் விரல்கள் இடியென இறங்கின.

ஐ.....ய்.....யோ... என்னுடைய ரத்தம் கூட சிவப்ப்.....

10.01.1998

சஞ்சீவி

பிஞ்சுமனம்

நான் ஒரு சுயசரிதை தான் எழுதிக் கொண்டு போறன். இதை எங்கட ரீச்சர் திருத்துவவோ மாட்டாவோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனா இதை எங்கட ரீச்சர் பாக்க வேணும். நான் குடுக்க மாட்டன். எனக்குப் பக்கத்திலை யிருக்கிற சிவாவட்டைக் குடுத்திடுவன். அவன் தான் இதுகளிலை விண்ணன். ரீச்சரோடை கண்ட கதையும் கதைப்பான். ஆனா ரீச்சர் அவன் பிழையாக் கதைச்சால் அடிக்காமல் விட்டதில்லை. ஆனால் நான் நல்ல பிள்ளை. ஒருநாளும் ரீச்சரிட்டை அடி வாங்கினதில்லை. இந்த ரீச்சரிட்டைத்தான் ம... மற்ற ரீச்சரவை ஆரேன் கோள் மூட்டினா எனக்கு அடிச்சுப் போடுவீனை... நான் சொன்னாக் கேக்காயினை.

என்ன சுயசரிதை எழுதப்போறதெண்டு சொன்னான். குடை, செருப்பு, மாடு எண்டெல்லாம் ரீச்சர் சொல்லித் தந்திருக்கிறா.

ஆனா இது அப்பிடியில்லை. அதெண்டா நல்ல வடிவா கதைக்கிற மாதிரியில்லாம எழுதுற மாதிரி எழுத வேணுமாம். ரீச்சர் சொன்னவ. ஆனா நான் இது ரீச்சரோடை கதைக்கிற மாதிரித்தான் எழுதப் போறன்.

எனக்கு வயசு பத்து. நான் சின்னனிலையிருந்தே உப்பிடித்தான் ஒருதரோடையும் கதைக்கமாட்டன். அதாலை எல்லாருக்கும் என்னிலை இளக்காரம். எல்லாரும் ரியூசனிலை படிச்சிட்டு வந்து செய்து காட்டிப் போடுவீனை. எனக்கு அப்பிடிச் செய்யேலா. நான் ஏழை. எப்பிடியும் பள்ளிக்கூடத்திலை படிச்சாத்தான் சரி. எனக்கு அம்மா இல்லை. எப்பவோ நான் சின்னனா இருக்கேக்கையே அம்மா செத்துப் போனாவாம். நான் பிறந்ததாலை தான் அம்மா செத்துப் போனவெண்டு அப்பா நெடுகப்பேச்சுத்தான். அதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது. அப்பிடி அப்பா பேசிப்பேசி, செத்துப் போன அம்மாவிலையே எனக்கு வெறுப்பு வந்திட்டுது. அப்பாட்டை நெடுக அடி வாங்கி வாங்கி எனக்கு ஒரே பயம்தான். அதாலை தான் ஒரு இடத்திலையும் வாய் திறக்குறதில்லை. விளையாட்டுப் போட்டி வரும். எனக்கும் விளையாடுறதுக்கு எவ்வளவு விருப்பம் தெரியுமே! அங்கை அவன் சுபாஸ் தானை நெடுக முதலா வாறவன். அவனைவிட நான் எவ்வளவு கெதியா ஓடுவன் தெரியுமே! அவன் ஓட ஓட என்றை நாடி நரம்பெல்லாம் துடிதுடிக்கும். ஆனா என்னை ஒருதரும் வரச்சொல்லிக் கேக்கமாட்டனம். 'அவன் ஒரு நோஞ்சான்' எண்டு ஒதுக்கிப் போடுவீனை. அவையள் கேக்காம நான் என்னெண்டு விளையாடப் போறது. நாடக மெல்லாம் நடிப்பீனை. மேடைலை எனக்கும் சின்ன வேட்டி கட்டி பிரகலாதன் மாதிரி நடிக்க எவ்வளவு விருப்பம்.

ஒருதரும் சேர்க்க மாட்டினம். நான் சும்மா பாத்துக் கொண்டிருக்கத்தானாம் சரி. நான் கோவிலிலை கூட சின்ன நிலை காவடி எடுத்தனான் தானை. இதெல்லாம் இவைக்குத் தெரியாது. சரஸ்வதி பூசை காவடியாட்டத்துக்கு என்னைச் சேர்க்கவேயில்லை. அவங்களை விட நான் எவ்வளவு நல்ல வடிவா ஆடுவன். அவையள் கூப்பிடாம நான் என்னெண்டு ஆடப் போற.....?

நான் கணக்குச் செய்து காட்ட முதலே எல்லாரும் எழும்பி மறைச்சு எனக்குத் தெரியாமல் மறைச்சுக் கூத்தாடிக் குழப்படி பண்ணுவாங்கள். எல்லா ரீச்சருக்கும் நான் ஒரு கதைக்க மாட்டாத ஏமிலாந்திப் பிள்ளை தான்.

அப்பதான் ரீச்சர் வந்தவ. ராதிகா ரீச்சர் எவ்வளவு வடிவான ரீச்சர்.

எல்லாப் பிள்ளையளும் இருக்க ரீச்சர் என்னட்டைத் தான் வந்தா. “என்ன பேர் உமக்கு...” என்னட்டைத்தான் முதல் கேட்டா. நான் பதில் சொல்ல முதல் எல்லாரும் சேர்ந்து கத்தினார்கள்

“அவன் கதைக்கமாட்டான் ரீச்சர்...”

“ஏன் ஊமையோ...?”

என்னையும் அவங்களையும் மாறி மாறி ரீச்சர் திகைப் போடை பார்த்தா.

அவங்கள் சிரிச்சார்கள்

“ஊமையில்லை ரீச்சர். ஆனா பதில் சொல்ல மாட்டான்”

எனக்கு அழகை அழகையா வந்தது. தொண்டைக் குள்ளை விக்கினது.

ரீச்சர் அவையளைப் பாத்து உறுக்கினா.

“அது எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் சத்தம் போடாமல் இடத்திலை இருங்கோ...”

எனக்குக் கிட்டவந்து அன்போடை என்னைப் பாத்தா.

“என்ன பேரடா பிள்ளைக்கு....” கொஞ்சுற மாதிரிக் கேட்டா.

நான் “பாபு” எண்டன் மெள்ளத்தான்.

“விளங்கேல்லை, கொஞ்சம் பிலத்துச் சொல்லுங்கோ...”
எண்டா. திரும்பவும் சொன்னன்.

ரீச்சருக்கு சந்தோசம். எனக்கும் தான். ரீச்சர் எல்லாப் பிள்ளையளையும் வெற்றியோடை பார்த்தா. நானும் பாத்தன். எல்லாரும் முழுசிக் கொண்டு இருந்தீனை. எனக்குப் பெரிய புழுகாப் போச்சு. அதுக்குப் பிறகுதான் ரீச்சர் மற்றப் பிள்ளைகளைக் கவனிச்சா. ரீச்சர் என்னைத்தான் கவனிக்க வேணும் போலை எனக்கு ஒரு ஆசை. எனக்கு முதன் முதலா பிடிச்ச ஆள் ரீச்சர்தான். ஆனா ரீச்சருக்கு எல்லாப்பிள்ளை யளையும் போல தான் நானும் எண்டு பிறகுதான் தெரிஞ்சது. என்னை விட்டுவிட்டு ரீச்சர் மற்றாக்களைக் கவனிச்சா எனக்கு கோவம் கோவமா வரும். ஆரேன் ஏதும் அடிச்சால், குத்தினால் நான் ரீச்சரிட்டை ஒடிப்போய்ச் சொல்லுவன். மற்ற ‘ரீச்சரவை’ யிட்டை நான் போகமாட்டன். அவை யளிலை எனக்குச் சரியான பயம். இவங்கள் என்னை மூட்டிக் குடுத்திடுவாங்கள். கடைசியா எனக்குத் தான் அடி விழும். ஒருதரும் எனக்குக் கிட்ட வாறதுமில்லை. ஏனெண்டா என்னிலை மச்சம் மணக்குதாம். மற்றதுகளும் சாப்பிடுதுகள்

தானை. எல்லாரும் என்னைக் கண்டால் மட்டும் முகத்தைச் சுழிப்பீனை. அப்ப எல்லாம் எனக்குக் கவலையே இல்லை. ஆனா ராதிகா ரீச்சர் முகம் சுழிச்சா மட்டும் எனக்கு அழுகை அழுகையா வரும், ராதிகா ரீச்சர் முகம் சுழிக்கவே மாட்டா.

ஆனா அண்டைக்கொருநா அப்பா மீன் காய்ச்சித் தந்தார். கன நாளைக்குப் பிறகு நல்ல வடிவா சாப்பிட்டுட்டுப் பள்ளிக் கூடம் வந்தன். என்னிலை அந்த மணம் வீசத்தொடங்கிற்றுது. ஒருதரும் எனக்குக் கிட்ட வரேல்லை. எனக்குப் பக்கத்திலை யிருந்த சிவா என்றை பென்சிலை எடுத்துப் போட்டான். ரீச்சரிட்டை ஒடிப்போய்ச் சொன்னன்.

“ரீச்சர் சிவா என்றை பென்சிலை எடுத்துப் போட்டான்...”

அந்த நேரம் பாத்து ஒரு காத்து வீசி ஜன்னல் படபட வெண்டு அடிச்சது. ரீச்சர் டக்கெண்டு முகத்தை அங்காலை திருப்பீற்றா. திரும்பவும் சொன்னன்.

ரீச்சருக்குத் திரும்பவே மனமில்லப்போலை. எனக்கு உலகத்திலை ஒருதருமே இல்லை. இந்த உலகத்தை விட்டே ஒடிப் போகோணும் போலை கிடந்துது. எங்கையாவது மூலைக்கை சுருண்டு அழவேணுமாப் போலை...

கொஞ்சநேரம் கூட இல்லை. ரீச்சர் உடனை திரும்பீற்றா. மெல்லமா மூச்சை வெளிலை இழுத்து விட்டா. என்றை மணத்தை வெளிலை விடுறா போலை. என்னைப் போயிருக்கச் சொல்லிப் போட்டுப் பிறகு வாறன் எண்டா. நான் போய் மேசையிலை படுத்திட்டன்.

இனி ரீச்சர் வருவாவோ இல்லையோ.....?

நான் படுத்து கொஞ்சநேரம் கூட இராது. என்றை முதுகிலை ஒரு கை பட்டுது. நான் பிடிவாதமாய்க் கிடந்தன். அப்பிடியே தோளைப் பிடிச்சு நான் திமிறத் திமிற எழுப்பினா. நான் எழும்பேக்கைதான் எனக்குத் தெரிஞ்சது நான் அழுதனானெண்டு. ரீச்சர் அப்பிடியே என்னைக் கவனமாப் பாத்தா. மேசையெல்லாம் ஈரம் கரைஞ்சு கிடந்துது. காத்து வீசுது. என்றை கண்ணீரோடை சேர்ந்து மச்சவாடை வீசுறது போலை...

நான் முகத்தைப் பொத்தினன்.

“நீங்கள் போங்கோ ரீச்சர். எனக்குக் கிட்ட வந்தா மீன் மணக்கும். நீங்கள் ‘சென்ட்’ அடிச்சு வாற சபேசனுக்குக் கிட்டப்போய் நில்லுங்கோ. ‘குயிடெக்ஸ்’ அடிக்கிற ரம்யா வுக்குப் பக்கத்திலை போங்கோ ரீச்சர்...”

முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு கத்தினன். பாபு கதைக்க மாட்டான், பாபு ஒரு ஏமிலாந்தி எண்டு சொன்ன எல்லாரும் என்னை ஒருமாதிரித் திகைப்போடை பாத்தீனை. நானோ இப்பிடிக்க கத்தினது எண்டமாதிரி சில பேர் சிரிச்சீனை.

ரீச்சர் ஒண்டுமே சொல்லேல்லை. அவ போட்டாவாக்கும். போகட்டுக்கும். எனக்குத்தான் உலகத்திலை ஒருதரும் இல்லை. பொத்தியிருந்த கையுக்கை உலகமெல்லாம் ஒரே இருட்டாத் தெரியுது.

நான் மெல்ல பிசுபிசுக்கிற கையை விலக்கிப் பாக்கிறன். ஓ...ரீச்சர், ரீச்சர் நீங்கள் ஏன் ரீச்சர் அழுதீங்கள்? உங்களுக்கும் என்னை மாதிரியே சத்தம் போடாமல் அழ என்னெண்டு ரீச்சர் தெரியும். ரீச்சர் என்னைத் தடவிக் கொண்டு அழுதா. ‘ரீச்சர்

நீங்கள் என்றை ரீச்சர். என்றை ரீச்சர் நீங்கள். எனக்கு முக்குச் சளியும் கண்ணீருமா வருது. இன்னும் அந்த மணம் வீசுதுதான். ரீச்சருக்கு அது தெரியவே இல்லைப் போலை... என்ன எல்லாரும் பாத்துக் கொண்டு நிக்கிறீங்கள். என்றை ரீச்சர் எனக்காக அழுறா. எனக்குப் பாடம் சொல்லித்தாற ரீச்சர் எனக்காக அழுவா. எனக்கு மட்டும் தான் அழுவா. உங்களுக்காகவில்லை' எண்டு கத்த வேணும் போலை கிடக்கு.

அதுக்குள்ளை ரீச்சர் எழும்பிற்றா. மெல்லக் கண்ணைத் துடைச்சுக் கொண்டு சோக்குக் கட்டியை எடுத்துக் கணக்கு எழுதத் தொடங்கினா. அந்தச் சோக்குக் கட்டியாலை எழுதின எழுத்து மட்டும் கரும்பலகையிலை அழியாதமாதிரி நல்ல ஈரப்பசையா எழுதுப்பட்டுது. ஏனெண்டு எனக்குத் தெரியும். ரீச்சர் தன்னை கண்ணீரைத் துடைச்சவுடனையே சோக்கை எடுத்திட்டா. அந்தக் கண்ணீர் சோக்கிலை ஊறி நல்ல அழுத்தமா எழுதுப்பட்டது. தண்ணியிலை சோக்கைத் தோய்ச்சு எழுதினா கெதியிலை அழியாது தெரியுமோ உங்களுக்கு...?

அப்ப ரீச்சர் எழுதின கணக்கெல்லாம் கரும்பலகையிலை பதிஞ்சது போலவே என்றை முளையிலையும் பதிஞ்சு போச்சு. ஆர் அழிச்சாலும் அது அழியவே அழியாது. அதைப் போலத்தான் ரீச்சரிண்டை முகமும் என்றை மனத்திலை...

அதுக்குப் பிறகு ரீச்சர் என்னிலை நல்ல கவனம் எடுத்துக் கொண்டுதான் வந்தா. நானும் கூடக்குறைய மச்சம் சாப்பிட்டு வாறதைக் குறைச்சுப் போட்டன். அம்மா இல்லாம ஊத்தை உடுப்போடை பள்ளிக்கூடம் வந்த எனக்கு

நல்ல வெள்ளையாத் தோச்சுத் தோச்சுப் போட்டு வரோணும்
என்று சொல்லித் தந்தது ரீச்சர் தான்.

எனக்கு அசோகனிலைதான் சரியான எரிச்சல். இதுக்கு
முந்தி அவனிலை ஒரு நாளுமே எனக்கு எரிச்சல் வந்ததில்லை.
ஏனெண்டா அவன் நல்ல பிள்ளை. குழப்படியே பண்ணு
றேல்லை. அப்பம் போலை நல்ல வெள்ளைப் பெடியன்.
அரிசி போலை குட்டிக்குட்டிப் பல்லு. என்னோடை மட்டும்
இல்லை ஒருதரோடையுமே சோலிக்கு வரமாட்டான். அவன்
வலு கெட்டிக்காரன். எல்லாப்பாடமும் அவனுக்குத்தான்
கூட வரும். நானென்ன வெறும் சராசரிதானை. எங்கட
வீட்டுக்கு அம்பது, அறுபது எடுத்தாலே பெரிசுதானை. ஆனா
அசோகன் எல்லாம் தொண்ணூறுக்கு மேலை. ரீச்சர்
அவனோடை நல்லாக் கதைப்பா. வடிவாச் சிரிப்பா. அது
எனக்குப் பிடிக்காது. அதாலைதான் எனக்கிந்த எரிச்சல்.

எனக்கு மட்டும் தான் ரீச்சர். அவனிலை எல்லா ரீச்சர்
மாருக்கும் தானை விருப்பம். ஆனா என்னிலை ஒருதரும்
அன்பு வைக்க மாட்டனெ.

ராதிகா ரீச்சர் நீங்கள் எனக்கு மட்டும் தான் அன்பு
காட்டோணும்.

இப்பிடி எனக்குள்ளையே நான் சொல்லிச் சொல்லி
அழுதிருக்கிறன். ராதிகா ரீச்சர் இல்லாட்டிக் கூட அவன்
சந்தோசமா இருப்பான். நல்லாப் படிப்பான். முதலாவதா
வருவான். ஆனா நான் அப்பிடியில்லை. எனக்கு ராதிகா ரீச்சர்
வேணும். எனக்கு என்றை ரீச்சர் இல்லாம ஒண்டும் செய்ய
மாட்டன்.

அண்டைக்கு ரீச்சர் என்னைப் பாட்டுப் பாடக் கூப்பிட்டவ. என்னைப் போல சத்தம் போடாத ஒரு பிள்ளையை இதுக்கு முதல் ஒருதருமே பாட்டுக்குக் கூப்பிட்டதில்லை. என்னைக் கூப்பிட்டதைப் பாத்து எல்லாரும் தங்களுக்கை சிரிச்சீனை.

ராதிகா ரீச்சர் என்னை எடுத்ததுக்காகவாவது நான் நல்லாப் பாட்டுப் பாடவேணுமெண்டு தான் நினைச்சன். முதல்லை பழக்கதோசம் விடேல்லை. மெல்ல மெல்ல வாயசைச்சுத்தான் பாடினன். பிறகு சரியாப் போச்சது. சத்தமாவே பாடிற்றன், எல்லாரும் வாயடைச்சுப்போய் பாத்தீனை. சிரிச்சாங்கள் தான். ரீச்சருக்கு நல்ல சந்தோஷம். அப்படியே பாராட்டினா. ஆனா பிறகுதான் பிரச்சினை வந்தது. நல்ல உடுப்புக்கு நான் எங்கை போற, மேடைலை ஆடுறதுக்கு நல்ல உடுப்பு வேணுமாம். அப்பாட்டைக் கேட்டுப் பேச்சு வாங்கினது தான் மிச்சம்.

பள்ளிக்கூடத்துக்குப் படிக்கிறதெண்டாப் போ... வேறையேதேன் கேட்டுக்கொண்டு வந்தியோ பள்ளிக்கூடத்தாலை மறிச்சுக் கடலுக்கு அனுப்பிப் போடுவன் எண்டு வெருட்டினார். அதுக்குப் பிறகு நான் வாயே திறக்கேல்லை. ரீச்சரிலை முழிக்கவே வெக்கமாகக் கிடந்துது. என்னட்டை நல்ல உடுப்பில்லையெண்டு என்னண்டு சொல்லுறது? ரீச்சரே வந்து கேட்டா. நான் அழுது அழுது சொன்னன். அதுக்குப் பிறகு ரீச்சர் வேறே ஆரிட்டையோ உடுப்பு வாங்கி எனக்குத் தந்தவ. அந்த மேடையிலை பின்னேர வெளிச்சத்திலை நான் நல்ல வடிவாக் கிடந்ததா எல்லாரும் சொன்னவை. ரீச்சரிட்டைப் போய்ச் சொன்னன் ரீச்சர் சிரிச்சா. ரீச்சர் நல்ல வடிவு. சத்தம் போடாமச் சிரிப்பா. ஒரு பூப்பூக்கிற மாதிரி

எவ்வளவு மெல்லமா நல்ல வடிவாச் சிரிப்பா. என்றை ரீச்சர் வடிவான ரீச்சர். என்னைச் சந்தோசப்படுத்தின ரீச்சருக்கு நான் என்ன செய்யிற. ஏதாவது செய்ய வேணும். கட்டாயமா நான் படிச்சுக் காட்டுவன். ஒரு நாளைக்கு பெரிய ஆளா வந்தாப்பிறகு ரீச்சர் உங்களாலை தான் உப்பிடி வந்தன் எண்டு சொல்லிக் காட்டுவன்.

உம்மையாத் தான். அம்மா அறிய சத்தியமா நான் செய்வன். ரீச்சர் சொல்லுற மாதிரி நல்ல ஆக்களுக்குக் கடவுள் கட்டாயமா உதவி செய்வார். நான் நல்ல பிள்ளை. குழப்படியே செய்யிறேல்லை. ஒருதருக்கும் அடிக்கி றேல்லை. என்றை குணத்துக்கு ஆண்டவன் கட்டாயமா உதவி செய்வார். ஆனா... ஆனா... அப்ப ஏன் என்றை அம்மா செத்துப் போனவ. என்றை நல்ல குணத்துக்கு அம்மா செத்திருக்கக்கூடாது. அப்பா என்னைப் போட்டுத் திட்டக் கூடாது. நான் நல்லவனா இருந்தும் ஏன் இதெல்லாம் நடந்தது. கடவுள் இருந்தால் இப்படி நடக்குமே? வேண்டாம் இப்படியெல்லாம் நான் நினைக்கக் கூடாது. இது ரீச்சருக்குப் பிடிக்காது. ரீச்சருக்கு சாமியிலை நல்ல பக்தி. ரீச்சருக்குப் பிடிக்காத எதையும் நான் செய்யமாட்டன். சிலவேளை என்றை நல்ல குணத்துக்குத்தான் கடவுள் ரீச்சரை என்னட்டைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தவரோ? ஓம் அப்பிடித் தானிருக்க வேணும். ரீச்சர் ஐயராம். எனக்கு முதல் தெரியாது. மற்றப் பெடியள் ரீச்சர் வந்தவுடனையே கேட்டாங்கள்

“ரீச்சர் நீங்கள் சைவமோ? வேதமோ?” எண்டு ரீச்சர் ஒண்டும் சொல்லாம சிரிச்சா.

“நீர் என்ன?” எண்டா, சைவம் எண்டு சொன்னவனுக்குத் தான் சைவம் எண்டும் வேதம் எண்டு சொன்னவனுக்குத் தான்

வேதம் எண்டும் சொன்னா. ஆனா யாழினி தான் சொன்னாள். ரீச்சர் ஐயர் பொம்பிளையாம். ஓ... அது தான் அவை மச்சம் சாப்பிடுறதில்லையோ. எனக்கு 'சுர்' ரெண்டு ஒரு மாதிரிப் போச்சு. அது தான் என்னிலை மீன் மணத்தா ரீச்சர் அங்காலிப் பக்கம் திரும்பீடுறவ. அதுக்குப்பிறகு மச்சத்திலை துண்டற விருப்பம் இல்லாமப் போச்சு. ரீச்சர் சாப்பிடாததை நான் ஏன் சாப்பிட வேணும்? ஆனாலும் எனக்கு விளங்கேல்லை. ஏன் ரீச்சர் இதெல்லாம் சாப்பிடுறேல்லை. போற இடத்தை குடிக்கிறேல்லை. ரீச்சர் சாப்பிடாததை நான் ஏன் சாப்பிட வேணும்? ஆனா அது என்றை வீட்டிலை சரிவராது. கிடைக்கிற சாப்பாட்டைத் தின்ன வேண்டிய ஏழையன் உதுகளைப் பாத்தால் ஏலுமே!

ரீச்சரை உன்னிப்பாப் பாத்தால் ரீச்சரிண்டை கறுப்புப் பொட்டுக்கு மேலை சின்னக் கோடா நீண்டு கிடக்கிற திரு நீத்துக்குறி தெரியும். அது நெத்தி வியர்வையிலை சாடையாகக் கரைஞ்சும், கரையாமலும் கிடந்தாலும் என்றை கண்ணுக்கு மட்டும் தப்பாமற் தெரியும். நேற்றுத்தான் ரீச்சர் போகப்போறாவெண்டு தெரிஞ்சுது. ரீச்சர் சந்தோசமாய் தான் இருந்தா. அந்தச் சந்தோசத்திலை நல்ல சிவப்புத் தாமரைப் பூ போலை என்ன வடிவா இருந்தா. அப்பிடியே ரீச்சர் நெடுக இருக்க வேணும். அதுதான் நல்லது. ரீச்சர் சிரிச்சுச் சிரிச்சு எல்லாப் பிள்ளையாளுக்கும் ரொவி வாங்கித் தந்தா. கனக்க ரொவி எத்தினை விதம் இப்படி இனிக்க இனிக்க நான் ஒரு காலமுமே சாப்பிடேல்லை. சந்தோசமாய்ச் சாப்பிடச் சொன்னா. உரிச்சு வாய்க்கை எச்சில் ஊறி வழிய உமிஞ்சு திண்டு கொண்டிருந்த நேரம் தான் அதைச்

இளவேனில் மீண்டும் வரும்

சொன்னா. இன்னும் ஒரு கிழமைதான் ரீச்சர் இஞ்சை படிப்பிப்பாவாம். பிறகு தன்ரை ஊருக்குப் போடுவாவாம்.

எனக்கு வாயிலை கிடந்த இனிப்புக் கைக்கத் தொடங்கிற்றுது. ஐயோ, ரீச்சர் என்னை விட்டுட்டு என்னண்டு ரீச்சர் போவீங்கள். பக்கத்திலை சபேசன் சொன்னான். ரீச்சருக்குக் கலியாண வீடாம்.

யாழினி சொன்னாள். ரீச்சர் இனி சிவப்புப் பொட்டுப் போடுவாவாம்.

ரீச்சர் ஒண்டும் பேசாமல் சிரிச்சபடி நிண்டா. திரும்பவும் ஒவ்வொருதரா முடிய முடிய ரொவி தந்தா.

“எனக்கு வேண்டாம்...” தள்ளினன்.

“ஏனடா..” கொஞ்சலாக் கேட்டுக் கொண்டே கிட்ட வந்தா.

“பிள்ளைக்கு என்னிலை என்ன கோவம்...” பொக்கற்றுக்கை ரொவிகளை வைச்ச அமத்தினா.

“எனக்கொண்டும் வேண்டாம்” எல்லாத்தையும் தட்டிக் கொட்டிப் போட்டு வாயை இறுக மூடிக் கொண்டு இருந்திட்டன். உள்ளுக்கு ஏதோ நொறுங்குதெண்டு தெரியுது.

“பாபு, ரீச்சர் போனாப் பிறகு நல்லாப் படிப்பான். எத்தினை ரீச்சரவை என்றை பிள்ளையைப் படிப்பீக்கப் போகீனை. நல்லாப் படிக்கவேணும் என்ன.....”

ரீச்சர் தன் பாட்டிலை சொல்லிக் கொண்டு போனா. பெல் அடிச்சது. நான் எழும்பி வீட்டை ஓடி வந்திட்டன்.

ரீச்சர் என்னையே வைச்ச கண் வாங்காமல் பாத்துக் கொண்டிருக்கிற மாதிரிக் கிடக்கு..

ம்.... ஹி....ம் ரீச்சர் நீங்கள் என்னை ஏமாத்திப் போடா தையுங்கோ. நீங்களில்லாட்டி நான் படிக்கவே மாட்டன். முந்தின மாதிரியே மாறிப் போடுவன். ஒருதரோடையும் கதைக்கமாட்டன். பாட்டுப்பாட மாட்டன். திரும்பவும் ஏமிலாந்தியாப் போடுவன்.

நீங்கள் வேணும் ரீச்சர். எனக்கு நீங்கள் இந்தப் பள்ளிக் கூடத்தை விட்டுப் போகக்கூடா.

ஐயோ, ரீச்சர் உங்களுக்கு விளங்கேல்லை விளங்காட்டி என்னாலை ஏலா ரீச்சர் ஒண்டுமே ஏலா.

நான் ஒரு பேசாமடந்தை... ஏமிலாந்தி... நீங்கள் போங்கோ ரீச்சர் வடிவாப் போங்கோ... இவங்களிட்டை நான் அடிவாங்கிச் சாகிறன். நீங்கள் சந்தோசமாப் பாத்துக் கொண்டு போங்கோ... வடிவாப் போங்கோ ரீச்சர், சிரிச்சுக் கொண்டே போங்கோ...

“என்ன மிஸ் ராதிகா. இவ்வளவு கஷ்டப் பட்டு ட்ரான்ஸ்பர் எடுத்திட்டு கடைசிலை இப்பிடிச் சொல்லுறீங்கள்....”

அதிபர் ஆதுரத்தோடு கேட்டார்.

“பரவாயில்லை சேர் ட்ரான்ஸரைக் கான்சல் பண்ணிடுங்கோ. இந்த வருசம் போகட்டும், அடுத்த வருசம் பாப்பம்.”

ராதிகா தெளிவாய்ச் சொன்னாள். மேலும் தொடர்ந்தாள்.

“இது ஒரு சின்னப் பள்ளிக்கூடமெண்டும் ஆசிரியர்கள் குறைவா இருக்கீனையெண்டும் எனக்குத் தெரியும் சேர். பிறகும் நான் விலகி ஓடுறது சரியில்லை”

“நீங்க சொல்லுறது சரி மிஸ் ராதிகா. ஆனால் திடீரென்று இந்த முடிவுக்கு வந்ததுக்கு ஏதாவது காரணமிருக்கா...”

ராதிகா சற்று நேரம் மௌனமாய் நின்றாள்.

“விருப்பமில்லாட்டி சொல்ல வேண்டாம்..”

அதிபர் மறுக்க அவள் தன் கைப்பையைத் திறந்து பாபுவின் பென்சிலால் கிறுக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் கசங்கிய காகிதத்தை எடுத்தாள் அதிபரிடம் நீட்டிய படியே சொன்னாள்.

“படிச்சுப் பாருங்க சேர்...”

அதிபர் படித்து முடித்து விட்டு நெற்றியைச் சுருக்கி யோசித்தார்.

“ஒரு சின்னப் பெடியனுக்காக உங்கட வாழ்க்கையையே தியாகம் செய்யப் போறீங்களா..?”

“வாழ்க்கையையே தியாகம் செய்யேல்லை சேர்.. என்றை வசதி ஒண்டைத் துறக்குறன். அவ்வளவு தான். ஒரு வருசத்துக்குத் தானை...”

“அதுக்குப் பிறகும் அவன் அப்பியே இருந்தால்..”

“நான் அவனை மாத்துறன் சேர். இப்ப நான் இப்பியே விட்டிட்டுப் போனா அவனுக்கு மன நோய் கூட வரலாம். இப்பவிருந்தே அவனுக்குத் தக்க மாதிரி பழகி அவனை

மாத்த முயற்சிக்கிறன். அவன் இப்பிடியிருப்பானெண்டு நான் யோசிக்கவேயில்லை சேர்...”

அவள் ஒரு அனுதாபத்தோடு சொல்லிக் கொண்டு போனாள்.

“தாங்க்யு மிஸ் ராதிகா. உங்களைப் போலை ரீச்சர்ஸ் தான் எங்களுக்கு நிறையத் தேவை...”

“சரி சேர் அப்ப நான் போட்டு வாறன்...”

கதிரையைத் தள்ளிக் கொண்டு எழுந்து நடந்தாள். கண்கள் தன்னிச்சையாக அந்த வகுப்பை நோக்கின. வகுப்பறை வாசலில் அவளின் சின்ன மாணவன் பாபு விழிகளில் ஏக்கமான கனவு தேக்கியபடி காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இவள் நெஞ்சில் ஒரு ஆறுதலான பெருமூச்சுக் கிளம்பிக் காற்றோடு கரைந்து போயிற்று.

— தினகரன் —

1997

அன்புள்ள அம்மாவுக்கு

மழைக்காலம் தன் மந்திரக்கோல்களால்
வானத்தையும் பூமியையும் இணைக்கத்
தொடங்கியிருந்தது. சற்றே ஓய்வு எடுப்பது
போல் அந்த நீர்த்தாரைகள் விலகியிருந்த ஒரு
மந்தாரப் பொழுதில் நான் பஸ் ஏறியிருந்தேன்.
புத்தம் புதிய மஞ்சள் நிற பஸ் பல்கலைக்கழக
வெள்ளி விழாவைக் குறிக்கும் ஸ்ரிக்கரை
கதவில் ஒட்டிச்சிரித்தது. வாசல் தாண்டி
ஏறியதும் பஸ்ஸின் நெருக்கலினிடையே
உடலைக் குறுக்கியும் நெளித்தும் நிற்க
வேண்டிய அசௌகரியங்களை எண்ணி
மனம் தடதடத்தது. அப்படி யொன்றும் இந்த
பஸ் பிரயாணம் எனக்கு வெறுத்ததில்லை.
எனக்கென்றும் இந்த பஸ்பிரயாணம் பற்றிய
எதிர்பார்ப்புக்கள் இருக்கின்றனதான். அந்தி
சாய்கிற மாலைப்பொழுது. ஒளி கமழ்ந்து
வெண்மை பிரகாசத்தைச் சிறகடிக்கும்
விளக்குகள். எல்லோருமே அமர்ந்திருக்க

வெறுமையில்லாத ஆசனங்கள். ஆசனங்களை நிரப்பி விட்டோமே அதற்காகவாவது கதைக்கத் தான் வேண்டும் என்று கலகலக்காமல் மௌனம் சுமந்த பிரயாணிகள். வெளியே இலேசாயோ கொஞ்சம் வீச்சாயோ மழை பெய்து கொண்டிருக்கும் காலநிலை, வைப்பர் அசைய அசைய, மெதுவாய் ஊராமலும் வேகம் அதிகம் எடுக்காமலும் போகிற பஸ். இதிலே ஒரு ஜன்னலோர ஆசனம் காற்றோடு கைகுலுக்கியவாறு இது என் மனதின் அடியில் இருக்கின்ற ஆசை ஆசையான பஸ் பிரயாணம். இந்த யாழ்ப்பாண மனிதர்களின் எந்த நியாயமான ஆசைதான் சுலபமாக நிறைவேறியிருக்கிறது? அது போலவே இதுவும், வெறும் கனவாய்ப் போகப் போகின்ற ஒன்றுதானே?

அவனது முகம் மிகவும் களைத்துச் சோர்ந்திருந்தது. துயர வடுக்களை அதிகமாய்த் தாங்கியிருந்த கண்கள். கையில் அது இருந்தது. 'அது' எதுவோ நீங்களே ஊகித்துக் கொள்ளுங்கள். அது இந்த தேசத்திற்கு தேவையானதோ தேவையில்லாததோ எனக்குத் தெரியவில்லை. சிலவேளை யிலே பார்த்தால் இது எதற்கு றோஜாவிடையே முட்கள் போல் என்று தோன்றும். இன்னும் சில வேளைகளானால் றோஜாவுக்கு முட்கள் தானே பாதுகாப்பு என்பதாய்த் தோன்றும். ஆனால் முட்களை மீறிப் பூக்கள் பறிக்கப் படுவதும் மனத்தை அலைய வைக்கும். எப்படியோ அவை பல கரங்களில் வளைய வருவதைப் பார்த்தாகி விட்டது. வெறும் மூட்டைகளாய் அவர்களிடம் அடங்கிக்

கிடக்கும் அவை சீறிச் சினக்கின்ற போது இரத்தப் பூக்கள் தானே பிரசவிக்கப்படுகின்றன! சரி அதை விடுவோம்.

அவன் முகத்தில் துயரச்சாயல். வலிய கரங்கள் ஏதோ ஒரு வீணையை மீட்டுவது போல் அதனைத் தடவிக் கொடுத்தன. ஒரு பேனாவை எழுத்தாளன் நேசிப்பது மாதிரி. “அம்... மா.” மெல்ல முணுமுணுத்தான். பற்றைகளுக்கிடையே சில வேளைகளில் ஊர்ந்து வரவேண்டியிருந்தாற் போலும் அவன் கரங்களில் முட்களின் கீறல்கள் வரிகளாய்ப் படர்ந்திருந்தன.

முட்களின் கீறல் வரிகள், தேசத்தின் எல்லைக் கோடு களைப் போல யாழ்ப்பாணக் காணிகளைப் பிரிக்கும் வேலி கதிகால்களைப் போல நவீன ஒவியங்களைப் போல, அவனிடம் பல செதுக்கல்களை ஏற்படுத்தியிருந்தன. அவன் ஏன் இங்கு வந்தான்? அதுவும் தனியாக. இது ஆபத்துக்குரிய ஒன்றென்பது அவனுக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் அவனது அம்மாவுடைய அந்த ஆசை இறுதி மூச்சுக்குமுன் சின்னவ னைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை, அவளுடைய மூச்சுக் காற்றை நூலிழை போல் அலைய வைத்துக் கொண்டிருப்ப தாய் அவனிடமும் அம்மாவிடமும் அக்கறை கொண்ட சிலர் சொல்லியிருந்தார்கள்.

அம்மாவுக்கும் பிள்ளைகளுக்குமிடையேயுள்ள பந்தம் தான் எவ்வளவு உயர்வானது.

“அம்.... மா” அவன் உதடுகள் ஆசையாய் உச்சரித்துத் துடித்தன.

அம்மாவுக்கு அவன் ஒரு செய்தி சொல்ல வேண்டும். அவன் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறான்.

இந்த ஒரு செய்தி அம்மாவின் பறந்து கொண்டிருக்கிற உயிரைப் பற்றிப் பிடித்து இந்தப் பூமிப்பந்தோடு ஒட்ட வைக்கும் என்பதில் அவனுக்கு நிறைந்த நம்பிக்கை.

ஏன் எங்களுடைய வாழ்க்கை மட்டும் இப்படியானது? அவனுக்கு அடிக்கடி எழுகின்ற சந்தேகம்.

இப்போது அவன் சில வீடுகளின் பின்னால் பரந்திருந்த வெறும் வளவுகளின் பற்றைகளுடே நகர்ந்தான். திடீரென்று ஒரு சரசரப்பு. அவன் முளைக்குள் எழுந்த எச்சரிக்கையோடு நிதானமாய் விழிகளைத் திருப்பினான். பாம்பா? பூச்சியா? விஷ ஜந்துக்களா? எல்லாவற்றையும் விடக்கொடிய நஞ்சை நெஞ்சில் ஏந்திய மனிதப் பிராணிகளா?

விழிகளின் அசைவுக்குள் சட்டென்று எதுவும் பிடிபட வில்லைத்தான். ஆனாலும் அவன் தனக்குள் தோன்றிய பரிவு இரக்கம் எல்லாவற்றையும் ஓரமாய் ஒதுக்கிவிட்டு கூர்மையான பார்வைகளாற் துளாவினான். சட்டென்று கண்ணிற் பட்டவை இரண்டு சின்னப் பாதங்கள். வெள்ளிக் காற்சங்கிலி மின்னிய பிஞ்சுப் பாதங்கள். அம்மாவுடையதைப் போல... சின்ன வயதில் அம்மாவின் பாதங்கள் இப்படி இருந்திருக்கலாம். இங்கு எப்படி இவை?

“கூ..... கூ.....”

குயிலின் குரலை ஒத்தாற் போல இனிமை கொஞ்சிய குரல் விட்டுவிட்டுக் கூவியது. இவனது நெஞ்சுப்பாரம் விடுபட்டது. இதயம் இளகிக் கரைந்தது. மெல்ல அவனும் பதிலுக்கு குரலை உள்ளிழுத்து மணி குலுங்கும் குரலில் ‘கூ’ வென்றான். வேறுபாட்டை உணர்ந்து திரும்பிய சிறுமி

லேசாய் மிரண்டாள். விரல்கள் மரத்தைப்பற்றிக் கொள்ள விழிகள் அவனைப் பயத்தோடு அளவெடுத்தன. நாலு அல்லது ஐந்து வயது இருக்கும் பால்வடியும் முகம். பதற்றத் தால் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. உதடு கீழ்நோக்கி வளைந்து கொஞ்சம் விம்முகைக்குத் தயாராகியது.

இவன் லேசாய் புன்னகைத்தான்.

அவள் இன்னமும் அவன் கையிலிருப்பதையே குறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் அருகே போனான்.

“என்ன பேர் பிள்ளைக்கு....?”

அவள் மரத்தை இறுகப் பிடித்தபடி அழுத் தொடங்கி னாள்.

“அம்.. மா.. அம்.... மா....”

தன்னைச் சுமந்தவளின் நினைவு தாக்க அவன் சிறுமியை விட்டு விலகி நடந்தான்.

தூரம் போகப் போக சிறுமியின் அழுகை குறைவது மனதைத் தாக்கிற்று.

ஆமாம் இவள் ஏன் இங்கு வந்தாள்?

அதற்குள் அவள் அழுகை கேட்டு அங்கு வந்துவிட்டது ஒரு சின்னப் பட்டாளம்.

“நிலாக்குட்டி இங்கை இருக்குது.”

“நிலாவையும் நான் கண்டுபிடிச்சிட்டன்”

“ஏன் நிலாக்குட்டி அழுதது....?”

இவை எல்லாவற்றையும் மீறிச் சில சின்னவிழிகள் அவனை வியப்போடு பார்த்தன. அவன் திரும்பி நின்று கையசைத்தான். பிறகு பேசாமலே நடக்கத் தொடங்கினான்.

செம்மணிச் சோதனைச் சாவடியில் இறங்க வேண்டிய தாயிற்று. நெரிசல்களிலிருந்து விடுபட்ட நிம்மதி. மழைக்காற்று உடலைத் தாலாட்டியது. புதைகுழி களுக்காகத் தோண்டிய பாரிய கிடங்குகளில் மழைநீர் தேங்கி சேறாகிக் கிடந்தது.

“வந்தாங்கள், தோண்டினாங்கள், போட்டாங்கள் அவ்வளவு தான்.” யாருடையதோ திருப்தியில்லாத முணு முணுப்பு காதில் விழுந்தது.

நுழைவாயில் பிள்ளையாருக்கு முன்னாலிருந்த மரம் சலசலப்புக்களோடு இலைகளை உதிர்த்தது. இப்படி எத்தனை சலசலப்பான உரையாடல்களை அந்த மரம் நிகழ்த்தி யிருக்கும். யாருக்கும் சொல்லமுடியாமற் போன இரகசியங் களைத் தன் காதிற்குள் கிசுகிசுத்திருக்கும். தாங்க முடியாத வேளைகளில் இலைகள் விழுந்து தற்கொலை புரிந்து அந்த விநாயகரின் முன்னிலையில் மன்றாட்டமாய் வேண்டி யிருக்கும். இப்போதும் மரம் சலசலத்தது. என்ன பேசுகிறதோ? என் சிந்தனையைத் தீட்டிய வேளையில் விறுவிநென்று சனங்களின் விசிறல். என் நினைவுகள் அறத் திரும்பினேன். சோதனை முடிந்து பஸ் நகரத் தொடங்கி யிருந்தது. அந்த மரத்துடனான என் சினேகிதம் இத்துடன் முடிந்தது. நானும் அந்த பஸ்ஸின் ஒரு பயணி என்பதை

உணர்ந்து அதற்கான தகுதிகளை நிரூபிப்பதற்காக இடித்து ஏற வேண்டிய தாயிற்று. அதிர்ஷ்டம் என் பக்கம். பஸ்ஸின் பின் வாயிற்படி எனக்கு நேர்முன்னேயே வந்து நின்றது. முதலில் ஏறிய என் பின்னால் ஏறிய மற்றவர்களின் அழுத்த மான காலடிகளுக்குள் என் ஒற்றைச் செருப்பு சிக்கிக் கொள்ளவே அந்தக் கணநேர அதிர்ஷ்டம் என்னைப் பார்த்துக் கேலியாய் நகைத்தது.

“செருப்பு என்றை செருப்பு...”

பரிதாபமாய் ஒலித்த என் குரலைக் கவனிக்காமல், அவரவர் மாறி மாறி செருப்பை மிதித்து நசுக்கி என்னைத் தாண்டி இருக்கைகளில் அமர்ந்து வெற்றிகரமாய்ப் புன்னகைத்தார்கள்.

திடீரென்று கீழிருந்து ஏறியவளைப் பார்க்கையில் மனம் கொஞ்சம் தெளிந்தது. அவள் அபிநயா.

“அபி என்றை செருப்பு...”

அவள் திகைப்பாய் நிமிர்ந்து விட்டு என் செருப்பை எடுப்பதற்குக் கொஞ்சம் அவகாசம் கொடுத்தாள்.

அதற்குள் “ஏறன் பிள்ளை, வழியை மறிச்சுக் கொண்டு...” என்னும் முணுமுணுப்புக்கள்.

நான் அபிக்கு நன்றி சொல்லியவாறே ஜன்னல் பார்க்க வசதியாய் ஒரு இடத்தில் நின்று கொண்டேன்.

நிலா..... அவன் அந்தப் பெயரை உச்சரித்தான். சின்னக்கறை கூட இல்லாத அருமையான நிலா... அவள் முகத்தில் கண்ணீர்க் கறை பட்டு விட்டதே அது ஏன்...?

சற்றுமுன் அவனைப் பார்த்ததால்.....

“என்னைப் பார்த்ததாலா....?” அவன் திடுக்குற்றுச் சிலிர்த்தான்.

“ஏன் அப்படி ...?”

அவனுக்கு விடை தெரியவில்லை. நிலாமதியா ? வெண்ணிலாவா? என்ன பெயர் அவளுக்கு? பொன்னிலா என்று கூட இருக்கலாம். என்ன அழகான குழந்தை?

அவன் யோசித்தபடியே நடந்து கொண்டிருந்தான்.

நான் என்ன அவ்வளவு பயங்கரமாகவா இருக்கிறேன் ? அவள் பயமுற்று அழும்படியாக! திடீரென்று அவனை ஒரு மரம் தடுக்கியது. மரத்தில் அது இடித்த சத்தம் ‘ச்சசட்’ டென்று கேட்டது. அவன் நெற்றி சுருங்கிற்று. மனத்தில் ஒரு கேள்விக்குறி பூதாகரமாய்த் தாக்கிற்று.

“இதோடை என்னெண்டு அங்காலை போறது?” உதடுகள் உச்சரித்த வார்த்தைகளோடு அவன் அந்த மரத்தடியோடு சாய்ந்து உட்கார்ந்தான்.

இதைப் பார்த்துத்தான் அந்த நிலா பயந்திருக்க வேணும். பாவம் குழந்தைப் பிள்ளை.

இதைப் பேசாமல் விட்டிட்டு வந்திருக்கலாமோ ?

யாராவது வந்தால் குடுத்து விடலாம்...

இல்லாட்டி, இல்லாட்டி என்ன செய்யிறது? இஞ்சை எங்கையாவது ஒழிச்ச வைச்சிட்டு போகேக்கை எடுத்துக் கொண்டு போகலாம்.

அவன் கொஞ்ச நேரம் மனதிற்குள் முரண்பட்டான். பிறகு சிந்தித்தவாறு அங்குமிங்கும் உலவினான். இரண்டு சாராரும் வந்து போகிற அந்த இடத்தில் இனியும் தாமதிப்பது சரியில்லை என்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது. ஆனால் இனி அவன் செல்லவிருக்கும் இடத்தில் நிச்சயமாய் எதிரிகளின் வியூகம் இருக்குமே. இது எவ்வளவு பெரிய கொடுமை? அவனது தாயும் சுற்றமும் இருக்கிற இடத்திலேயே அவனது எதிரிகளும் இருப்பது. அது அவனது சொந்தமண். பறிகொடுத்து விட்டார்கள். இனி...?

அவன் யோசிக்க விரும்பவில்லை. அம்மாவைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட வேண்டும். ஏற்றுக் கொண்ட இந்த இறுதிக் கடமையையும் நிறைவேற்றிய பின்னால் அவன் வெளி நாட்டுக்குப் போவதற்கு சம்மதமென்று. இந்த ஒரு வார்த்தை உலக உறவை அறுத்துக் கொண்டு போகத் தயாராகியிருக்கும் அம்மாவுக்கு வாழ்வின் மீதுள்ள பிடிப்பைத் துளிக்கச் செய்யுமா?

இனியும் தாமதிக்கக் கூடாது.

அவன் அதைப் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வைப்பதற்காக ஒரு இடத்தைத் தேடினான்.

அபிநயா ஜன்னலோரமாய் ஒரு சீற்
பிடித்து விட்டாள். அதொன்றும் அடித்துப் பிடித்துக்
கிடைத்த சீற் அல்ல. அவள் நின்ற அதிர்ஷ்டத்திற்கு அந்த
சீற்காரர்கள் கைதடியில் இறங்க இவள் கொஞ்சம் கூட
கஷ்டப்படாமல் சொகுசாக அமர்ந்து விட்டாள். நான் என்
இடத்தை விட்டு நகர்ந்து வந்து அவளருகே நின்று
கொண்டேன்.

“இருங்கோவன்...”

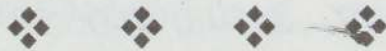
அவள் ஜன்னலோரமாய் ஒன்றி எனக்கும் இடம் தர
முனைந்தாள்.

“வேண்டாம், வேண்டாம், நீங்கள் வடிவா இருங்கோ.
ஒரு விஷயம் நான் சொன்னேன். நுணாவிலடியிலை ஒரு
வீடெண்டு...”

“என்ன வீடு...” அவள் புரியாமல் யோசித்தாள்.

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ வந்தவுடனை காட்டுறன்.”

அவள் ஜன்னலுாடு வந்து கூந்தலை அலைத்த காற்றை
ரசித்தவாறே வெளியே பார்க்கலானாள்.

கையில் எதுவுமேயில்லாமல் போவது
சுதந்திரமாய்ப் போவது போலத்தான் இருந்தது. ஆனாலும்
இப்படிப் போவதன் பாதுகாப்பின்மையை அவனால்
நன்றாகவே உணர முடிந்தது.

வளவுகளையெல்லாம் தாண்டி இப்போது அவனால் தெருவுக்கு வந்துவிட முடிந்தது. பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த ஒரு மோட்டார் சைக்கிளை மறித்து அதில் ஏறிக் கொண்டான். அடுத்த சென்றி வருவதற்கு முன்பே மோட்டார் சைக்கிளை விட்டு இறங்கி மீண்டும் ஒழுங்கை களுக்குள்ளால் நடமாடத் தொடங்கினான்.

ஆயிற்று, அவன் தன் தாயின் இருப்பிடத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அம்மாவிடம் சொல்வதற்கு அவனிடம் எவ்வளவு இருந்தன. எத்தனை வருடப் பிரிவு? இப்படி நெடுநாள் அம்மாவைப் பாராமலிருப்பது இதுதான் முதல் தடவை. அம்மா பிள்ளைகளைப் பற்றிய கவலையால் நல்லாகவே மெலிந்து போனாளாம். அக்கா, யாரிடமோ கொடுத்து விட்ட கடிதம் அப்படித்தான் சொன்னது. அவனும் தான் அம்மாவுக்கென்று எத்தனை கடிதங்களை எழுதிக் கிழித் தெறிந்திருக்கிறான். இந்தக் கடிதங்களை விட நேரில் போய் அம்மாவுக்கு ஆறுதல் சொல்வதுதானே அம்மாவுக்கு உண்மையான நிறைவைத் தரக்கூடியதாயிருக்கும். அவன் பின்புறமாய் வளவுகள் தாண்டி வந்த போது எங்கிருந்தோ இரு நாய்கள் குரைத்தன. அவற்றை அவனுக்குத் தெரியாது. குறைந்த பட்சம் அவன் போனபிறகு பிறந்து வளர்ந்த நாய்களாய் இருக்கலாம். 'ஜோனி' அவன் முணு முணுத்தான். 'ஜோனி' அவன் வளர்த்த நாய்க்குட்டி போனவருஷம் செத்துப் போனதாம். அக்கா எழுதியிருந்தாள்.

'ச்சு' அவன் கண்ணில் சுண்டிய நீரைத் துடைத்தெறிந்தான். வேலிக் கரையோரமாய் முன்பு நின்றிருந்த மரங்களின்

வெறுமையைக் கண்கள் நிராசையுடன் வெறித்தன. ‘அம்மா’ நெஞ்சின் ஆழத்திலிருந்து கிளம்பிய சொல் தொண்டைக் குழியை உரசி வெளியே வந்து விழுந்தது.

அன்புள்ள அம்மாவுக்கு.....

சிதைந்து போய்க் கிடந்த அந்த வீட்டின் சுவர்களில் கரிக்கட்டியால் எழுதிய வாசகம் மழையால் நனைந்து கரைந்து இன்றோ, நாளையோ என்று தன் இறுதி நாள்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்தது.

“பார்த்தீங்களா...”

நான் அபிநயாவிடம் கேட்டேன்.

“ம்... அதுக்கென்ன..?” அவளிடம் பெரிதாய் ஒரு மாற்றமும் இல்லை.

“இதுக்கு முந்தி நல்ல கறுப்பாய், தெளிவாய் தெரிஞ்சது மழை காலமெல்லோ, அழிஞ்சுபோச்சு...” சொன்னேன்.

“அன்புள்ள அம்மாவுக்கு”

வாய்க்குள் முணுமுணுத்தாள். அதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீங்கள்?

“ஆரோ ஒரு சின்னப் பெடியன் கிறுக்கின கிறுக்கல் வேறையென்ன யோசிக்க கிடக்கு..?”

அலட்சியமாய்த் தலையைச் சிலிப்பினாள்.

“அப்பிடியில்லை”

“அப்ப...”

“பிறகு சொல்லுறனே.....”

அவள் அதற்குப் பிறகு என்னிடம் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நாலு, ஐந்து, ஆறு அவன் எத்தனையோ அம்மாக்களை உச்சரித்தாகி விட்டது. அம்மா வரவில்லை. அம்மா இல்லையோ அதற்குள் போய்விட்டாளா? என்னைப் பார்க்கக் கூட அம்மா காத்திருக்கவில்லையே..?

“அக் கா.... அக் கா...” அடுத்தபடியாய் அவன் அக்காவைக் கூப்பிட்டான்.

கீழ்த்தொனியில் றோட்டில் போகிறவர்களுக்குக் கேட்கக் கூடாது என்ற எண்ணத்தில் பின்புறமிருந்து அவன் எழுப்பிய குரலுக்கு எந்தவித பதிலும் கிடைக்கவில்லை.

இனியென்றுமே பதில் கிடைக்காது என்ற மாதிரி அவன் மெல்ல வீட்டைச் சுற்றி வந்தான். வீட்டின் முன்புறமாய் கண்டி வீதியில் சனநடமாட்டம் குறைந்து கொண்டு போயிற்று. இனி இங்கே நிற்கக் கூடாது.

ஆனால் இவர்கள் எங்கே போனார்கள்?

அம்மாவுக்கு உடம்பு படுத்த படுக்கை என்பது தெரியும். சில வேளை ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போய்விட்டார்களோ

என்னவோ? கதவை உடைத்து உள்ளே போனால் என்ன? அவனுக்கு நிமிடத்துக்கு நிமிடம் மனம் குழம்பலாயிற்று.

அம்மாவிடம் அவன் வெளிநாடு போகப்போகிறான் என்ற சந்தோஷ செய்தியையாவது சொல்லிவிட்டுப் போக வேண்டும். அதற்காகவாவது சந்தர்ப்பம் கிடைக்க வேண்டுமே. அந்தத் தாய்மை முகம் பூரிப்பதை அவன் மகிழ்வோடு தன் நெஞ்சில் ஏந்திக் கொண்டு விடைபெற வென்று தானே வந்தான்.

சட்டென்று அவன் கண்களில் பட்டது அந்தக் கரித் துண்டு. பளிச்சென்று மின்னிய அந்தத் துண்டை அவன் ஆவலோடு எடுத்தான். சுற்றுப்புறத்தை மறந்த அவன் மனக்கண்முன் அம்மாவின் முகம் தெரிந்தது. கலங்கிய கண்களோடு அவள் நோயோடு போராடுவது தெரிந்தது.

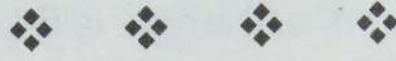
சின்னவயதில் அவனுக்குச் சோறாட்டிய அந்தக் கரங்கள் சின்னக்கால்களோடு அவன் ஓடியாடித் திரிந்த அந்த வீடு, முற்றம். அம்மா.... அவள் ஆத்மாவிடமிருந்து கிளம்பிய அந்தச் சொற்களால் அவன் கிளர்ச்சியுற்றான். அம்மாவுக்கான செய்தி அவன் நெஞ்சுக்குள் கிளரக் கிளர அவன் கரங்கள் அந்தக் கரித்துண்டைப் பிடித்து சுவரில் எழுதத் தொடங்கின. நெஞ்சைப் பிழிந்து அந்த ஒற்றை எழுத்துக்களாய் உச்சரிக்கத் தொடங்கினான்.

“அன்புள்ள அம்மாவுக்கு.....”

சர்ரென்று ஏதோ முறியும் சத்தம்

இவன் திடுக்கிடலோடு திரும்பினான். வைத்த கண் விலக்காது இவனையே பார்த்தபடி வருகின்ற அந்தச் சீருடை

மனிதன். அடுத்த வரி எழுதக் கிளம்பிய கரம் தொய்ந்து சுவரில் கீறலிட்டபடி விழுந்தது. கரிக்கட்டி நழுவி விழ அவனது இடது கை கழுத்தைத் தடவி உதட்டிற்குப் போயிற்று. அவனும் விழுந்தான். அந்தக் கரித்துண்டைப் போலவே.

“எப்பிடி...?” வாசித்து நிமிர்ந்த அபிநயா வைப் பாத்துக் கேட்டேன். அவள் ஒரு கணம் என்னை விசித்திரமாகப் பார்த்தாள். திடீரென்று தலையைச் சிலிர்த்து நடப்பிற்கு வந்தாள்.

“சீ இல்லை. இது அப்பிடியாயிருக்காது. இது ஆரோ சின்னப் பெடியன் கிறுக்கின கிறுக்கல்...”

“ம், அப்படியிருக்கலாம்...” நானும் அவள் பாட்டிற்குத் தலையசைத்தேன்.

“ஆனா இப்பிட்யும் இருக்கலாம். இந்த அன்புள்ள அம்மாவுக்கு எழுதுறதுக்கு நிறையக் காரணம் இருக்கலாம்.”

“அது சரி அவனிண்டை அம்மாவும் அக்காவும் எங்கை...?”

கண்களில் ஒரு விதத் தயக்கத்தோடு கேட்டாள்.

“தெரியா” கைகளை விரித்தேன்.

“என்ன எழுதுறீங்கள் நீங்கள்? உங்களுக்குத் தெரியா தெண்டா பிறகென்ன?”

“உண்மையாவே ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போயிருக்கலாம். இல்லாட்டி கொழும்புக்கு சிகிச்சை செய்யக் கொண்டு போயிருக்கலாம். இல்லாட்டி அவனைத் தேடி

அவன் இருக்கிற பக்கமாய்ப் போக வெளிக்கிட்டிருக்கலாம். ஏன்... அம்மா செத்துக் கூட இருக்கலாம். அக்கா உள்ளையிருந்து கொண்டு பேசாமல் இருந்திருக்கலாம்.

“அப்பியிருக்காது” அபிநயா கிறீச்சிட்டாள்.

“எப்படி..?”

“நீங்கள் கடைசியாய் சொன்ன மாதிரி”

“சரி” புன்னகைத்தேன்.

“பிறகு”

“என்ன பிறகு”

“அவன் செத்த பிறகு”

“அதையும் இப்படி ஏதாவது யோசிச்சுப் பாருங்கோ. அவன் செத்திட்டான். அதுக்குப் பிறகு வேண்டாம். என்னாலையும் அதுக்குப் பிந்திய நிகழ்ச்சிகளை யோசிச்சா வருத்தமாத் தான் கிடக்கு...”

அபிநயா கொஞ்சநேரம் பேசாமலிருந்தாள்.

“நீங்கள் எழுதின மாதிரியும் நடந்திருக்கலாம்தான். ஆனால் அங்கை ஒரு கரித்துண்டு இருக்கவேணுமே...”

‘நிச்சயமா இருக்கும். ஏனெண்டால் அது எழுதப்பட்டது ஆரலை இருந்தாலும், கரித்துண்டாலை தான் எழுதப்பட்டது..’

“அப்ப ஆரென் சின்னப் பெடியனும் எழுதியிருக்கலாம்.”

“இருக்கலாம். ஆனா அந்த எழுத்துக்கள் மறைஞ்சாலும் அதை எழுதினவன் வாழுவான். என்றை கதை மூலமா..”

“அது சரிதான் ...” அவள் அவனது நினைப்பை விட்டு விலகாத சோகத்தோடு முறுவலித்தாள்.

இப்போதும் நான் பஸ்ஸில்தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். செம்மணி, நாவற்குழி, கைதடி தாண்டி நுணாவில் வந்ததும் இடது கைப்பக்க ஐன்னலோரம் என் பார்வையைத் தழைத்துக் கொள்கிறேன். ஓடும் வெளிகள், வயல்கள், மரங்கள், கடந்து என் பார்வையில் விழுகின்ற அந்த வீடு, ஐன்னல்கள் கதவுகள், பெயர்க்கப்பட்டு வெறும் பாழ் மண்டபமாய்... அந்தச் சுண்ணாம்புச் சுவரில் எழுதப்பட்ட அந்த வார்த்தைகள் மங்கிப் போய் தளர்ந்து இன்னும் இரண்டு நாள் மழை அடித்து ஊற்றினால் அந்த எழுத்துக்கள் அழிந்து போம். எதுவோ இரண்டு கரங்கள் தன் அம்மாவை நினைத்துப் பாசத்தோடு கண்ணீர் ஊற்றி எழுதிய வாசகங்கள் ‘அன்புள்ள அம்மாவுக்கு

மழைக்காலமல்லவா, இன்றோ, நாளையோ என்றிருக்கும் எழுத்துக்கள் யாருக்காவது பார்க்க விருப்பம் இருந்தால் தாமதிக்காமல் பஸ் ஏறிவிடுங்கள். இடது ஐன்னலோரம் கண்டி வீதி, நுணாவில், கதவுகள் பெயர்ந்த வீடு, சுண்ணாம்பு கரைந்த சுவர்.

அதில் ‘அன்புள்ள அம்மாவுக்கு’

சஞ்சீவி

30.10.1999

சலனம்

சிரிப்பு

சில்லென்று சிதறிச் சரிந்தது.

நான் தான் சிரித்தேனா? எனக்குச் சந்தேகம்! ஆனால் நான் தான் சிரித்தேன் என்பது எனது முளையில் சடுதியாக உறைத்தது. என் மீதே எனக்கு வெறுப்புப் பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

நான் நடிக்கிறேனா...?

யாருக்காக?

என் அவலங்களை மறைத்து சுற்றிலும் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்ற ஒரு உறவு வட்டத்தினுள் என்னால் எப்படி முடிகிறது....?

“ஹாய்... பாலினி பாட்டு நல்லா இருந்து தில்லை.. இவள் தேவிகா....”

“ஓ... பாட்டு... எந்தப் பாட்டு...?”

“ஊரெல்லாம் உன் பாட்டுத்தான்” யேசுதாஸ் குரல்.

ஒரு காலத்தில் என்னைப் பைத்தியமாக்கிய பாட்டு
மீண்டும் நினைவு நிழல்கள் நெருடின.

அவனை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு வரும் அந்தப்
பாடலின் வரிகள்.

யேசுதாசின் குரலை உரித்து வைத்தாற் போல அவன்
குரல்.... இப்போது அவன் எங்கே...?

நிச்சயமாய் இங்கில்லை...

உலகம் ஒரு நாடகமேடையாம். அதில் இந்த மனிதர்க
ளெல்லாம் பாத்திரங்களாம். அப்படி என்றால் அன்றாடம்
பழகிப் பழகிப் போகின்ற மனிதர்களின் ஞாபகங்களை
விலக்கி அவனால் மட்டும் எப்படி இந்த இதயத்தை
அசைக்க முடிந்தது.

வேண்டாம், நான் மெல்லத் துவளுகிறேன்.

அந்த நினைவுகளை விழுங்கியபடியே போலியாய்
புன்னகைக்கும் உதடுகளின் மீது என்னை அறியாமலே
எனக்குக் கோபம் வருகிறது.

“வெட்கம் கெட்ட மனது” அதையே சபித்துக்
கொள்கிறேன்.

“என்ன பாலினி வாய் திறந்து பேசினால் தான் என்ன?”
என்னைப் பேச்சுக்குள் இழுக்கும் அவர்கள் ...

“என்ன பேசுவது..? வைரமலர் வாசிச்சியா.....? காதல்

கவிதை பார்த்தியா...?” இதைத் தவிர வேறென்ன பேசமுடியும்....?

ஒரு ‘பாட்டியில்’ போய் என் நெஞ்சில் தத்தளிக்கின்ற உணர்ச்சிகளைக் கொட்டி, மற்றவர் பார்வையில் வினோதப் பிராணி ஆக முடியுமா?

ஆனால், இதுவும் தப்புத்தானோ? என்றோ ஒரு பருவத்தில் நினைவில் விழுந்த ஒருவனை இன்னும் அகற்றவும் முடியாமல் இணைக்கவும் முடியாமல் தவித்துக் கொண்டு....

“பாலினி....” அம்மாவின் குரல்

அம்மாவுக்கு முன்னால் போலியாய் தன்னும் சிரிக்க முடியவில்லை மனதின் நெருக்கடிகளுக்குள் அம்மாவுக்கும், எனக்கும் பொதுவாய்க் கிடைத்த நெருக்கடிகள் பல. எனக்கு முதலே அழுத்தங்களால் திணறிப்போயிருக்கிற அம்மா... அழுத்தங்களால் இறுக்கப்பட்டு தளர்ந்து கொண்டிருக்கும் அம்மாவின் உடல் நிலை....

“பாமினி காகிதம் போட்டு இருக்கிறாள்....” ஈரம் உலர்ந்த குரல்.

“என்னவாம்..”

“வெளி நாட்டுக்குப் போக பயமா இருக்குதாம். கொழும்பிலை யாவது மாமா மாமி நிற்கினம். அங்காலே ஒருத்தருமே இல்லை என்று...”

“அது போனாப் பிறகு பழகிடும் அம்மா நெடுகலும்
இப்படியே இருக்கேலுமே”

பாமினி என் தங்கை.

நான் படித்துக் கொண்டு இருப்பதால் என்னைச் சுற்றிய
அழைப்புகளை விடுத்து அவளுக்கு ஓர் துணை ஏற்பட்டதும்
என்று..... போகிறதுக்கு முன் நல்லாய்ப் பொங்கிப் பொங்கி
அழுதாள்.

“ஏனிப்ப அழுறாய்... என்ன நடந்திட்டுது...”

அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை

“என்னைப் பார் எப்ப பாத்தாலும் சிரிச்சபடி
தானை...”

“அது நீயக்கா..”

ஆக, அவள் நம்பிவிட்டாள். என் சிரிப்பில் எந்தத் துன்பத்
தின் சாயலையும் அவள் காணவில்லை.

“எடி விசரி, என்ர மனம் முழுக்கக் காயங்கள், எல்லாத்
தையும் மூடி வைச்சுக் கொண்டு சிரிக்கிறன் பார்.” சொல்ல
வேணும் போல் தானிருந்தது.

அந்த மொட்டின் இனிய சிரிப்பை மங்க வைக்க முடிய
வில்லை. நீயாவது நல்லா சந்தோசமா இருக்கவேணும்
வாழ்த்தத்தான் முடிந்தது. போய்விட்டாள்.

என் மனதை அரித்த கறையான்கள்

நான் தனிமையின் இருளுக்குள் துளாவிக் கொண்டிரு
க்கின்றேன். அருமையான இரவில் நீலக் குமிழ்களைத்
திறந்து விட்ட ஒளிப்பின்னல்.....

நிலா வழிந்து கொண்டிருக்கிறது. பருக யாருமில்லாமலே.....

ஒன்றுமில்லை..... நான் நினைக்க. ரசிக்க, துயரங்களைத்தவிர வேறென்ன இருக்கிறது? என் சிரிப்பைத் தவிர இன்னும் இரண்டு சதவிதம் கூடியதாய் இந்தச் சிரிப்பை நான் வெளிக்காட்டியிருந்தால் நிச்சயம் நான் பைத்தியக்காரிதான். நல்ல வேளையாய் அந்த அளவு தூரத்துக்கு எதுவுமே போகவில்லை.

உலகத்தில் எந்த துயரமுமே நாம் நினைக்கிற அளவுக்கு பெரிதில்லை. எங்கேயோ கேட்ட வாசகம்

இதை அவள் சொல்லியிருக்கலாம். எப்பவோ பழுத்து உதிர்ந்த மாவிலை போல ... இன்னும் உக்காமல் தடிமனாய் என்னுள் உறுத்தும் வாசகம்...

போ... போவன் என்கயாவது...? நானா கேட்டன்..? நானா உன்னை நிக்கச் சொன்னன்...

ம்....ஹும்....சிரிப்பு முன் தள்ளிக்கொண்டு வந்தது. அவனுக்கு அன்பு இருந்திருந்தால் அவன் போயிருப்பானா...? அப்படி அன்பில்லாத ஒருவனை வலுக்கட்டாயமாக நெஞ்சில் நிறுத்தி...

அன்பு இல்லையா...?

இல்லாமலா சுற்றித்திரிந்தான் ...?

இல்லாமலா பிரிந்து சிரித்தான்...?

ஏன்...? ஏன்...? அவன் வார்த்தைகள் பசப்பு வார்த்தைகளில்லை என்று தானே அன்று வரை நம்பியிருந்தேன்.

இளவேனில் மீண்டும் வரும்—

காலைச் சுற்றிய பாம்பென்று உதறாதது என் தப்பா...?

சீ... என்ன உவமை...

என்ன இருந்தாலும் அவனை நான் நேசித்திருந்தேன்.

ஒரு கணமென்றாலும்... அவனுள்ளும் அந்த நினைப்பு தோன்றியிருக்கும்.

பொழுது மங்குகிறது. முப்பது வருஷமாய் மங்கிக் கொண்டிருக்கிற பொழுது இப்பொழுது மங்குவதால் மட்டும் வேறென்ன இழப்பு வந்துவிடப் போகிறது...? சீ...போ சனியனே...

ஏழரைச் சனியாம், என்னவாவது குப்பையில் போடு...

தகரக் கணகணப்பு... மழையின் சடசட ஒலித்தூற்றல்...

இந்த மழையை என்னால் மறுக்கமுடியுமா...? இல்லை வெறுத்தாலும் கூட இந்த மழை வரத்தான் போகிறது. துன்பமும் அப்படித்தான் வெறுத்தாலும் வருகிறது.

அன்றொரு மழைக்காலம்...

அவன் என் இதயத்தில் சாரல் போட்டிருந்த நேரம்...

இடி முழங்கியது...

ஊர்ச்சனத்தின் வாயிலிருந்து...

என்னைக்காணும் போதும், அவனைக் காணும் போதும் இரகசியமாய்ப் பேசிக்கொள்ளும் முகங்கள்

“உவள் தான், உதிலை போற நீலப்பாவாடைக்காறி தான்... எங்கடை சித்திரனை வளைச்சவள்...”

வளைச்சவளா...? நானா...?

வளைப்பது எங்ஙனம்...? இரும்புக்கம்பியை எப்படி வளைப்பது? பிளாஸ்ரிக் கம்பிதானே வளையக் கூடியது... அவன் இரும்பா? பிளாஸ்ரிக்கா..? பிளாஸ்ரிக் தான். அதனால் தானே ஊராரின் வளைப்புக்கும் வளைய முடிந்தது.

வளைக்கும் தைரியம் எனக்கெப்படி வந்தது...?

தைரியம்...? அது இருந்ததா எனக்கு...? அது இருந்திருந்தால் மன உறுதியோடு ஒரேயடியாய் மறுத்திருக்கவல்லவா வேண்டும். இளகின இதயம் தானே அவனை ஏற்றுக் கொள்ளக் காரணம்...!

சுற்றிச் சுற்றி அன்புவலை வீசித் திரிந்த அவனை மறுக்க முடியாமல் ஏற்றால் அதற்குப் பெயர் வளைப்பதாம்...

“நீதானையடி அந்தப் பெட்டை.....” ஒரு நாள் அவனுடைய தாய் றோட்டில் வைத்துத் திட்டினாள்.

“இனிமேக் கொண்டு அவனோடை திரிஞ்சியோ நடக்கிறதே வேறை”

என்ன நடக்கும்...?

வீட்டில் அவன் நல்ல அடி வாங்கியதாக யாரோ என்காதில் போட்டு வைத்தார்கள்.

“என்ன பாலினி இதெல்லாம்”

அம்மா கலங்கித் தவித்த கண்களோடு கவலையாக் கேட்டா.

“ஒண்டுமில்லை...”

“என்ன ஒண்டுமில்லை... நீ... உனக்கு கீழ் உன்ர தங்கச்சி.... நீ படிச்சனியம்மா. யோசிச்சு செய். தகப்பனில்லாத உங்கள் வளர்க்க நான் படுற பாடு.....”

அம்மாவின் கண்களில் கண்ணீர் கரைந்தபடி...

இது அம்மாவின் கடைசி ஆயுதம். அப்பா இல்லாத நேரம் அம்மா பட்ட கஸ்டங்கள்.....நான் இளகினேன். உள்ளே முறுகினேன். அவனைத் தவிர்த்து அவனிலிருந்து விலகி வெறுமைக்குள் மட்டும் கண்களைப் புதைத்து.... அவன் என்னிடம் எதையோ சொல்ல முற்பட்டதாய் பட்டது. எனக்கென்ன...? அவனுக்கும் எனக்கும் என்ன தொடர்பு...?

திடீர் என்று அவன் குடும்பம் காணாமல் போனது.

அப்படியே கொழும்புக்கு போய்விட்டார்களாம். அவனை லண்டனுக்கு அனுப்பி மேற்படிப்பு படிக்க வைக்கப் போகின்றார்களாம். ஊர் என் காது பட கடித்தது. எஃகாய் நிமிர்ந்து நின்றவன் வளைக்கப்பட்டு விட்டானா? எஃகு வளைந்தால் உடையும். இவன் பிளாஸ்டிக். உடைய சம்மதிக்காமலே வளைந்து போய்விட்டான். நான் தனிமையின் இருளுக்குள்?

“என்ன பாலினி, அவர் போட்டார் போலை....?” ரகசிய விசாரிப்புக்கள்.

“கடிதம் வாறதோ...? பிறகு கூப்பிடுவாரோ அங்கை ...?” ஆஹா சனங்களுக்குத்தான் எத்தனை கரிசனை என்மேல்... இந்த விசாரிப்புக்கள் சுருங்கி ஒரு மாதிரிப்பட்ட பார்வைகள்

மறைந்து என் விழிகளிற் தெரிந்த ஏக்கத்தை மறைத்து போலிச்சிரிப்பை நானும் ஆபரணமாக்கி...இத்தனை ஆண்டுகள் ஆகிவிட்ட பின்பு மீண்டும் என் நெஞ்சில் சலனம்....

அவன் எங்கே....?

ஒருதரமாவது அவன் என்னை நினைத்திருப்பானா..?

“என்னடியப்பா இன்னும் படிச்ச முடிக்கேல்லையே...? தங்கச்சி கலியாணம் கட்டிப் பிள்ளையும் பெத்துப் போட்டாள். நீதான் இன்னும் படிப்பு படிப்பு என்று மாஞ்சு கொண்டு திரியுறாய்...!” அடிக்கடி காது படும் ஈட்டிக் குத்தல்கள்.

நீயும் படியேன். நீயும் இந்த மாதிரி யாரிடமாவது நம்பி மோசம் போயேன்... உனக்கென்ன வந்தது என்னப்பற்றி.. உள்ளே முடிச்ச முடிச்சுக்களாய் பாரத்தை கவித்து வைத்துக் கொண்டு தொண்டைக்குள் கரிக்கும் எச்சிலை விழுங்க கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் என்னைப்பற்றி உனக்கென்ன தெரியும். உன் வரைக்கும் ஒரு கல்யாணம் என் உள்ளத்தை சமப்படுத்தி விடும் என்று யோசிக்கிறாயோ...?

இந்த ஏமாற்றத்தை ஜீரணிக்க முடியாமல் தாங்கிக் கொண்டு சுற்றிப்பார்த்த ஏளனங்களை விரக்திகளை ஏங்கிய விழிகளில் ஏற்றுக் கொண்டு... திரும்பவும் போலியாய் சிரித்து..... நான் ஒன்றும் உன் நினைப்பில் தொலைந்து போய் விடவில்லை என்று எப்பவோ தொலைத்து விட்ட ஒருவனுக்கு சவால் விட்டுக்கொண்டு.....

ச்சே.... வாழ்க்கை ஏன் வெறும் மணிக்கூட்டுக் கம்பிகளோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறது?

ஒரு நிதானமில்லை.... ஆறுதல் இல்லை... இந்தப் புலம்பல்...

களங்கம் இல்லாமல் நிர்மலமாய் ஒரு மனம் வாய்க்குமா? எல்லாவற்றையும் போட்டுத் தலை முழுகிவிட்டு சுதந்திரமாய் எதுவுமே இல்லாமல் எதற்குமே சொந்தம் கொண்டாடாமல் எல்லாவற்றையும் தழுவிக்கொண்டு போகும் காற்றாய்.... ஊரெல்லாம் உன் பாட்டுத்தான்..... நெஞ்சைக் கிழறும் அந்த வரிகள் வேண்டாம். எந்த நினைப்பும் என்னை அலைக்கழிக்க வேண்டாம்.....

புரிதல் இல்லாத இந்த உலகத்தில் எது என் இலக்கு... நான் எதைத் தேடுகிறேன்...

“பாலினி அண்டைக்கு புறோக்கர் வந்தவர்.....”

“வரட்டுக்குமன் எனக்கென்ன வந்தது.....”

“உனக்குத்தான் பாலினி.....”

“எனக்குத்தான் எல்லாம் எனக்குத்தான். அப்பா இல்லை என்று கஷ்டப்பட்டு வளத்தீங்கள். தெரியும்..... நானொருத்தி கண்டபடி திரிஞ்சால் பாமினிக்கும் கலியாணம் நிண்டு போம் எண்டிங்கள். நான் சித்திரனை விட்டு விலகீட்டன். பாமினி கலியாணம் கட்டிப் போட்டாள். இனி என்ன வேணும் உங்களுக்கு? எல்லாம் உங்கட ஆசை அப்படியே ஆகுது. பிறகு என்ன.....?”

உக்கிரமான கத்தல் தான். அம்மா திகைச்சுப் போய் நிண்டா. “எனக்கு நீயும் பிள்ளை தானம்மா....”

“அதுக்கு தான் படிக்கிறன். உங்கட பிள்ளை உங்களுக்கு படிச்சுப் பேர் வாங்கித் தருவன். ஆசைப்பட்ட ஒரு

வாழ்க்கை போய்ச்சு. இனி அதைப்பற்றி கதைக்கா தேங்கோ....”

விம்மலும் விக்கலுமாய் எனக்குள் திணறல். அவனைப் பற்றியே எனக்குச் சரியான தீர்மானம் இல்லாத போது அம்மாவை கோபித்து என்ன பலன்...?

அவனுக்கு என்னை ஞாபகம் இருக்குமா!

இப்படி ஒருத்தி உள்ளுக்குள்ளேயே சுக்கல்களாகிக் கொண்டிருப்பதை அறிந்திருப்பானா?

அவன் எங்கே அறிவது..?

குளிர் நாட்டின் இதமான பஞ்சணைக்குள் கனவுகளோடு உறங்கிக்கொண்டிருப்பான்?

அவன் மீது எனக்கு கோபம் இருக்கிறதா?

ஏன் எதற்காக ?

யோசிச்சுப் பார்த்தால் அவன் மீது கோபப்படுவதற்கு எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?

அன்பு செலுத்துவது எவ்வளவு அழகான விடயம்...? நட்பு, பிரியம், காதல், கனிவு எவ்வளவு அற்புதமான பதங்கள். அடிப்படை அன்புதானே! பிரதிபலன் எதிர்பாராத அன்பு எவ்வளவு இனிமை யானது!

உன்னிடமிருந்த அன்பை நீ ஊற்றாய் சுரந்தாய். அதைப் பருக அவனுக்கு கொடுப்பினை இல்லை. அதை எண்ணி உனக்கென்ன கவலை நீ ஏன் உன்னையே வருத்தி வருத்தி தேய்க்கிறாய். இந்த அன்பை பெற்றுக்கொள்ளும் தகுதி

இளவேனில் மீண்டும் வரும்—

இவனுக்கில்லை என்பது ஆண்டவனின் தீர்மானம். உன் அன்பை பருக இன்னொரு ஆத்மா ஏங்கிக்கிடக்குமாயின்....

தலையைச் சிலிர்த்தபடி எழுகிறேன்.... யாரிது...? என் மண்டைக்குள் குடைவது போல் வேதம் ஓதுகின்ற சாத்தான் யார்? இன்னும் இன்னும் உள்ளே புண்ணுக்குள் வேலை செருகின துக்கம்..... அடைமழையாய் வெளிறத்துடிக்கும் விழிகள்.....

‘பாலினி

இந்த அம்மா என்னுடைய ஒரே துணை

இந்த அம்மாக்குப் பிறகு அம்மாவுக்குப் பிறகு.....

எனக்கு கண்கள் இருட்டுகின்றன....

சிரிப்பு சில்லிட்டுப் போனது!

கண்களில் கோடாய் ஒரு வரி!

1999

சஞ்சீவி

உறவுகள் தொடர்கதை

சரசு ரீச்சரின் முகம் சட்டென்று நிமிர்ந்தது. கண்ணாடியை லேசாய் உயர்த்தி வகுப்பறையைத் துளாவிற்று. “ரீச்சர் கொப்பிதானை திருத்துறா” என்ற பாவனையில் ஒருவரோ டொருவர் பேசிக்கொண்டிருந்த அமைதியான மாணவர்களில் சிலர் அந்தப் பார்வையைக் கண்டதும் திடுமென்று அமைதியானார்கள்.

“டேய் ரீச்சர் பாக்கிறாவெடா” என்று தமக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டார்கள். இன்னும் சிலரோவெனில் ரீச்சர் பார்த்தால் தான் என்ன? எனும் பாவனையில் குறும்பு செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இது வகுப்பறைக்குரிய வழமை. குணாதிசயங்கள் மாறுபட்ட பல குருவிகள் அடைக்கப்படுகின்ற கூட்டில் கூச்சல், குழப்பம் இல்லாமல் இருக்காது. ஆனால் சரசு ரீச்சரின் கவனத்தில் இவையெல்லாம் படவில்லை. இவை எல்லா

இளவேனில் மீண்டும் வரும்—

வற்றையும் விட முக்கியமாய்ப்பட்ட ஒன்றுக்காகத்தான் ரீச்சர் கண்ணாடி உயர்த்திப் பார்த்தா. அந்த ஒரு சில நிமிடங்களிலேயே ரீச்சருக்குத் தன் கண்ணாடியை மாற்ற வேண்டிய தேவை ஏற்படுமோவென யோசித்தா. ஆனால் அதற்கு அவசியமே இல்லாதபடி அந்த அவஸ்தையை உருவாக்கிய அவன் கண்களுக்குள் விழுந்தான். ‘சுவிங்கம்’ மென்றபடி முன்னே குனிந்து முன்புற மேசைக்குரியவனின் முதுகுச் சட்டையில் ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தான்.

“பரதன் வாருமிஞ்சை.....”

ரீச்சரின் இறுக்கம் தொட்ட குரலின் அழைப்பு அனைவரையும் அமைதியாக்கிற்று. ஆனால் அந்தப் பரதனோ எந்த விதத் திகைப்பமின்றி முன்மேசைக்காரனின் முதுகுச் சட்டையில் தான் எழுதிய வாசகம் இனி எவ்வளவு பெரிய பலனைத் தரப்போகிறது என எண்ணிக் கொடுப்புள் விளைந்த சிரிப்போடு ரீச்சரின் அருகே போய் நின்றான்.

“அங்கை என்ன செய்து கொண்டிருந்தனீர்...?”

“ஒண்டுமில்லை ரீச்சர். சபேசனிண்டை முதுகிலை தூசி தட்டி விட்டனான்.”

மற்றவர்களுக்குக் கேட்காமல் ரீச்சருக்கு மட்டும் கேட்கத்தக்கபடி சொன்னான்.

வழக்கமாக ரீச்சர் படிப்பிக்கும் போது கூட இருக்கும் சில சலசலப்புகளும் இன்றி,

ரீச்சர் பரதனை ஏன் கூப்பிட்டா.....? என்பதால் ஏற்பட்ட அமைதி மாணவர்களின் உலகியல் அறியும் ஆவலைத் துலாம்பரமாக விளக்கிற்று.

“அது சரி, வாய்க்கை என்ன.....?”

“ஒண்டுமில்லை ரீச்சர்” அவன் நாக்கின் அடியில் சுவிங்கத்தை ஒழித்து வைத்துக்கொண்டு ரீச்சருக்கு ‘ஆ’ காட்டினான்.

“இஞ்சேரும் நான் உம்மைப்போல எத்தினை பேரைக் கண்டனான். என்னைப் பேய்க்காட்ட ஏலா. போய்த் துப்பிப்போட்டு வாரும்.”

“உண்மையாய் இல்லை ரீச்சர்” அவன் மீண்டும் ஒத்துக் கொள்ள மறுத்து அடம் பிடித்தான்.

ரீச்சர் கண்ணாடியைக் கழற்றி மேசையில் வைத்தா.

“நீர் இப்ப துப்பிப் போட்டு வரப்போற்றோ?, இல்லை யோ? இல்லையெண்டா சொல்லும் நான் வகுப்பை விட்டுப் போறன்”

அவன் தன் பிழை பிடிபட்டுப் போன ஆத்திரத்தில் கல்லாகி நின்றான்.

“டேய் போடா, போய்த் துப்பிப் போட்டு வா” முன் வாங்குகளில் இருந்த மாணவர்கள் அவனுக்குக் கேட்கும் படியாய் தங்களுக்குள் குசுகுசுத்தார்கள்.

அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். ரீச்சர் போய்விடுவா போலிருந்தது. விடுவிடுவென்று வகுப்பறையால் வெளிக் கிட்டான். ரீச்சர் புன்னகையோடு அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது புரிந்தது. ‘வெண்டிட்டா எண்ட நினைப்பு. இருக்கட்டும், இருக்கட்டும். பிறகு காட்டுறன் நான் ஆரெண்டு.....’ கறுவிக்கொண்டே வெளியே போய்த்

இளவேனில் மீண்டும் வரும்—

துப்பி விட்டு வந்தான். வரும் போதும் ரீச்சர் அதே புன்னகையோடு நிற்பது அவனுக்கு எரிச்சலைத் தந்தது. ரீச்சரைப் பார்க்காமலேயே தனது இருக்கைக்கு அமரப் போனான். அவ்வளவு பேர் முன்னிலும் அவமானப்பட்ட உணர்வு காய மறுத்தது.

அமருமுதலே “பரதன்...” என்ற ரீச்சரின் குரல் அவனை அமர விடாமல் தடுத்தது.

“இனியென்ன பேந்து...” என்பது போல அவனிடம் ஒரு கோபச்சாயல் தொற்றியது. நின்றபடியே கீழே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“வாரும் இஞ்சை....” சரசு ரீச்சர் பிறகும் கூப்பிட்டா.

அவன் ‘உம்’ மென்றபடியே நடந்துபோய் ரீச்சரின் அருகே நின்றான். திருத்தப்பட்ட கொப்பிக்கட்டுக்களின் நடுவே கிடந்த ‘சைனா’ கொப்பியை ரீச்சரின் விரல்கள் புரட்டின.

“இது உம்மட கொப்பி தானே?”

“ம்”

“இந்தாரும் உம்மட கட்டுரையை இவையள் எல்லாருக்கும் ஒருக்கா வாசிச்சுக் காட்டும்”

அவன் ரீச்சரை அதிர்ச்சியோடு பார்த்தான்.

“ஏன் ரீச்சர்?”

ரீச்சர் அவனைக் கோபத்தோடு பார்த்தா. அவன் நிற்கிற தோரணை பரிதாபத்தைக் கிளப்பியபோதும்;

“வாசியுமென் ஏன் என்னைப் பாக்கிறீர்?” என்றா.

திடீரென்று ஏதோ யோசித்ததுபோல் அவன் தன் விறைத்த பார்வையை விலக்கி ஒரு குறும்பு கண்களிலிருந்து வெளிப்பட வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

“என்னால் மறக்கமுடியாத சம்பவம்” அவன் தலைப்பை நிறுத்திவிட்டுச் சற்றே இருமினான். தேர்ந்த பாடகன் ஒருவன் தன் பாடலைப் பாடமுதல் செருமுவதைப் போல் அவன் செருமிய விதத்தைப் பார்த்து வகுப்பறை கிசுகிசுப் பாய் நகைத்தது. ரீச்சரின் முகத்திலும் புன்னகை எட்டிப் பார்த்தது. அவன் தொடர்ந்தான்.

“என்னால் மறக்கமுடியாத சம்பவம் என்று எதைச் சொல்ல முடியும்? எத்தனையோ இருக்கின்றன”

அவன் ஒரு கட்டுரை வாசிப்பவனாயன்றி ஒரு பேச்சாளனாய்ப் பொழியத் தொடங்கினான்.

“முதன்முதலில் அப்பாவின் சேட் பொக்கற்றுக்குள் காசெடுத்து மினிசினிமாவுக்குப் போனேன். அது ஒரு காலமும் மறக்கமுடியாத சம்பவமாயிருந்தது. பிறகு ரகசியமாய் ‘தம்’ மடித்தேன். யாருக்கும் தெரியாமல் ஒழித்துக் குடிப்பதெனில் எத்தனை சுகம். ‘கிபீர்’ அடிக்கவென்றும் ஒரு நாள்.”

குபீரென்ற வகுப்பறையின் சிரிப்பொலி பக்கத்து வகுப்பை ஒட்டு மொத்தமாக ஒருதரம் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது.

“நிப்பாட்டும் பரதன், நீர் வாசிச்சது காணும்.” ரீச்சர் கத்தினா. அவன் அதைக் காதில் வாங்காமல் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

“எப்படி மறக்க முடியும்? அதையெல்லாம் நான் செய்தேன் என்று சொல்லி அப்பா எனக்கு அடித்த அடியை மறக்க முடியவில்லை. நான் செய்ததென்று பெயர் வாங்க வைத்த அந்த நிகழ்ச்சிகளை என்னால் மறக்கமுடிய வில்லை.”

குறும்போடு தொடங்கி இறுக்கமாக அவன் முடித்த வார்த்தைகளை ரீச்சர் பிரமிப்போடு பார்த்தா. வகுப்பறையும் ஸ்தம்பித்துப் போனது.

“இந்தாங்கோ ரீச்சர் கொப்பி.” அவன் கொப்பியை மேசையில் வைக்கவும் இடைவேளை மணி அடிக்கவும் சரியாகவிருந்தது.

அதற்குப்பிறகு அவன் அங்கே நிற்கவேண்டிய அவசியமில்லை என்பது போல அவன் பறந்தோடி விட்டான்.

சரசு ரீச்சரின் மனமோ கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. ‘என்ன பையன் இவன்? இவனை நினைத்தால் இவன் குறும்புகளைப் பார்க்கையில் கோபம் வருகிறது. கோபத்தை மீறும் புன்னகை ஒன்றும் மனதில் தெறிப்பது உண்மைதான். ஆனால் இன்னொரு கோணத்தில் பார்க்கும் போது பரிதாபமல்லவா மிஞ்சுகிறது. இவனை எப்படி வழிப்படுத்துவது?’

உண்மையில் அவன் எழுதியிருந்தது அதுவல்ல. ஏதோ ஒரு மன ஆவேசத்தில் எழுதியதை அவ்வளவு பேர் முன்னால் வாசிக்க அவன் பிரியப்படமாட்டான் என எண்ணித்தான் சரசு ரீச்சர் அவனை வாசிக்கச் சொன்னதே. இரண்டு மூன்று தரம் இப்படி வாசிக்கச் சொல்லி வற்புறுத்தினால் தன் தவறு புரிந்து திருந்திவிடுவான் என ரீச்சர் நினைத்தா. ஆனால்

அவனோ அதையே குறும்பாக மாற்றி புதுவிதமாக மறக்க முடியாத சம்பவங்களைக் கோர்க்க, ரீச்சர் அவன் எழுதாத தெல்லாம் வாசிப்பதையுணர்ந்து நிறுத்தச் சொன்னா. நிறுத்தம்படி சொன்னதும் அவன் தன்னை மறந்து தன் வேதனையைக் கொட்டிவிட்டானா?

ஆற்றலுள்ள அந்த மாணவனுக்கு ஏன் இந்தத் துன்பம்.....? எவ்வளவு தீவிரமாக வெறுப்பிருந்தால் ஒரு தந்தையைப் போய் 'அசுரன்' என்று எழுத முடியும்?

அவன் உண்மையிலேயே எழுதிய மறக்கமுடியாத சம்பவம் இதுதான். 'அன்றைக்கு நான் பாடசாலை முடிந்து வீட்டுக்குச் சென்றிருந்த போது அப்பா என்கிற அசுரன் என்னிடம் வந்தான். இன்றைக்கு நான் உனக்கு ஒரு புது அம்மாவைக் கூட்டிவருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு அரக்கியோடு வந்தான். அந்த அரக்கி வந்த அந்த நாளை என்னால் மறக்கவே முடியாது.....'

இப்படி அவனுடைய கட்டுரை தொடர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. அவன் தாயை இழந்து கஷ்டப்பட்டிருக்கிறான். வேதனைப்பட்டிருக்கிறான் என்றெல்லாம் சரசு ரீச்சருக்குப் புரிந்தது. எது எப்படியிருந்தாலும் தந்தையும் சித்தியுமாயிருந்த அவர்களை 'அசுரன், அரக்கி' என்ற அதே சிந்தனையுடே ஒரு மாணவனை வளர்ப்பது தவறென்று ரீச்சருக்குத் தோன்றியது. இதே சம்பவத்தை அப்பா சித்தி என்றே அவன் எழுதியிருக்கலாம். அவனது துன்பம் மற்றவர்களால் உணரப்படும். ஆனால் இப்படி எழுதுவதை ஒரு ஆசிரியையான சரசு ரீச்சர் எப்படி ஏற்றுக் கொள்வது? மாணவரை நெறிப்படுத்தும் பொறுப்பு ஆசிரியரைச் சேர்ந்த தல்லவா?

எல்லோருக்கும் முன்னால் தன் துன்பம் சொல்லப் படுவதை அவன் வெறுத்திருக்கலாம். அதற்காக மனத்தை அழுத்தும் சுமை தாளாமல் ஒரு வடிகாலாக இந்தக் கட்டுரையை அவன் எழுதியிருக்கலாம். அதை அவ்வளவு பேர் முன்னிலையில் வெளிப்படுத்த விரும்பாமல் கற்பனையாய்க் கதைகள் சேர்த்துச் சொல்லி இறுதியாய்க் கட்டுப்பாடு தளர்ந்து ஒழுகி..... ஓ..... சேதுராம்.....

சேதுராம்.....இந்தப் பெயர் எப்படி இடையில் நுழைந்தது....? சேதுராம்.....ரீச்சரின் சின்னமகன். இப்போது ரீச்சரை விட்டுப் பிரிந்து போய்விட்டான். அவனும் சின்னவயதில் எவ்வளவு குழப்படி செய்தான். ஈரக்கையைத் தங்கையின் பின்புறக் கழுத்தில் வைத்து அவளைக் குளிரில் நடுங்கிக் கத்த வைப்பான். தகப்பனுக்கும் அவனுக்கும் தீராப்பகை. இவன் செய்கிற குழப்படிகளுக்கு அவர் பிரம்போடு வாசலிலேயே காவலிருப்பார். இவன் ரீச்சரின் சேலைத் தலைப்புக்குள் முடங்கி அனுங்குவான்.

“அம்மா, அம்மா, பூதம் வருதம்மா..... காப்பாத்துங்கோ....” பூதம் என்பது தந்தை. இது ரீச்சருக்குத் தெரியும். ரீச்சர் சொல்லுவா;

“அப்பாவெல்லோடா, அப்பிடியே சொல்லுறது...”

“நான் அப்பிடத்தான் சொல்லுவன்....”

“அப்ப நல்லா வாங்கிக்கட்டும் எனக்கென்ன...”

வாய் அப்படிச் சொன்னாலும் மனம் தந்தையிடமிருந்து பிள்ளையைக் காக்க முயலும்.

அந்த சேதுராம் எப்படியோ அவர்களை விட்டுப் பிரிந்து போனான். அவனோடு எட்டாப் பொருத்தமாயிருந்த தந்தை மகனைப்பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருப்பார். அந்தப் பிரம்பு கூரை சிலாகைகளுக்கிடையே செருகப்பட்டு மௌனமாய் வெறித்துக் கொண்டிருக்கும்.

பரதனைப் பற்றியும் ஒரு காலத்தில் அவன் தந்தை யோசிக்கலாம். அந்தத் தந்தையோடு அவன் மரியாதையின்றியே பழகுவது நல்ல விஷயம் ஒன்றல்ல. பரதனைத் தனியே கண்டு புத்தி சொல்ல வேண்டுமென்று சரசு ரீச்சருக்குத் தோன்றியது.

அதற்கிடையே “என்னை மூண்டாவது எதிரி தமிழ் ரீச்சர்தான்” என்பதாய் பரதன் தன் சக நண்பர்களுக்கு சொல்லிக் கொண்டு திரிந்தான். அன்று எட்டாம் பாட வேளை. இவர்கள் வகுப்பு ஆசிரியர் இல்லாமல் வெறிச் சோடிக் கிடந்தபோது சரசு ரீச்சர் பரதனை ஆள் விட்டு ஸ்டாப் ரூமிற்கு கூப்பிட்டா. இவன் ரீச்சர் அருகே போய் விறைப்பாக நின்றான்.

“ஏன் பரதன் அப்பா அம்மாவை அப்பிடி அரக்கன், அரக்கி எண்டா எழுதுறது...?”

நிதானமாய்க் கேட்டா ரீச்சர்.

“அப்பா எண்டு சொல்லுங்கோ சரி. ஆனா மற்றது. என்னை அம்மா இல்லை. அம்மா பாவம். அது தெய்வம். செத்துப் போச்சு.....”

அவன் குரல் கமறியது. ரீச்சர் ஒருகணம் மௌனமானார்.

“அது விதி தம்பி. அதுக்காக உள்ளவையைப் பகைச்சுக் கொள்ளக் கூடாதப்பா....”

அந்த அன்பான வார்த்தைகளில் அவன் கொஞ்சமாய் நெகிழ்ந்தான். ஆனாலும் தன் பிடிவாதத்தை விட்டா னில்லை.

“என்னெண்டாலும் சொல்லுங்கோ ரீச்சர். நான் அந்த ஆக்களை அப்பிடித்தான் கூப்பிடுவேன்.....”

அதற்குப் பிறகும் ரீச்சர் எவ்வளவோ சொல்லிப்பார்த்தா. ஆனாலும் அவன் இளகவில்லை. ஆனாலும் அவனுக்கும் ரீச்சருக்குமிடையே ஆழமான பரிஷுடன் ஒரு நட்புணர்வு விரிந்தது. அவனுக்கு அம்மாவாயும் ரீச்சருக்கு சேது ராமாயும்.....

அன்று பரதன் ஸ்கூல் மாறிப் போகிறான். ஓ.எல். வரையான இந்தப் பாடசாலையில் அவன் படித்து முடிந்து உயர்தரத்துக்காக நகரத்துப் பாடசாலைக்குப் போகப் போகிறான்.

“ரீச்சர் விஷ் பண்ணுங்கோ. நான் புது ஸ்கூலுக்குப் போகப் போறன்.....”

எவ்வளவு பெரிய மாற்றம் அவனில். பெரியவர்களை மதிக்கும் பண்பு தொற்றி ஒரு பண்பான மாணவனாய்..... என்றாலும் சரசு ரீச்சர் அவன் பெற்றோரைப் பற்றிக் கதை எடுப்பதில்லை. கேட்டால் வீண் பிரச்சினை வரும் என்பதும் அது அவன் கோபத்தைக் கிளப்பும் என்பதும் ரீச்சருக்குத் தெரியும்.

“கேவலம், பெத்த பிள்ளையை தன்ரை சொந்த ரத்தத்தை நம்பாமல் எங்கையோ இருந்து வந்த ஒருத்தியை நம்புறவரை நான் மதிக்கன்....”

இது அவன் கொண்ட வேதவாக்காக இருந்தது.

“எப்பிடி எக்ஸாமெல்லாம்.....? என்ன கட்டுரை எழுதினீர்.....”

ரீச்சர் சாதாரணமாய்த்தான் கேட்டா.

“என்னால் மறக்க முடியாத சம்பவம் ஒன்று.....” அவன் குறும்பான பார்வையுடன் சொன்னான்.

“அப்பிடியோ.....? அப்ப அதே பழைய பல்லவி தானோ....? நீர் பாத்துக் கொண்டே இரும். பேப்பரைத் திருத்துறவர் ஒரு தகப்பனாயிருந்தா உமக்கு ஃபெயில் தான் வரும்....”

ரீச்சரும் பகிடியாய் சொன்னா.

“அப்பிடி எழுதினாத்தானை ஃபெயில் வரும். ஆனால் நான் அப்பிடி எழுதேல்லையே.....”

“அப்ப எப்பிடி எழுதினீர்.....?”

“ம்.....க்கும்.....” அவன் செருமினான். ரீச்சர் புன்னகையோடு காத்திருந்தா.

“நான் திரும்பவும் எனது அம்மாவை ரீச்சரின் உருவத்தில் சந்தித்தேன். அந்த நாளை என்னால் மறக்கவே முடிய வில்லை.....”

“ராம்....” மனம் தளர்ந்து இளக ரீச்சர் கூப்பிட்டா.

“ராம் இல்லை ரீச்சர். நான் பரதன்.....”

“ஓமோம் பரதன் தான். கோசலைக்கு ராமன் மட்டு மில்லை. பரதனும் மகன்தான்....” ரீச்சர் கலங்கிய கண்களை ஒரு முறை மூடித் திறந்தா.

“பரதன் நீர் நல்லாப் படிக்கோணும். படிச்சு முன்னுக்கு வரவேணும். அதுதான் என்றை ஆசை வேறை ஒண்டு மில்லை....”

புன்னகையோடு வாழ்த்தியபோதும் மனதின் இரங்கற் துளிகள் கன்னத்தில் கோலமிட்டன.

• வகுப்பறை கலகலத்தது. என்றாலும் சரசு ரீச்சரின் மனதில் வெறுமை. பரதன் இல்லாத வகுப்பறையை நினைத்துப் பார்க்கவே சோர்வாயிருந்தது. வீட்டிலே சேது ராம் இல்லாத தனிமை. அந்தத் துன்பத்தை சிறிதளவேனும் குறைத்த பரதனின் குறும்புகள். இப்போது அவனும் இல்லாமல் இந்த இரட்டைத் துன்பத்தை ஈடு செய்ய இங்கு யார் வரப்போகிறார்கள்?

“ரீச்சர் இஞ்சை சாம்சனைப் பாருங்கோ...” சிந்தனையை இடைவெட்டிக் குழப்பியது செந்தூரனின் குரல்.

“ஆரது சாம்சன்....?”

வகுப்பறையின் புதிய முகங்களுக்கிடையே துளாவின் ரீச்சரின் விழிகள்.

கடைசி வாங்கிலிருந்து லேசாய் எட்டியது அந்த சாம்சனின் முகம். பக்கத்திலிருந்த மெல்லிய பையனின் கையை முறுக்கிக் கொண்டிருந்த அந்த சாம்சன் ரீச்சரின் பார்வை தன்னைத் தொடுவதை உணர்ந்து அருகிலிருந்த வனின் கையைப் பொத்தென்று போட்டுவிட்டு ஒன்று மறியாப் பாவனையில் குனிந்தபடி கொப்பிக்குள் முகம் புதைத்தான். ரீச்சரின் பார்வைக்குள் அந்த முகம் சிக்கிய வுடனேயே ரீச்சரின் இதழில் புன்னகை நெளிந்தது.

அதே அச்சு. சேதுராமனின் மூக்கு. பரதனின் கண்கள். இரண்டு பேருடையதும் சேர்ந்தாற் போலக் குழப்படிகள்.....

இனி ரீச்சருக்கு வாழ்க்கை வெறுமையாக நகராது போற்பட்டது.

சஞ்சீவி

15.04.2000

கண்ணீர் பூக்கள்

கீழ்வானம் சிவப்புக்கரை கட்டத்
தொடங்கியிருந்தது. நல்லூரில் இருபத்
தைந்து நாளும் அடியழிப்பதென்று பிரார்த்
தித்து அதை செயற்படுத்தி இப்போது மூன்று
திருவிழாக்கள் வந்து போய் விட்டன.
ஆனாலும் அவன் வரவில்லை.

இன்று அவளோடு அடம்பிடித்து அவளு
டைய இரண்டு பெண் குழந்தைகளும் வந்தி
ருந்தன. ரம்யா, பிருந்தா பெயருக்கேற்ற
என்ன அழகான குழந்தைகள்.

அவள் அடியழிப்பதைப் பார்த்து தம்
குஞ்சுக் கால்களால் தாமும் விழுந்து எழுந்து
ஏதோ சாதித்து விட்டது போன்ற பக்திப்
பரவசத்துடன் ஏழு வயதும், ஐந்து வயதுமாய்
சிரித்தன.

அவன் காணாமல் போனபோது நாலும்,
இரண்டுமாய்த்தான் இருந்திருக்க வேண்டும்.

சின்னவளுக்கு அவனை ஞாபகம் இல்லை. ரம்யா அடிக்கடி கேட்பாள். “அப்பா எங்கை அம்மா. ஏன் இப்ப வாறதில்லை?”

இவளுக்கு மூச்சுத் திணறும். நெஞ்சில் ஏற்கனவே அவலமாய் அலறும் நம்பிக்கை நெரிசல் களிடையே இந்தச் சிறுசின் வார்த்தைகள் வேதனையூட்டும்.

“அவர் ஏன் வரேல்லை” கேள்விகள் பிறக்கும் !

“எங்கையோ எப்படியோ. என்ன கஷ்டப்படுறாரோ..!”

அன்று அவள் விசாரிக்கப் போவதாய் புறப்பட்ட போது அத்தான் தடுத்தார்.

“பொறும், நீர் இப்ப போய் அவங்களுக்கு முன்னாலை நிக்காதையும், நாங்கள் விசாரிச்ச வாறம்..”

அவளுக்கு நிலை கொள்ளவில்லை.

“எனக்கு என்றை அவர் வேணும். எனக்கு என்றை அவர் வேணும். நான் வந்து கேக்கப் போறன். அவங்கள் என்ன செய்தவங்கள் எண்டு’.

அவள் புலம்பிப் புலம்பித் தீர்த்த போது தாய் குறுக்கிட்டாள்.

“விசர்ப்பெட்டை.. சும்மா, அது, இதுவெண்டு வெளிக் கிடாதை. அவங்கள் ஆக்கள் மோசம். நீயும் மூக்கும் முழியுமாய் இருக்கிறாய். அவங்கள் விட்டு வைப்பாங்களெண்டு நினைச்சியே. விசாரணை அது இதெண்டு கூப்பிட்டு உள்ளுக்கை அழுக்கிப் போடுவாங்கள்....”

புதிய உண்மை புரிந்தபோது விக்கித்துப் போனாள். காலடியில் கட்டியபடி “அப்பா எங்கையம்மா” என்று அழும் ரம்யா.... ஏனைக்குள் சொகுசாய் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் சின்ன பிருந்தா

“ஐயோ, நான் என்ன செய்ய?”

அவள் தலையில் கைவைத்தபடி உட்கார்ந்து விட்டாள். வழிந்து வழிந்து கண்ணீர் உலர்ந்து போனது. இனி வழிவதற்கு கண்களுக்குள் எதுவுமே இல்லை என்றான நிலை வந்தது.

அத்தான் தனியாகத்தான் திரும்பி வந்தார்.

“நான் எல்லா இடமும் விசாரிச்சுப் பார்த்திட்டன். ஒரு இடமும் பிடிக்கேல்லையாம்.”

“ஒரு இடமும் பிடிக்காட்டி அவர் எங்கை போறதாம்....” அவள் வெடித்தாள்.

அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை.

“ரெண்டு நாளைக்குப் பாப்பம். ஏதேன் அவசர அலுவலாய் எங்கையேன்.....”

“என்னட்டைச் சொல்லாமல் அவர் ஓரிடமும் போறேல் லையே.....” அவள் தேம்பினாள்.

“சிலவேளை அவர் தன்ரை தாய் தேப்பன் வீட்டை போய் இருந்தால்....” ஒரு நிமிடம் மௌனம்.

“இடைக்கிடை போய் வாறவர்தான். ஆனா இப்பிடி ஒரேயடியாய் நிக்கமாட்டார்.....” அவள் யோசனையோடு முணுமுணுத்தாள்.

“அப்ப அங்கையும் ஒருக்கா விசாரிச்சுப் பார்க் கட்டோ.....”

“வேண்டாம், நானே போறன்....” அவள் அவசரத்தோடு எழும்பினாள். “அங்கை ஒரேயடியாய் நிக்கமாட்டார். ஆனா அவர் அங்கைதான் நிக்கவேணும் முருகா. அவரை அங்கை யே நிக்கப்பண்ணு.....”

மனதுக்குள் வேண்டியபடியே உரத்துச் சொன்ன அவளை தாய் இடைமறித்தாள்.

“அங்கை என்னண்டு உமா நீ போவாய்.....?”

“ஏன் ஏன் போறதுக்கென்ன?”

“அங்கை போய் ஏச்சுக் கேக்கப் போறியோ தெரியா...?”

“ஏச்சுக் கேக்கிறனோ இல்லையோ, ஆனா அவர் அங்கை நிண்டால் அதுவே காணும்....”

இன்னும் தீராத துயரக் கவலையோடு சொன்னவள் அவசரமாய் உடுப்பு மாற்றிக் கொண்டு வெளியே வந்து சைக்கிளை எடுத்தாள்.

“நானும் கூட வாறன்....” அத்தானும் முணுமுணுத்த படியே தன்னுடைய சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு புறப் பட்டார்.

அவளுக்கு வழிவழியாய் பல ரூபகங்கள்.

சங்கர்...எத்தனை அற்புதமானவன். அவனை இழப்ப தென்றால்.....ஒரு குழந்தைச் சிரிப்போடும், அறிவின் முதிர்ச்சியாய் நெற்றிச் சுருக்கத்தோடும் அவன் காட்சி

தந்தாலும் இளமைத்துடிப்பில் அவன் அவள் காலடியிற்
தானே வந்து விழுந்தான்.

“உமா எனக்குத்தான், உமா எனக்குத்தான்” என்று ரகசிய
மாய் பல இடங்களில் கிசுகிசுக்கப்பட்ட போதும், அவள்
ஒரு சின்னச் சிரிப்போடு விலகிவிடத்தான் நினைத்தாள்.
ஆனால் விலக நினைத்தபோது அவன் முகம் பிடிவாதமாய்
நெஞ்சில் படிந்து நினைப்பை அதிகப்படுத்திற்று.

“வைகறை மேகங்கள் படிச்சிட்டங்களோ உமா?
என்னட்டை இருக்கு, படிச்சிட்டத் தாங்கோவன்.
நல்லாயிருக்கு...”

‘வைகறை மேகங்கள்’ படிக்க வேண்டுமென்பதைவிட
அவன் அப்படிக்க கேட்கிறான் என்பது மனதில் நெகிழ்வை
ஊட்டிற்று. அவன் இப்படிக்க கேட்க வேண்டும். அவனிடம்
அதைத் திருப்பிக் கொடுக்கின்ற போது அதைப்பற்றி விமர்சி
க்க வேண்டும் என்றெல்லாம் அவளுக்குத் தோன்றிற்று.
ஆனால் அவள் அதை விமர்சிக்கு முன் அவன் அதை விமர்
சித்த பாங்கு அவளை வியப்பில் ஆழ்த்திற்று. அவள் என்ன
சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்து தடுமாறினாளோ,
அவற்றுக்கெல்லாம் கொஞ்சம் ‘மேக்கப்’ போட்ட மாதிரி
அவன் அழகாய்ச் சொல்ல அவள் வியந்தபடி பார்த்தாள்.

“நான் நினைச்ச கருத்துக்கள் தான் ஆனா, நான் இவ்வளவு
வடிவாச் சொல்லமாட்டன்...”

அவன் சிரித்தான். இவ்வளவு நேரமும் ‘சீரியஸாகி’ நெற்றி
யிலிருந்த முடிச்சு அவிழ்ந்து இளக லேசான குழந்தைச்
சிரிப்பு. கூர்மையான நாடி, தாடி ரோமங்கள் அகற்றப்பட்டு

லேசான பழுப்புப் பச்சையில் நாடி மிளிர அதைப் பிடித்து அசைக்க வேண்டும் போல் அவளுக்குத் தோன்றியது.

‘சீ.....என்ன அசட்டுத்தனமான எண்ணம்’ என்று எண்ணிக் கொண்டே ஒன்றும் பேசாமல் விலகிவிட அவன் திகைத்துப் போய் நின்றான்.

“என்னடா மச்சான், காய் போட்டு வெட்டியு மாச்சோ...” என்றபடி திலீப் வர “உமா எப்பவும் எனக்குத் தாண்டா....” அவன் சிரித்தபடியே கழன்று விட்டான்.

அதற்குப் பிறகு அவளுக்கு அவனைப் பார்க்க விருப்ப மாயும் இருந்தது. பயமாகவும் இருந்தது. இப்படி எல்லை மீறி அசட்டுக் கற்பனைகளில் ஈடுபட்டு விட்டு கனவுகள் ஈடேறாது போனால் அதை அவளால் தாங்க முடியாது. அதைவிட பழகாமலே இருந்து விட்டால் நல்லது. அவன் பார்க்கும் போது தான் அவனை பார்ப்பதையும் அக்கறை காட்டுவதையும் தவிர்த்தவளுக்கு அவன் ஏதேனும் வேலையில் இருக்கும் போது தன் கண்கள் அலைவதை மட்டும் தடுக்க முடியவில்லை. ‘வெட்கம் கெட்ட மனது...’ என்று சபிக்க மட்டுமே அவளால் முடிந்தது.

ஆனால் அவன் விட்டுவிடவில்லை. இந்த நாடகத்தை அவனும் அவதானித்து விட்டான் போல.... ஏதோ வேலையில் கவனமாயிருந்தவன் இவள் தன்னையே கண்கொட்டாமல் பார்ப்பதை உணர்ந்தவன் போல சட்டென்று திரும்பினான். குற்ற உணர்வால் விளைந்த தடுமாற்றத்துடன் அவளும் தலைகுனிய முயல, அவன் சிரித்தபடியே தானும் திரும்பிவிட்டான். அவன் அதைச் சாதாரணமாய் எடுக்க வில்லை என்பதும் வேண்டுமென்றே அப்படியொரு நிலை யைத் தோற்றுவித்தான் என்பதும் அன்று மாலை புரிந்தது.

இளவேனில் மீண்டும் வரும்—

“என்ன உமா....” என்று மிருதுவாய்க் கேட்டவாறே அவன் அருகே வந்தான்.

“என்ன....?” அவளால் அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க முடிய வில்லை.

“என்னவோ...?” அவன் குரலில் சிறு கேலி இழையோடினாற்போல் தோன்றவே நிமிர்ந்தவள் அவன் கண்களின் தாக்குதலைச் சமாளிக்க மாட்டாமல் மீண்டும் சிதறிய நினைவுகளை ஒட்டவைத்து நிலம் பார்த்தாள்.

“சொல்லுங்கோ உமா.....” அவன் ஊக்கினான்.

“ஒண்டுமில்லை....” அவள் குரலில் உற்சாகம் இல்லை. “அப்ப சரிதான்...” அவன் உல்லாசமாய் விசிலடித்தபடி தன் மேசைக்குப் போனான். இவள் கண்கள் அவனையே ஏக்கத்துடன் வெறித்தன. திடீரென்று திரும்பியவன்,

“ஒண்டுமில்லைதானை...” என்று விசித்திரமாய் தலையசைத்து சிரித்தபடி அமர்ந்தான். தோற்றுப் போன உணர்வு அவனிடம் இல்லை. எப்படியும் வென்று விடுவேன் என்ற நம்பிக்கை அவனிடம் முளைத்திருந்தது.

அவளுக்குத்தான், தோற்றுப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன் என்பது புரியப், புரியக் கண்ணீர் கசியும் போலத் தோன்றியது.

மனதுக்குள் அடித்த அலை அடித்து அடித்துச் சிதறி துணுக்குகளாய்க் கரைந்து மறுபடியடித்து என்ன இது...? இந்த அலை அமைதியாய் மண்ணோடு கரைந்து ஒன்றுவது எப்போது...?

அதற்குப் பிறகு அவள் அவன்புறம் திரும்புவதை முற்றாக ஒதுக்கினாள். மனதுக்குப் பலத்த கட்டுப்பாடு விதித்து கடமையே கண்ணானாள். அந்த இறுக்கமும் ஒதுக்கமும் அவளுக்கு மேலும் துயரத்தையே விளைவித்தன. அவன் அதைக் கவனித்த மாதிரியே காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“கண்ணீர்ப் பூக்கள்... வாசிச்சனீங்களோ...?”

அவன் புத்தகத்தோடு வந்து அருகேயிருந்த மேசையில் அமர்ந்தான்.

“ம்...ம்...” அவனிடம் அதை வாங்கக்கூடாது, இனிமேல் விமர்சிக்கக் கூடாது என்றதொரு உணர்வில் அவள் நிமிராமலே சொன்னாள்.

“வாசிச்சிட்டிங்களோ, உங்களுக்கு எங்காலை புத்தகம்...?” பேச்சைத் தவிர்க்கத்தான் அவள் அப்படிச் சொன்னாள். ஆனால் அவன் பேச்சுக்கிழுத்தான். “லைப்ரரியிலை எடுத்து.....” பொய் சொல்லிப் பழக்கமில்லாதலால் வார்த்தை தடுமாறிற்று.

“உங்களிட்டை காட் இருக்கா...?”

“இ...ல்....லை... ஒரு ஃப்ரெண்ட் எடுத்துத் தந்தா...”

“வேறையென்ன எடுத்துத் தந்தா.....?”

“அது மட்டும் தான்....”

அவளுக்கு கதையை எப்படி வெட்டுவதென்பதும் தெரியவில்லை. அவனும் விட்டு விடுவான் போலில்லை.

“அப்பியெண்டா எனக்கு மௌனியிண்டை சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒருக்கா எடுப்பிச்சுத் தருவீங்களோ? எங்கை

தேடியும் கிடைக்கவில்லை, என்னட்டையும் காட் இல்லை...”

இவள் திடுக்கிட்டாள். இவன் என்ன விட்டு வைப்ப தில்லை என்று முடிவெடுத்து விட்டானா...?

“அவ இப்ப இங்கை இல்லை கொழும்புக்குப் போயிட் டா...” பழகப் பழகப் பொய்யும் சரளமாய் வந்தது.

“இப்ப இல்லையோ? இல்லாட்டி எப்பவுமே இல்லை யோ....?”

அவள் திடுக்கிட்டு அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“இந்தாங்கோ திருப்பியும் வாசியுங்கோ, நல்ல கவிதை கள்....” அவள் மேசையிலேயே அதை வைத்துவிட்டுப் போய் விட்டான்.

“என்னடா உமாசங்கர், கவிதைப் புத்தகம் போலை....” என்றபடியே இடைவேளையிலும் வேலை செய்து கொண்டிருந்த திலீப் சிரித்தான்.

அவன் உமாசங்கர் என்று அழைக்கப்பட்ட விதம் இவளுள் திகிலையும், கிளர்ச்சியையும் ஒருங்கே ஊட்டிற்று. இதை இதற்கு மேலும் அனுமதிக்கமுடியாது எனத் தீர் மானித்தவள் அலுவலகம் முடிகிற நேரத்தில் புத்தகத்தோடு அவன் மேசைக்குச் சென்றாள். புத்தகத்தை மேசை மேல் வைத்துவிட்டு “வாசிக்கிறதுக்கு நேரமில்லை சோ தாங்ஸ்.....” என்று விட்டு நின்று பதிலை வாங்காமல் வந்து தன்னிடத்தில் அமர்ந்து ஏதோ பிஸியாய் இருப்பது போல் நடிக்கத் தொடங்கினாள். இதை எதிர்பார்க்காததால் அவனிடம் தொற்றிக் கொண்ட திடீர் அமைதியில் அவன்

நெற்றி குழம்பிப் போயிற்று. சிரிப்புப் பறந்து ஒரு சீரியஸ்தன்மை ஒட்டிக் கொண்டது. இதை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை என்பது நன்றாகவே புரிந்தது. அடுத்து வந்த சில நாட்களில் அவனும் மௌனத்தைப் பேணிக் கொண்டான்.

மௌனம் பொல்லாதது. மௌனமாயிருக்கும் பொழுதுகளில் பல எண்ணங்கள் உள்ளுக்குள்ளேயே பொங்கி புரண்டு சுக்கல்களாகிச் சொரிந்து விழுகின்றன. சில வேளை நல்ல முடிவுகளும் சிலவேளை முடிவெடுக்க முடியாத சிக்கல்களுமாய் மனம் அவஸ்தைப்படுகிறது. சங்கர தெளிந்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் ஒரேயடியாய் முடிவெடுத்து விடுவதென்று அந்த மௌனத்தின் இறுதியில்தான் அவன் தீர்மானித்தான். உமா குழம்பிக் குழம்பித் தேய்ந்து வேதனைக்குள் மறுகினாள். அவனுடைய மௌனம் அவளை மிகவும் பாதித்தது.

“உமா, உங்களோடை தனியக் கதைக்கோணும்...” அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

“இதுதான் கடைசித்தரம், இனிமேல் தொந்தரவு செய்ய மாட்டன்...”

மெல்ல தலையசைத்தாள்.

“வாங்கோவன் கொஞ்சத்தூரம் கன்ரீன் வரைக்கும் நடந்து போயிற்று வரலாம்.....”

அவள் எழுந்து நடந்தாள். அவனோடு இணைந்து நடப்பதும் இதமாயிருந்தது.

“உமா...” மெல்லக் கூப்பிட்டான்.

“ம்...”

“நான் உம்மை விரும்புறன் எண்டது உமக்குத் தெரியும் தானை உமா...”

நேரடித் தாக்குதலில் அவள் அதிர்ந்தாள்.

“ம்....” மெல்ல முணுமுணுத்தாள்.

“நீர்...” அடுத்தது கேள்வியாயிற்று.

அவள் பேசாமலிருந்தாள்.

அவன் சட்டென்று திரும்பி நின்று அவள் நாடியைப் பிடித்து நிமிர்த்தினான்.

“என்ரை கண்ணைப் பார்த்துச் சொல்லும் உமக்கு விருப்பம் இல்லையோ....?”

“விருப்பம், விருப்பம்...” என்று கத்த வேண்டும் போலிருந்தது.

ஆனால் கத்தமுடியவில்லை. அவன் கண்கள் சிவந்து வீங்கியிருந்தன. இரண்டு நாட்கள் தூக்கமின்றிப் புரண்டிருக்கின்றான் என்பது அப்பட்டமாகவே விளங்கிற்று. அவன் கண்களில் எப்போதும் தவழும் புன்சிரிப்பு இறுகிப் போய் தீவிர யோசனையில் வேதனையால் நெற்றி சுருங்கிக்கிடந்தது. இவன் இப்படி மாறுவான் என்று எதிர் பார்க்கவேயில்லையே! அன்புக்குரியவளின் பார்வை கிடைக்கவில்லையென்றால் இப்படியா அழிந்து போவது? அவள் எண்ணிய மறுகணமே தன்னுடைய கோலமும் இதுவாய்த்தான் இருக்குமென்று புரிந்து போயிற்று. துன்பக் கீறலில் மனம் துவண்டு பதற, அவன் பார்வை பட்ட

பதட்டமும் உடலெங்கும் பரவ ஒன்றும் பேசத் தோன்றாமல் அவனைப் பார்த்தபடியே வைத்த விழி மூடாமல் நின்றாள்.

அவளது சிலையான தோற்றத்தைக் கலைக்க அவன் மறுபடியும் அவள் நாடியைப் பிடித்து அசைத்தான்.

“விருப்பமில்லையோ உமக்கு...” அவளுக்குத் தானும் அவன் நாடியைப் பிடித்து அசைக்க விரும்பியது ஞாபகம் வர கண்களில் கண்ணீர் கனத்தது. அவன் சட்டென்று கையை விட்டான்.

“அழவேண்டாம், விருப்பமில்லாட்டிச் சரி போவம்...” சட்டென்று அவன் திரும்ப இவளால் அடக்கமுடியாமற் போகவே, “இல்லை, இல்லை...” என்று கண்ணீருடு மறுத்தாள்.

“என்ன இல்லை, விருப்பம் இல்லையோ....” அவன் நம்பிக்கையினத்தோடு திரும்பினான்.

“அதில்லை எனக்கும் விருப்பம் உங்களிலை...” அவள் தடுமாரியவள் பட்டென்று இதயத்தைக் கொட்டிவிட்டாள். கண்களும் அதற்குப் பின் தாமதிக்காமல் பொல பொல வென்று வழிந்தன.

“உமா...” அவன் கண்களில் பிரகாசத்தோடு அளவு மிஞ்சிய வாத்தல்யத்தோடு கூப்பிட்டபடி அவள் அருகே வந்தான். மீண்டும் நாடியைப் பிடித்து உயர்த்தி தன் கைக்குட்டையை எடுத்து அவள் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டான். துடைக்கத் துடைக்கப் பெருகிய கண்ணீரைப் பார்த்து “ஏன் இந்த அழகை இப்ப...” என்றான் பாசத்தோடு.

“ஏனெண்டு தெரியேல்லை...”

அவள் சிரிக்க முயன்றாள்.

அவன் அவள் விழிகளை ஆழ ஊடுருவினான். பிறகு சிரித்தபடி சொன்னான்.

“எனக்குத் தெரியும் ஏனெண்டு”

“ஏனாம்...?”

அவன் ஒரு நொடி தாமதித்தான். பிறகு அவளது முகத் தைப் பார்த்தபடியே சொன்னான்.

“என்றை நெஞ்சிலை சாஞ்சு ஆறுதல் படத்தான்...”

“சீ.....சும்மா போங்கோ...” அவளது சிணுக்கத்தினூடே கண்ணீர் காணாமல் போனது.

“சரி போவமா.... இனி நெடுகப் பார்க்கலாம்தானே. நான் பார்க்கிறனோ இல்லையோ எண்ட கவலை இல்லாம எப்ப வேணுமானாலும் பார்க்கலாம்...” அவன் கேலியாய் சொல்ல அவள் முகம் சிவக்கத் தொடங்கிற்று.

“இப்ப சரி, அழுத சுவடே தெரியேல்லை...” அவன் பரிகசிக்க மறுபடியும் அலுவலகத்தில் நுழைந்தவர்களை எல்லோரும் கேள்விக்குறியோடு ஏறிட திலீப் மட்டும் “உமாசங்கர் எண்டு இனி ரெண்டு பேரையுமே கூப்பிடலாம் போலை” என்று ஜோக் அடித்தான்.

அதன் பிறகு அவர்களுக்கு வாழ்வே சொர்க்கமாயிற்று. ஒருவரையொருவர் பார்ப்பதும், கதைப்பதும் அர்த்த முள்ளவையாய்த் தோன்றிற்று. அலுவலகம் அவர்களது காதலைப் புரிந்து கொண்டது. வாழ்த்துச் சொன்னது. வீடு

வரைக்கும் விஷயம் போனது. வழக்கம் போலவே எதிர்ப்பும் கிளம்பியது. உமா வீட்டில் கடைக்குட்டியாய் வளர்ந்தவள். தந்தையும் இல்லை என்பதால் அளவுக்குமிஞ்சி அவள் ஆசைக்குத் தடை விதிக்கவில்லை அம்மா. ஆனால் சங்கர் வீட்டில் அப்படியில்லை. அவனுக்கு கீழே ஒரு தங்கையும் தம்பியுமாய் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவனது சீதன ரேற்றுக்குத்தான் அவனது தாய் காத்துக்கொண்டிருந்தாள். இப்படி மகன் காதல் என்று வந்ததும் ஆத்திரப்பட்டாள். அப்படி வருவதானாலும் மருமகளாய் வருபவள் இருபது லட்சத்தோடுதான் வரவேண்டும் என்றாள். இல்லா விட்டால் வீட்டைவிட்டே போய்விடச் சொன்னாள். அவனுக்கு அவர்களை விரோதிப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. அப்பா நல்லவர் ஆனால் அம்மாவை எதிர்த்துப் பேசுவதும் கிடையாது.

“நீ வேணுமென்டா அவளோடை போ தம்பி, என்றை உழைப்பிலை நான் உன்னை படிப்பிச்சமாதிரி அதுகளையும் படிப்பீப்பன்தானை...”

அப்பாவுக்கு புரிந்துணர்வு கூட. ஒரு காலத்தில் அப்பா கூட யாரையேனும் காதலித்து இந்தச் சீதன மார்க்கட்டில் அம்மாவிடம் விலைப்பட்டிருக்கலாம்.

அவன் போகும் போது சொல்லிவிட்டுப் போனான். “நான் அவளோடை வாழத்தான் போறன். ஆனால் தங்கச்சி யின்றை கலியாணத்தையும் நான்தான் செய்து வைப்பன், ஒரு நாளும் உங்களை நடட்டாற்றிலை விட்டிட்டுப் போகன்...”

அவன் கல்யாணத்திற்கு வீட்டிலிருந்து யாரும் வர வில்லை. வீட்டில் அம்மா அனுமதி கொடுக்கவில்லை. அப்பா மட்டும் யாருக்கும் தெரியாமல் எங்கேயோ போவது

இளவேனில் மீண்டும் வரும்—

போல் வெளிக்கிட்டு வந்து மூலையில் நின்று பூத்தாவி கண்ணீராலும் அர்ச்சித்து வாழ்த்திவிட்டுப் போய் விட்டார்.

அவள்தான் அவனைவிட அதிகம் கவலைப் பட்டாள்.

“என்னாலை நீங்கள்தான் குடும்பத்தைப் பிரிஞ்சிட்டீங்கள்...”

“அதுக்கென்ன நீர் கிடைச்சிட்டீர்தானை...”

அவன் இடையிடையே குடும்பத்தைப் பார்க்கவென்று போவான். அவளும் ஆசையாய் ஏதாவது செய்து கொடுத்து விடுவாள். அம்மா வாயிலும் வைப்பதில்லை. அப்படி ஒரு வைராக்கியம். அப்பாவும், தம்பி, தங்கையுமாய் ரசித்துச் சாப்பிடுவார்கள்.

காலம் நிற்கவில்லை. மகிழ்வான வாழ்வின் உச்சக் கட்டமாய் ரம்யாவும், பிருந்தாவும் தம் மழலைக் குரல்களால் அவர்களை மகிழ்விக்கத் தொடங்கினார்கள். அம்மா இன்னும் விரோதமானாள்.

“உனக்கே ரெண்டு பெட்டையள். இனி, அதுகளுக்கு சீதனம் சேர்ப்பியோ? எங்களைப் பாப்பியோ.....?”

ஆனால் அவன் தங்கையின் திருமணத்தையும் பேசி ஒரு முடிவுக்கு கொண்டு வந்திருந்தான். அலுவலக மேலதிகாரி ஒருவருக்கு இவனைப் பிடித்திருந்ததால் இவனது தங்கைக்கு தன் மகனைக் கொடுக்க விருப்பம் தெரிவித்திருந்தார்.

இதையெல்லாம் போனவாரம் வரைக்கும் அவன் சொல்லி மகிழ்ந்தது அவளுக்கு ஞாபகம் இருந்தது.

“இனி தங்கச்சிக்குக் கலியாணம் முடிஞ்சால் அம்மா

எங்களைச் சேர்த்துப் போடுவா.... ரம்மிக்கும் பிருந்திக்கும் அன்புக்குப் பஞ்சமே இருக்காது...”

அதைக்கேட்டு எவ்வளவு மகிழ்ச்சியுற்றிருந்தாள். சில வேளை தங்கச்சியின் திருமண அலுவல்களைக் கவனிக்கத் தான் அங்கேயே நிற்கிறாரோ...? இந்த எண்ணம் தோன்றியதும் அதுதான் உண்மையாய் இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணி மனதை தேற்றிக்கொண்டு அதையே அத்தானிடமும் சொன்னாள். அதுவே உண்மையாயிருக்க வேண்டுமென்று அவரும் ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டார். ஆனால் அங்கே போனவுடனேயே அது எவ்வளவு தூரம் உண்மையற்றது என்பது புரிந்து போயிற்று.

“ரெண்டு கிழமையா அவன் இஞ்சை வரேல்லையே....” என்று மாமா சொன்னபோது பெருகிய கண்ணீரோடு அவள் அழ ஆரம்பிக்க விஷயம் புரிந்து சங்கரின் தாய் பதறி விட்டாள்.

“என்றை மகனே...” என்று அவளும் புலம்ப அத்தானோடு மாமாவும் சேர்ந்து இப்போது விசாரிப்பதற்காகக் கிளம்பி விட்டார்கள்.

“ஐயோ அவனை நான் என்ன பாடு படுத்திப் போட்டன், சந்தோஷமா உங்கள் ரெண்டு பேரையும் நான் கூப்பிட்டு வச்சிருந்திருக்கலாம். இப்ப இப்பிடி ஆச்சே...”

அதற்குப் பிறகு மாமி இவளிடம் பரிவைக் கொட்டினாள். குழந்தைகளிடம் பாசத்தை ஊறவிட்டாள். சங்கரின் தம்பி தங்கையும் அவளிடம் சொந்த சகோதரங்களாகவே மாறிப் பழக வீட்டில் கலகலப்பும் ஏற்படத் தொடங்கியது. ஆனால்

அவள் நாளும் பொழுதும் கணவனை எதிர்பார்த்துக் காத்துத் துவண்டு ஒவ்வொரு நாளும் குங்குமத்தை எடுக்கும் போதும் வைப்பதா விடுவதா என்று யோசித்து கண்ணீரோடு பொட்டு வைத்து

பிருந்தா அப்பாவை மறந்தே போயிற்று. ‘அப்பா என்றால் என்னவென்று கேட்குமோ...?’

ரம்யா கேட்கிறாள். ‘அப்பா ஏன் வாரேல்லை இப்ப....’

அலுவலகத்தில் அனுதாபத்தோடு பார்க்கும் நண்பர்கள்.

“சங்கர் வருவான் உமா அவனாலை உங்களைப் பிரிஞ்சு இருக்கேலா...” எனத் துயரத்தோடு சொல்லும் திலீப்.

மாமிதான் இப்போ மிகுந்த ஓட்டுதல். சங்கர் காணாமல் போய் இத்தனை வருடங்கள் ஆன பின்னும் “அண்ணா வந்தப்புறம்தான் கலியாணங் கட்டுவன். அவன் வருவான்” எனக் காத்திருக்கும் சங்கரது தங்கை.

அவளை ஒருதரம் பார்த்தவுடனேயே பிடித்துப்போய் அவளுக்காகவே காத்திருக்கும் மேலதிகாரியின் மகன்.....

அவர்கள் எல்லோருக்குமாக சங்கர் வருவானா...?

“செம்மணியிலை நானாறு பேரிண்டை ‘பொடி’ கிடக்காம்” இந்தச் செய்திக்குப் பிறகு அவர்களது நம்பிக்கை பொசுங்கித்தான் போயிற்று. பொங்கி பொங்கி அழுது குடும்பமே விக்கித்துப் போனது.

நாள்கள் நகர்ந்தன.

“இனி அண்ணா வரான்...” தங்கை முடிவெடுத்து விட்டாள். அவளுக்காகக் காத்திருந்தவனை அவள் ஏமாற்ற விரும்பவில்லை. எளிமையாக திருமணம் முடிந்துவிட்டது.

இவள் குங்குமம் வைக்க முனைந்தபோது மாமி அதை வாங்கி “இனி வேண்டாமடி...” என்று கட்டிக் கொண்டு அழுதாள். குங்குமம் வைக்காத அவளைப் பார்த்ததும் அலுவலகம் குனிந்தபடி மௌனக் கண்ணீர் சிந்தியது.

கோவிலில் நின்றபடி அவள் மனதுக்குள் கதறினாள்.

“முருகா உன்னை மட்டுமே நம்பியிருந்தனே. நீயும் என்னைக் கைவிட்டிட்டியே...”

அவளுடைய கதறல் வெறும் மனதுக்குள் ளேயே அடங்கிப் போயிற்று.

“நீ நல்லாயிரு முருகா. ஆனா நான் வரமாட்டன் எண்டு மட்டும் நினையாதை. நான் வருவேன். உன்னட்டை என்னைப் பாக்கிற நேரமெல்லாம் என்றை வெறும் நெற்றியைப் பார்க்கிற நேரமெல்லாம் உனக்கு பத்தியெரியாதோ....? அந்தத் தீ பாவினை எரிக்காதோ....நீ என்னைக் கைவிட்டாலும் நான் உனக்கு அடியழிக்கிறதை மட்டும் நிப்பாட்ட மாட்டன். நீ என்ன வேணுமானாலும் செய்...”

அவள் கடவுளோடு தர்க்கித்தாள், மோதினாள், ஆனாலும் முருகனின் காலிலேயே திரும்பத் திரும்ப விழுந்தாள்.

இருபது நாள்சுளாக அடியழித்து, அடியழித்து முதுகெல்லாம் வலித்தது. கண்களில் பாரக்கனல்.

தினமும் அடியழித்துவிட்டு அலுவலகம் போய், அலுவலகச் சுமை ஏற்கையில் தனிமை. அவனது ஆசனமாயிருந்த அந்த இடத்தை வெறிக்கையில் பழைய ஞாபகங்கள் நெஞ்சை வாட்டும் துயரம்.

மொத்தத்தில் அவள் மெலிந்து துரும்பாகிப் போனாள்.

“செம்மணியிலை ரெண்டு எலும்புக்கூடு எடுத்ததாம்” இவளுக்குத் தெரியாமல் அலுவலகத்தில் கதைக்கும் பெண்கள்.

“நல்லூரிலை நேற்று ஹெலி பூப்போட்டதாம்...” இன்னொரு பக்கக் கதை.

“செம்மணிக்கை பிணங்களைத் தாட்டுப் போட்டு நல்லூருக்குப் பூப்போட்டால் அது சரியாய் போமோ...?”

அவளுக்குள் மீண்டும் தர்க்கம் எழுந்தது.

“நல்ல வடிவான ரெண்டு குட்டிப்பிள்ளையள், தாயோடை சேர்ந்து அடியழிக்குதுகள், நல்ல வடிவாக் கிடக்கு.....”

யாரோ இரண்டு இளம்பெண்கள் கதைத்துக் கொண்டு போனார்கள். அடியழித்து முடிந்து முதுகெங்கும் படர்ந்த வலியோடு எழும்பி இரண்டு சிறுசுகளையும் இரண்டு பக்கமும் பிடித்தபடி.....

“அவரைக் கொண்டு வந்து தா முருகா...” என்றபடி திரும்பினாள். திரும்பியவள் திகைத்துப் போனாள்.

அந்த முதிய பைத்தியக்காரி கையில் குங்குமக் கிண்ணத் தோடு நின்றாள்.

“ம்....போடு குங்குமம் போடு, கெதியா நெத்தியிலை போடு....”

அவள் திரும்பி முருகனைப் பார்த்தாள்.

“என்ன முருகா சொல்லுறாய்...”

“அது பைத்தியம்....” சனம் அதை விரட்டப் பார்க்க, சிறுசுகள் ரெண்டும் பயத்தில் ஒடுங்கி நின்றன.

“குங்குமம்.....போடு குங்குமம்...”

“வேணும் எனக்கு குங்குமம் வேணும். அவர் இருக்க வேணும் எங்கையாவது....?” அவளது மனது அழுது அடம் பிடித்தது.

அதற்குள் பிருந்தா தன் சின்ன விரல்களால் குங்குமம் தொட்டு, “குனியுங்கோ அம்மா...” என்று தன் மழலைச் சொல் சொல்லி சின்ன விரல்களால் நெற்றியில் பூசி விட்டாள்.

அதற்குள் வெளியே போய்விட்ட அந்தப் பைத்தியக் கிழவி வெளியே நின்றபடியே இவளை நோக்கி

“குங்குமம் இன்னும் நல்லாப் போடு...” என்று கத்தினாள்.

அவள் கண்ணீர் வழிய அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டாள்.

“அவர் இருக்கார், எங்கையோ இருக்கார், அதுதானை முருகா சொல்லுறாய். நீ என்னைக் கைவிடமாட்டாய். நான் உன்னை நம்பிறன். நிச்சயமா நம்பிறன்....”

தேம்பிவிட்டாள்.

பக்கத்தில் அம்மாவையே பார்த்தபடி சம்மணம் இட்ட படி அமர்ந்திருந்த இரண்டு சிறுசுகளின் வாய்களும் முருகனின் பேரை ஜபித்தன.

“முருகா எங்கட அப்பா வரவேணும் அம்மா வுக்காக....”

அவள் எழுப்பி இரண்டு பக்கமும் பிள்ளைகளைப் பிடித்த படி சொன்னாள்.

“அப்பா வருவார், கட்டாயமா வருவார்.... முருகன் கூட்டி வருவான்....?”

வீட்டிற்கு வந்தபோது மாமா பொலிஸ் ஸ்ரேசன் போகத் தயாராய் இருந்தார்.

“வாறியாம்மா ஒருக்காப் பாத்திட்டு வருவம்...”

“வேண்டாம் மாமா...” அமைதியாய்ச் சொன்ன மரு மகளை ஏறிட்டார்.

“ஏனம்மா....”

“அது அவராய் இருக்காது மாமா. அவர் எங்கையோ இருக்கிறார். பாருங்கோ மாமா இனிமேல் நான் குங்குமம் வைப்பேன். அவர் நிச்சயமா வருவார். நான் காத்திருப்பேன்”

பிருந்தாவின் சின்ன விரல்கள் பட்டுக் குழம்பியிருந்த குங்குமத்தைப் பார்த்தார் மாமா. உள்ளே போய்க் குங்குமச் சிமிழை எடுத்து வந்தார்.

“இரம்மா இதிலை....”

அவள் ஒன்றும் புரியாமல் கதிரையில் அமர்ந்தாள்.

“ரம்மியா இதாலை அம்மாவுக்கு வட்டமாய் பொட்டுப் போடம்மா....”

ரம்யா சந்தோஷமாய் “அப்பா வருவார், அப்பா வருவார்” என்று சொல்லியபடியே அந்த நெற்றியில் வட்டமாய்ப் பொட்டு வரைந்தாள்.

“அச்சாப் பொட்டு.....” பிருந்தா அம்மாவுக்கு முத்த மிட்டாள். “அவர் வருவார் கட்டாயமா.....” அவள் காத்திருக்கிறாள்.

இரண்டு வருடம் காத்திருந்த தங்கை அவன் வருவான் என்ற நம்பிக்கை போய் கல்யாணம் செய்து விட்டாள்.

அலுவலகத்திலும் அவன் வரமாட்டான் என்று அவனுடைய இடம் இன்னொருவரால் நிரப்பப்பட்டுவிட்டது.

இனி இந்தச் சிறிசுகளும் வளர்ந்து விடலாம். அப்பா இனி வரமாட்டார் என்றுணர்ந்து படித்து பட்டம் பெற்று யாருக்குமே காத்திராமல் கல்யாணம் செய்து தங்கள் தங்கள் வாழ்வில் ஒன்றிப் போகலாம்.

ஆனால் அவளுக்கு அவனே வாழ்க்கை.

உமா இன்றி சங்கர் வாழ முடியாது என்றுதான் தன் பெயரையே உமாசங்கர் ஆக்கினான்.

அப்படியிருக்க சங்கர் இன்றி உமாவால் எப்படி வாழ முடியும்? முடியாது. அவன் எங்கேயோ எப்படியோ உமாவை நினைத்து வாழ்கிறான் என்ற நம்பிக்கையில்தான் அவளும் அவனையே நினைத்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

என்றாவது அவன் வருவான். அவன் வருவான் என்ற நம்பிக்கையில்தான் அவள் இன்னும் காத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். இன்னும் அடியழித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அந்த நம்பிக்கையில்தான் அவள் இன்னும் பொட்டு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

கலைமுகம்

ஐப்பசி-மார்கழி 2000

மழையிலே உதிர்ந்த மலர்

விட்டு விட்டு மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது. ரஜனி நடந்து கொண்டிருந்தாள். சொட்டச் சொட்ட நனைந்து, ஈரம் அந்த அழுக்குச் சட்டையோடு கரைந்து உதிர்ந்து கொண்டிருந்தது. கையில் இறுகப் பிடித்தபடி ஒரு மண்ணெண்ணெய் போத்தல். அரைப்போத்தல் அந்த நீலத் திரவத்தால் நிரம்பியிருந்தது. மீதி நிரம்புவதற்குப் போதியளவு பணவசதி, அந்த வீட்டில் - அல்ல - குடிசையில் இல்லை. அவள் தகப்பன் குடிப்பதற்காகக் கொட்டுகின்ற காசில் எத்தனையோ போத்தல்கள் மண்ணெண்ணெய் வாங்கி விட முடியும். ஆனால் அதற்கு அவள் தகப்பன் ஒத்துக் கொள்ளப் போவதில்லை. மாலைகளில் ஒரு பிசாசு போலத் தள்ளாடி வரும் தகப்பனிடம் இதற்கான காரண காரியங்களை விபரிக் கவோ தவறு எனச் சுட்டிக் காட்டவோ

முடியாது. இந்த அரைப் போத்தல் எண்ணெயையும் ஒரு வாரம் முழுக்க வைத்துச் சமாளிக்கும் வித்தையும் அவள் தாய்க்குத் தெரியும். அதனால் எப்படியோ கஷ்ட நஷ்டங்களைத் தாங்கி வாழ்கிற வாழ்க்கை இந்தச் சிறுவயதிலேயே அவளுக்கு இயல்பாய் வந்து விட்டது.

பத்து வயதில் அவள் தோள்களுக்குப் பாரம் அதிகம்தான். அடுத்தடுத்து அம்மாவுக்கு அப்பா கொடுத்துவிட்ட வாரிசுச் செல்வங்கள் ஐந்து. இவளுக்குப் பின்னால் குஞ்சு குருமனாய் இருக்கின்ற அவர்களின் எதிர்காலம் எப்படியாகும்? அந்தத் தீர்க்கதரிசனம் சொல்வதற்கு பெரிதாய் ஒருவரும் தேவையில்லை.

இவளும் இல்லையென்றால் அப்படிப்பட்ட ஒரு குடும்பம் இந்த உலக சனத்தொகையைக் கூட்டுவதற்கு மட்டும் கணிக்கப்பட்டிருக்குமே தவிர பிறிதொரு பயனுமில்லாமல் சும்மாவே அவர்களின் வாழ்க்கையும் கோடியில் ஒன்றாய் மறக்கப் பட்டிருக்கும். ஆனால் அவள் தன்னுடைய குடும்பத்தைப் பற்றியும் பிறர் பேசும்படி செய்திருந்தாள், அதுவும் கல்வி வட்டாரத்தில்.

குளிர் உடலைச் குத்துவது போலிருந்தது. லேசான நடுக்கமும் கூட. குடை இல்லை. அதைப்பற்றி அவள் கவலைப்படவில்லை. கவலைப்படவும் மாட்டாள். ஆனால் இன்னும் இரண்டு மூன்று வருடங்களால் அவள் பெரியவளான பின் அவள் இப்படிப் போக விரும்பாள். போகவும் மாட்டாள். வீதியில் நொடிக்கு நொடி முளைக்கும் அசுரக்கண்கள் அவளை விடப் போவதில்லை.

கைகளை இறுகக் கட்டியிருந்தாள். மண்ணெண்ணெய் போத்தல்... அது கூட நெஞ்சை இறுக்கி சூடு கொஞ்ச மேனும் தராதா என்பது போலிருந்தது அவள் செய்கை. கழுத்து வரை வெட்டப்பட்டிருந்த அடர்த்தியாய் எண்ணெய் காணாமல் வரண்டிருந்த தலை மயிர்க்கற்றை யில் நீர் பரந்து மெதுவாய் வடிந்து கொஞ்சம் யோசித்து பின் பட்டென்று கீழே விழுந்தது. 'ரசனி' என்று நீளமாய் அம்மா வீட்டில் கூப்பிடுவது போலிருந்தது.

இந்த நேரம் வெறும் நாலு மணிதான். ஆனால் மழையின் இருட்டு நேரத்தை இன்னும் கூட்டி, இருட்டுமாப் போல் தோன்றியது. அவள் இருப்பிடம் ஆட்கள் குறைவாகப் பழங்கும் ஒரு ஒதுக்குப் புறத்தில். அங்கே அவர்கள் பாவம் என்று நினைத்து யாரும் மண்ணெண்ணெய்க் கடை போட்டுவிடவில்லை. இரண்டு மூன்று சந்திகள் தாண்டிப் போனால் ஒரு கடை இருக்கும். ஆனால் அங்கே ஒரு லீற்றர் பதினாறு ரூபா சொல்வார்கள். தூரத்தில் நகரத்துக்குப் போனால் லீற்றர் பதினைந்து ரூபா வுக்கு வாங்கலாம். ஒரு லீற்றருக்கு ஒரு ரூபாப்படி பார்த்தாலும் அரைப் போத்தலுக்கு அரை ரூபாவிலும் குறைச்சலாய் தான் நடட்டம். ஆனாலும் அதை விட்டுக் கொடுக்கிற அளவுக்கு இவள் வீட்டில் வசதியில்லை.

உதவாக்கரைத் தந்தைக்குப் பொறுப்புமில்லை. இந்த மழைக்குள் இருட்டுகிற மம்மலுக்குள் 'மகள் எங்கே போகிறாள்?' என்ற எண்ணமில்லாமல் எங்காவது ஒரு தவறணைக் கொட்டிலுக்குள் கள்ளருந்தி உடலைச் சூடேற்றியபடி 'செந்தமிழில்' உரையாற்றிக் கொண்டிருப் பார்.

தாய் பாவம், அரிசி இடித்துக் கொடுத்துவிட்டு வருகின்ற கூலியோடு, பிள்ளைகளுக்குக் கொப்பி, புத்தகம் வாங்கவும் அன்றாடங் கஞ்சி காய்ச்சவும் அவளால் எத்தனை நாளைக்குத்தான் ஏலும்? அதிலும் கடைக்குட்டியைப் பெற்ற திலிருந்து அவள் உடம்பு நோஞ்சானாய்ப் போயிற்று. போதாக்குறைக்கு கணவனிடம் வாங்கும் அடி உதைகளும் அவளது பாதி உயிரை எடுத்திருந்தன. ஓய்ந்து அவள் செய்யும் காரியங்களைப் பார்க்க ரஜனிக்குப் பரிதாப மாயிருக்கும்.

மழை இப்போது துப்புரவாய் நின்று போயிருந்தது. ஆனால் வெளிச்சம் அடிக்கவில்லை. ஓரமாய் சில சில தலைகள் எட்டிப்பார்த்தன. ஏதோ புதினமாய்ப் பார்ப்பது போல் ரஜனி அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. இப்போது வேகமாய் நடக்கவும் முடியவில்லை. லேசாய் சறுக்கும் போலிருந்தது. மண்சாலையில் வெள்ளம் தேங்கி ஓரமாய் ஊறி ஒரு களித்தன்மையை சேற்றுத் தனமாய் ஏற்றியிருந்தது. வெறும் பாதம் பட்டவுடன் லேசாய் சறுக்கி விழுத்தி விடப் பார்த்தது. அவள் போத்தல் விழுந்துவிடாதபடி இன்னும் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டாள். ஏனோ அவளுக்கு அழுகை வந்தது. வேதனை நெஞ்சைக் குடைந்தது. இன்னும் 'ஸ்கொலசிப் டெஸ்ட்' எழுத ஆறு நாட்களே இருப்பது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. எதுவுமே படிக்கவில்லை. ஸ்கூலிலே இவளை நிறைய எதிர்பார்த்திருந்தார்கள் என்பது நன்றாகவே தெரிந்தது. அவளிடம் பாஸ் பேப்பர், புத்தகம் இல்லை. வாங்கக் கூடிய வசதியும் இல்லை. ரீச்சருக்குத் தெரியும் அவள் கெட்டிக்காரி என்று. மெல்லமாய் உரசி விட்டால் தீப்பற்றக் கூடிய தீக்குச்சி என்பது கூட.... அவள்

மெதுமெதுவாய் தன் அறிவெனும் பெட்டிமேல் ரஜனியின் புத்திக் கூர்மையை உரசிக் கொண்டிருந்தாள். தீக்குச்சியில் தீப்பற்றியாகி விட்டது. அதை விளக்கின் திரியில் ஏற்ற வேண்டியது தான் மீதி. இன்னும் ஆறு நாட்கள் இருக்கின்றன. அவள் தீயை தீபத்தின் திரியில் ஏற்றிவிட. ஏற்றி விடுவாளா? எந்தக் காற்றும், மழையும் அணைக்காமல் அந்தத் தீப்பொறி தப்புமா? காற்றின் சுரீலென்ற தாக்கலும் சில்லென்ற மழையும் செறிந்த இந்த நாளை அவள் சாமர்த்தியமாய்க் கடந்து விட்டால்....

தூரத்தில் குடிசை தெரிந்தது. ஏனோ வீட்டுக்கு வந்தது பெரிய சந்தோஷமாய்க் கிடந்தது. இந்த ஈரச்சட்டையைப் பழந்துணியொன்றால் துடைத்து விட்டு அப்படியே மூலைக்குள் சுருண்டு முடங்கிக் கொண்டால் என்ன என்பது போலத் தோன்றியது. அதற்கு முடியாது காச்சப் பூச்சு என்று கத்திக்கொண்டிருக்கும் சிறிசுகளை விலக்கி, கடைசித் தம்பி யோடு கொஞ்சம் வேடிக்கை பண்ணிக் கொஞ்சி மனசுக்குள் கொஞ்சமாவது சந்தோஷத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டு பரீட்சைக்கு வருமென்று சொல்லி ரீச்சர் தந்த பொது அறிவுக் கேள்விகளையும், விடைகளையும் பாடமாக்க வேண்டும். அதற்கிடையில் சிலவேளைகளில் அம்மாவுக்கும் ஏதேனும் உதவி செய்ய வேண்டி வரலாம். பின்னேரம் ரவுணுக்குப் போகும் போது அவசரத்தில் தேனீர் கூடக் குடிக்காமல் போனது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. சூடாய் - இனிப்பாய் போனவுடன் குடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. இப்ப போனவுடன் அம்மா தந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கும். ஆனால் அம்மா ரொம்பவும் களைத்துப் போயிருப்பாள். இவள் தான் போய் என்னவானாலும் செய்ய வேண்டிய நிலை.

வீட்டு வாசல் தட்டியை விலக்கி விட்டு ஒரு சின்ன உருவம் வீதியைப் பார்த்தது தெரிந்தது. அது அம்மா இல்லை. அம்மா நல்ல உயரம். அம்மாவுக்கு மேல் கூரை இடிக்கும். வாசலில் வந்து கொஞ்சம் குனிந்துதான் வெளியே வருவாள். இப்ப அம்மா வராதபடியால் அம்மா அங்கே இல்லையோ, எங்கே போயி ருப்பாள்?

ரஜனி யோசனையோடு நடந்தாள். வாசலுக்குப் போனதும் அது ராணி என்று தெரிந்தது. ராணி ரஜனிக்கு அடுத்தவள். வயது ஒன்பது. “என்ன ராணி அம்மா எங்கை?” கடமைகள் தந்த மிடுக்குணர்வோடு பெரிய மனிசி போல் கேட்டாள். கொஞ்ச நேரம் ராணி பேசியது கேட்க வில்லை. பேசாமல் விலத்திக் கொண்டு போனபோது அம்மாபடுத்திருப்பது தெரிந்தது. “என்ன அம்மாவுக்கு.....?” இவளுக்கு அழுகை புறப்பட்டது. “அம்மாவுக்குத் தலையிடியாம்...” பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த ராணி சொன்னது இப்போது தெளிவாகக் கேட்டது. இருட்டுக்குள் ஒரு விளக்கைக் கொளுத்தி வைச்சாலும் நல்லது என்று தோன்றினாலும் மண்ணெண்ணெய்க் கணக்கை மனம் அசை போட்டுப் பார்த்து, வேண்டாம் விளக்கு என்று மூளை சடுதியாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டது. அம்மா முனகுவது கேட்காமல் போட்டி போட்டுக் கொண்டு மழை சடசடவென்று விழத் தொடங்கியது.

அவளுக்கு ஏனோ மனம் பாரமாயிற்று. அம்மா இப்படி அடிக்கடி படுத்துக் கொள்கின்றவளில்லை. பக்கத்தில் கிடந்து அனுங்கிக் கொண்டிருக்கும் தம்பியும் அப்பால் தாயம் விளையாடிக் கொண்டிருந்த மற்ற இரண்டு சிறிசு களும் அவளுக்கு எரிச்சலை விளைவித்தன. இவர்கள் பிறப்ப

தற்கு முன் சிலவேளை அம்மா படுத்துக் கொண்டிருக்கிறாளே தவிர மற்றும்படி அவள் படுத்ததைக் கண்டதில்லை ரஜனி.

“ரசனி” என்று சொல்லுக்குச் சொல் கூப்பிடும் போதும் அம்மாவுக்கு எவ்வளவு பெருமை. ஒவ்வொரு முறையும் முதலாம் பிள்ளையாகி ‘றிப்போட்’ கொண்டு வரும் போதும் எவ்வளவு சந்தோசத்தோடு அதை அக்கம் பக்கத்தில் காட்டிப் பெருமிதப் பட்டிருக்கிறாள்.

இப்ப அப்பா இருந்திருந்தால் இப்படி என்ன செய்வது என்று யோசிக்க வேண்டிய தேவை தனக்கு ஏற்பட்டிராது என்று அவளுக்குத் தோன்றியது. அப்பா இருந்திருந்தாலும் கூட இப்ப என்ன செய்திருப்பார் என்ற நினைப்பு சலிப்பைத் தந்தது. எட்டி அம்மாவின் வயிற்றில் உதைத்து “சாப்பாட்டைக் கொண்டா” என்று வதைத்திருப்பார்.

அப்பா, அப்படியொரு உறவு என்னத்துக்கு? இல்லாமலே இருந்திருக்கலாம். இப்படியொரு பொம்பிளைப் பிள்ளையை இந்த மழை மம்மலுக்குள் அலையவிட்டுச் இது என்ன வாழ்க்கை?

“அம்மா என்ன செய்யுதம்மா.....” மெல்லப் பக்கத்தில் அமர்ந்து கேட்டாள்.

“ம்...ம்...!” அம்மாவின் முனகலைத் தொடர்ந்து தூரத்தில் எங்கேயோ மின்ன முழங்குவது கேட்டது.

“என்னம்மா செய்யுது...” மெல்ல நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தாள். அனலாய்ச் சுட்டது.

“ஐயோ சரியாச் சுடுதம்மா.”

அம்மா ஒன்றும் சொல்லாமல் முனங்கிக் கொண்டே யிருந்தாள். இவளுக்கு பயமாய்க் கிடந்தது. வாய்விட்டுக் கத்த வேண்டும் போலிருந்தது.

“பனடோல் வாங்கி வந்து போட்டால் நிக்கும் தானே” சின்னதாய் ஒரு நம்பிக்கை வெளிச்சமடித்தது.

“ராணி, அம்மாவைப் பார்த்துக் கொள்ளு, இதுகளை மழைக்கை இறங்க விடாதே. நான் பனடோல் வாங்கி வாறன்.”

துணிச்சலாகச் சொல்லி விட்டாள். ஆனாலும் காசு? மெல்ல அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் அம்மா காசு முடிந்து வைத்திருக்கும் துணி முடிச்சைத் தேடி எடுத்தாள். பெரிய பாரமாக இல்லை, அவிழ்க்கக் கூடப் பயமாயிருந்தது. சிலவேளை போதுமான பணம் இல்லாவிட்டால்? ஒரு மாதிரி முடிச்சை அவிழ்த்த போது நான்காய் மடித்த ஒரு இருபது ரூபாய்த் தாளும் ஒரு ஐந்து ரூபாய் குற்றியும் இருந்தன. ஐந்து ரூபாய்க் குற்றியை எடுத்து விட்டு மிச்சத்தை அப்படியே இருந்த இடத்தில் முடிந்து வைத்தாள்.

“ராணி கவனம் நான் பனடோல் வாங்கி வாறன்” என்ற படியே புறப்பட்டாள்.

“அக்கா எனக்குத் தோடம்பழ இனிப்பு....”

“எனக்கு கறுவா இனிப்பு....”

ஒன்றும் சொல்லாமல் வானத்தை அண்ணாந்தாள். மழை பயத்தை ஊட்டியது. ஆனாலும் அவள் காலில் செருப்பில் லாமல் கையில் குடையில்லாமல் அந்த மழைக்குள் புறப் பட்டுப் போனாள்.

‘இந்த நேரம் ரவுணுக்குப் போவதென்றால் வழியில் எந்தக் கடையிலாவது இருக்க வேண்டுமே....’ என்று கடவுளை வேண்டிக் கொண்டாள்.

முதலாவது சந்திக் கடையில் ஒரு பெண்மணி இருந்தாள். பனடோல் இல்லையென்று சொல்லிவிட்டு இவளை இரக்கத்தோடு பார்த்தாள்.

“இதிலை, நிண்டிட்டுப் போமன், மழை விடப் போகலாம்.”

“இல்லை அம்மாவுக்குச் சரியான காய்ச்சல். நான் வேளைக்குப் போகவேணும்” அவள் மழையைப் பொருட் படுத்தாமல் உள்ளங்காலோடு ஈரம் விரவிப் பரவ வேகமாக நடந்தாள். திடீரென்று சறுக்கி விழுந்தாள். “அம்மா” அவளையறியாமல் சொற்கள் வாயிலிருந்து விழுந்தன. பக்கத்து வீடுகளிலிருந்து மதில்களுக்கு மேலால் முகங்கள் வெளிப்பட்டன.

“இந்த மழையுக்கை என்னத்துக்கு வெளிக்கிட்டது? விசர்ப் பெட்டை.”

“வீட்டிலை கேப்பார் இல்லாட்டி உப்படித்தான்.”

விமர்சனங்கள் காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளிப் பட்டன. அவள் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. கையிலிருந்த ஐந்து ரூபாய்க் குற்றி எங்கே...? எங்கோ விழுந்து போய் விட்டதே. அதையே அவள் விழிகள் தேடிக் கொண்டிருந்தன. சற்றுத் தூரத்தில் மஞ்சள் மின்னலாய்த் தெரிந்த அந்த நாணயத்தைத் தேடி எடுத்த பிறகு தான் அவள் நெஞ்சில் நிம்மதி மலர்ந்தது. முழங்கால் சிராய்ந்து உதிர்ந்து

கொண்டிருந்த ரத்தம் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தது. நோவு அவளை எள்ளி நகையாடியது. அந்த வேதனையுள்ளும் அந்த ஐந்து ரூபாய்க் குற்றியை உள்ளங்கைக்குள் பொத்தி வைத்தபடி அவள் மீண்டும் நடந்தாள். தூரத்தில் ஒரு கடை மின்னெளிச்சம் பளிச்சிடப் பிரகாசமாய்த் தெரிந்தது. அங்கே நிச்சயம் இருக்கும், அது பெரிய கடை போலத்தான் தெரிகிறது. அவள் கொஞ்சம் நம்பிக்கையோடு நிதானமாய் நடக்கவாரம்பித்தாள்.

அந்தக் கடையை அவள் அடிக்கடி தாண்டிப் போயிருக்கிறாள். ஆனாலும் அங்கே விலையெல்லாம் அதிகம். பணக்காரர்கள் வீட்டுக் கடை. அவர்களுக்குத் தான் அதெல்லாம் சரிப்படும் எங்களுக்குக் கட்டாது என்று அவள் யோசித்ததுண்டு. ஆனாலும் அந்தப் பக்கம் போகும் போதெல்லாம் அவள் அந்தக் கடையைப் பார்க்காமல் போனதில்லை. அங்கே கிடக்கிற பிஸ்கட் பெட்டிகள், சொக்கலேட், கன்டோஸ்கள் அவளையும் ஒரு நொடி அந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கச் செய்திருக்கின்றன. ஆனாலும் மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு போய் விடுவாள். எப்பவாவது படிச்ச முடிச்ச பெரிய ஆளாய் வந்தபிறகு அந்த பிஸ்கட் ரொவியெல்லாம் வாங்கி, தங்கச்சி, தம்பிகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஒரு ஆசை.

அங்கே இப்போது பனடோல் கிடைக்குமா? கேட்டுப் பார்த்தால் என்ன? கிடைத்தால் நல்லதுதானே! விலை கூட என்றாலும் கொடுத்து விடலாம். இனியும் ரவுண் வரைக்கும் நடக்க அவளால் முடியாது. அதுவும் அம்மா அங்கே வருத்தத்தில் கிடக்கும் போது..... உடனே திரும்பிப் போவது தான் நல்லது.

கடைத் தாழ்வாரத்துக்கு வந்த போது லேசாய் ஒரு வாசனை அடித்தது. அது ஏதோ நல்ல வாசனையாய் தானிருந்தது. ஆனாலும் அதை முகரக்கூடிய நிலையில் அவள் இல்லை. லேசாய் தடிமன் பிடித்து விட்டது போலிருந்தது. தலையை வலித்தது. பச்சென்று தும்மினாள். ஈரம் வடிந்த முகத்தோடு மெல்ல ஈரவிரல்களாலேயே அவற்றைத் துடைத்துக் கொண்டு கேட்டாள்.

“பனடோல் இருக்கா...?”

தூரத்தில் அலுமாரிக்கு மேல் தட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த பனடோல் பெட்டிகள் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தின.

ஸ்ரூலில் அமர்ந்தபடி அவளை மேற்கண்ணால் அள வெடுத்தவன்;

“பனடோலா?” என்று யோசித்தான்.

“ஓம் பனடோல் தான்...” அவள் உற்சாகமாய்ச் சொன்னாள்.

“இல்லையே... பனடோல்” அவன் கைகளை விரித்தான்.

“அங்கை கிடக்கு....” அவள் அந்த அலமாரியின் மேல் தட்டைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

அவன் கண்கள் அதிசயமாய் அந்தப் பக்கம் பார்த்து விட்டு மீண்டும் அவள் முகத்தில் வந்து நிலைத்தது.

“இல்லை, அதெல்லாம் பழைய ஸ்ரோக், அது பழுதாப் போயிருக்கும். எடுத்துக் கொளுத்தோணும்...”

இளவேனில் மீண்டும் வரும்—

அவன் சாவதானமாய் அந்தப் பெட்டிகளை எடுத்துக்
கீழே மறைத்து வைத்தான்.

“ஐயோ” அவள் நம்பிக்கைகள் உடைந்து சிதறின.

“பாருங்கோ, சிலவேளை பழுதாகாததும் கிடக்கும்.....”

“ம் ஹூம் இல்லை...”

“நான் வேணுமென்டா கூடக் காசு தாறன்”

அவன் யோசித்தபடியே சொன்னான்.

“இல்லையென்றேனே.... பேந்தென்ன...?”

“நான் இனி ரவுனுக்குப் போகோணும், கனதூரம் இந்த
இருட்டுக்கை நானெப்படிப் போற...?”

“ஆருக்குச் சுகமில்லை.....?”

“அம்மாவுக்கு.....”

“அப்ப ஒண்டு செய்யலாம், எங்கட வீட்டையும் அம்மா
வுக்குச் சரியான காய்ச்சல். அவவுக்கு வாங்கின பனடோல்
ஒரு டசின் கிடக்கு, அதிலை வேணுமென்டா ரெண்டு
தாறன் சரியோ..?”

“ஓ.... உங்களுக்கு எப்படித் தாங்ஸ் சொல்லுற, பெரிய
உதவி செய்யிறீங்கள்....”

“சரி வாறும்...”

“எங்கை...”

“வீட்டை, நீர் போற வழியிலைதான், வந்து வாசலிலை
நில்லும். எடுத்துத் தாறன்.....”

அவன் பின் பக்கமாய் எட்டி யாரையோ கூப்பிட்டான்.

“கடையைப் பார்த்துக் கொள்ளடா, ஒருக்கா வீட்டை போட்டு வாறன்”

சொல்லியபடி அவன் ஒரு பெரிய கறுப்புக் குடையை எடுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு முன்னால் நடந்தான்.

“பின்னாலை வாறும்.....”

இவள் பின்னால் விரைவாய் நடந்தாள் ஒரு சின்னக் குச்சொழுங்கைக்குள் நுழைந்த அவன், யாரும் அந்த ஒழுங்கைக்குள் இல்லாததை அவதானித்துவிட்டு, திரும்பிக் கூப்பிட்டான்.

“மழையுக்கை நனையுறீர், குடையுக்கை வாறும்” அவள் தயங்கினாள்.

“பனடோல் வேண்டாமே, கெதியா எல்லோ போக வேணும் வாருமன்”

அவளைச் சேர்த்துக் குடைக்குள் பிடித்து இடுப்பைச் சுற்றிய கையோடு அவன் ஒரு சிறிய கட்டடத்தை நோக்கி நடந்தான்.

அவளுக்கு குடை பரவசத்தை ஊட்டிற்று. கட்டடத்தை அண்மித்ததும் வாசலோடு அண்டி நின்றாள்.

குடையை வாசலிலேயே வைத்துவிட்டு பொக்கற்றுக்குள் கைவிட்டு திறப்பை எடுத்து கதவைத் திறந்தான்.

“பனடோல்....”

“ஓ.... கொண்டு வாறன்..”

உள்ளே நுழைந்த அவன்;

“இஞ்சை இந்த ஸ்ரூலை ஒருக்காப் பிடியும். ஏறித்தான் எடுக்க வேணும். மேலை வைச்சுக்கிடக்கு....” கூப்பிட்டான்.

“கிடக்குத்தானை பனடோல்....”

அவள் சந்தோஷத்தோடு உள்ளே போனாள்.

அவன் மெல்ல “இஞ்சை கிடக்கு ஸ்ரூல்” என்றபடி கத வருகே போய் கதவைச் சாத்திப் பூட்டினான். உள்ளே இருள் படர்ந்தது.

“எங்கை ஸ்ரூல், எங்கை பனடோல், கதவு பூட்டுறீங்கள்..?”

அவள் குரலில் பயம் இருந்தது. “ஒரே மழைக் குளிராக் கிடக்கு, அதுதான் கதவு பூட்டினான். பிறகு மழை விடப் போவம் சரியே...” அவன் அவளை நெருங்கியபடியே சொன்னான்.

“அப்ப பனடோல்.”

“போகேக்கைத் தாறன்..”

அவன் அவளை டக்கென்று நெருங்கி, நொருக்கிவிட்டது போல் இறுக அணைத்தான்.

“ஐயோ என்ன இது....?”

கத்தியபடியே அவள் தன் நினைவிழந்தாள்.

இரண்டும் கெட்டான் வயதில் ஒன்றும் புரியாமல் தன் னிடம் எதையோ இழந்து விட்ட அந்தச் சிறுமியை, அவள் அலங்கோலமாய்க் கட்டிலில் கிடக்கும் கோலத்தை அவன் சிகரட் குடித்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சிகரட் மணம் அவள் நாசியை நன்றாகவே தாக்கிற்று. தடிமனாயிருந்த போதும் கூட. கைகள் தன்பாட்டில் உரசிக் கொள்ளக் கையில் இறுக்கிக் கொண்டிருந்த ஐந்து ரூபாய்க் குற்றி கீழே விழுந்தது. அந்தச் சத்தத்தில் திடீரென்று உருவப் பட்ட அவள் சட்டென்று நிமிர்ந்தாள். அவன் பார்வைக்குள் விழுந்தான். ஒன்றும் பேசாமல் எழுந்தாள். நடந்ததெல்லாம் ஏதோ தப்பான விஷயங்கள் தானென்று விளங்கின.

“பனடோல்....” மெல்ல முனங்கினாள்.

அவன் மெல்ல கிட்ட வந்தான்.

“நல்ல பிள்ளை குழப்படி பண்ணேல்லை” நிறையச் சொக்குலேற்களையும் பனடோல் பக்கற் ஒன்றையும் அவளிடம் கொடுத்தான். அவள் பனடோலை மட்டும் எடுத்தாள். கதவு திறந்து கிடந்தது. வெளியே வந்தாள்.

“நாளைக்கும் வாரும் தங்கச்சி, நிறையக் கண்டோஸ் தாறன், இப்படி சந்தோசமா நாளைக்கும் விளையாடலாம்.”

விக்கினபடி வந்த அழுகையை அடக்கினாள். சோர்ந்து போய் நடந்தாள். இப்போது மழை இல்லை. ஆனாலும் பாதை சறுக்கியது.

“இந்த மழையுக்கை ஏன் வெளிக்கிட்டது. விசர்ப் பெட்டை.”

“கேப்பார் இல்லாட்டி உப்பிடித்தான்.....”

முதலில் ஒலித்த குரல்கள் சம்மட்டி கொண்டு அடித்தன.

தூரத்தில் அப்பா வந்து கொண்டிருந்தார். வெறியில் தள்ளாடும் நடை. ‘இந்த அப்பா செத்துப் போனால் தான் என்ன?’ குருரமாய் ஒரு ஆசை.

‘அம்மாவுக்குப் பனடோல் குடுக்க வேணும் காய்ச்சல் விட்டுதோ தெரியாது,’ அவள் ‘ரசனி...’ என்று நீளமாய்க் கூப்பிடும் குரல் மனதுக்குள் கேட்டது. அம்மாவிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி அழ வேண்டும் போலிருந்தது. வேகமாய் நடந்தாள்.

ஆறு நாளில் அவள் ஏற்றவிருந்த தீபம் அணைந்து விடும் போல..... ஒரு மேகப் படலம் காற்றாய் உதிர்ந்து சிதறினாற் போல அவள் நடந்தாள்..... இன்னும் எத்தனை புயல்களுக்கிடையில் அவள் பூவாய் உதிர்வாளோ?

மீண்டும் மழை வலுக்கத் தொடங்கியது. ஈரச்சட்டையுடன் கண்ணீரும் மழைநீரும் முகத்தை மறைக்க அவள் நடந்தாள். அந்த மழைக்குள் குளித்த முகத்தில் அவள் பெருக்கிய கண்ணீர் யாருக்கும் தெரியவேயில்லை.

சக்கரம்

1999

அவள் கண்ணகி இல்லை

‘அத்தி பூத்தாற் போல...’ இந்த உவமையைச் சிறு வயதில் படித்த போது தன் வாழ்விற்கூட இதைப்பற்றி யோசிக்கும் அளவுக்கு ஏதேனும் நடக்கும் என்று செவ்வந்தி யோசித்திருந்ததில்லை. இப்போது திடீரென்று அத்தி பூத்த யோசனை வந்தது. காரணம் ஜெயந்தன் இன்னும் சில நாட்களில் அவள் கணவனாக உடன்பாடு செய்யப்படவிருக்கிறவன், அவனிடமிருந்து கடிதம் கிடைப்பதெல்லாம் அத்தி பூத்தாற் போலத் தான்.

லொட்ஜின் அறையொன்றில் கட்டிலில் படுத்தபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள் செவ்வந்தி. எண்ணி நாற்பத்திரண்டு நாட்களாகி விட்டன. இவ்வளவு நாளும் நாய்படா அலைச்சல் அலைந்தது தான் மிச்சம். பொலிஸில் பிடிபட்டு... விடுபட்டு..... சீ.....

கொழும்பு சீவியம் வெறுத்து விட்டது. இனி இந்த ஜென்மத்தில் கொழும்புக்கு வர ஆசையே இருக்காது. எங்கை போனாலும் சோதனை சோதனைதான். ஒரு ஜனநாயக நாட்டில் சுதந்திரமாய் திரிவதற்குக் கூட முடியவில்லையென்றால் இதுவென்ன நாடு....? இதுதான் நெருப்புக்குள் வாழ்கிற வாழ்க்கையா..?

ஊரில் எவ்வளவு சந்தோஷமாய்? அப்போதெல்லாம் திரிய முடிந்தது. எவ்வளவோ நாட்கள் நண்பிகளோடு பாடம் 'டிஸ்கஸ்' பண்ணுவதாய்ப் பேர் பண்ணிக் கொண்டு அரட்டை அடிக்க முடிந்தது. கம்பன் விழாக்கள், கோவில் திருவிழாக்களுக்கெல்லாம் கவலையில்லாமல் திரிந்து வர முடிந்தது. இரண்டு, மூன்று வருஷங்களாய் அதெல்லாம் காணாமல் போய்விட்டது. ஊரே ஒரு சிறை போல.... அந்த மகிழ்ச்சிகரமான அனுபவங்கள் பறிக்கப்பட்டு.... நீலப் படங்களும், மஞ்சள் பத்திரிகைகளுமாய், களியாட்டக் கூடங்கள் திறந்து விடப்பட்டு.....

இப்படிப்பட்ட ஊரில் செவ்வந்திக்குப் பிரியமில்லை. ஆனாலும் 'சொந்த ஊர்' என்ற சொல்லிலேயே ஒரு மயக்க மிருந்தது. அந்த மயக்கம் தான் அவளை லண்டன் போவதற்கு மறுக்கவும் வைத்தது. ஆனால் ஊரின் பசுமையான பிடிப்பு, திடீரென்று எப்பவோ காணாமல் போன பிறகு, அவள் மறுப்பு வலிதானதாயிருக்கவில்லை. அம்மாவின் காரண காரியங்கள் அவள் உள்ளத்தைக் கரைத்து வழக்கம் போல் அவளையும் ஏற்றுமதியாக்கத் துணிந்து விட்டன.

இவளுக்கு, என்ன அவசரம் இப்ப கலியாணத்துக்கு? என்று தான் தோன்றியது.

ஏ. எல் எடுத்த கையோடு கட் அவுட்டுக்குக் கூடக் காத்திராமல் கலியாணங் கட்டுவதாவது....

அதெல்லாம் அவர்கள் படிக்கும் போது வகுத்துக் கொண்ட கொள்கைகளில் எந்த மூலைக்குக் காணும்? அம்மா சட்டென்று உதாரணம் காட்டுவா. பக்கத்து வீட்டில் இன்னும் முப்பத்தெட்டு வயது ஆகியும் கலியாணம் ஆகாமல் இருக்கிறா சுந்தரியக்கா, சுந்தரி அக்கா கலியாணம் ஆகாமல் இருந்தால் என்னை சின்னனிலையே கட்டிக் குடுக்கிறது என்ன நியாயம்? என்று கேள்வி எழும். ஆனால் கேட்டதில்லை, கேட்டுப் பழக்கமில்லை. அதுவே தான் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்குப் பிடித்திருப்பதற்கான மிகப் பெரிய 'பிளஸ் பொயின்ற்' ஆயிருந்திருக்க வேணும்.

எப்படியிருந்தாலும் இப்போது அவனை நம்பி வந்திருக்கிற அவளுக்கு ஆசையாய் ஒரு கடிதம் போட்டால் என்ன குறைந்தா போய்விடும்? மற்றவர்களெல்லாம் இப்படியா இருக்கிறார்கள்? கிழமைக்கொரு 'கோல்...'. மாதத்திற்கு இரண்டு மூன்று கடிதங்கள் என்று சுவர்ணா கனடாவுக்கு போக முதல் என்ன மாதிரி கலக்கிக் கொண்டு திரிந்தாள். அததுக்கு கொடுப்பினை வேணுமோ? அம்மா சொல்லுற மாதிரி. ஆனாலும், இவளுக்கு லண்டனுக்கு போறதுக்கு முதல் இவ்வளவு அலைச்சல் வேண்டாம். இந்த அலைச்சலைப் பார்க்கிற போது பேசாமல் ஊருக்குத் திரும்பி விடலாம் போலக் கூட இருந்தது. கூட நிற்கிற மாமா தான் ஒற்றைக் காலில் நின்று மருமகளை அனுப்பியே ஆவதென்று பிடிவாதமாய் நிற்கிறார். மகனுக்குப் பெரிய அக்கறை உள்ள மாதிரியே தெரியவில்லை.

செவ்வந்தி.... ஒரு பூவின் பெயர். இவளைப் பூவைப் போல மென்மையாக வைத்திருக்க அவனால் முடியுமா? மென்மையாவது....? நான் என்ன பொம்மையா,? நானும் சராசரி மனித உயிர் தானே? அவருக்குரிய சகல பாத்திய தையும், உரிமையும் எனக்கும் இருக்குத் தானே? பிறகென்ன பூவாவது காயாவது..?

சும்மா தூங்கிக் கிடந்த நேரங்களில் யாரோ தெரியாத, நாளைக்குக் கணவனாகப் போகிற அந்த அந்நியப் புருஷனைப் பற்றி இப்படித் தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள் செவ்வந்தி.

கையிலிருக்கிற அவன் புகைப்படங்களும், இடையிடையே போனில் கேட்ட குரலும், ஒன்றோ ரெண்டோ வாய் அதிசயமாய்க் கையில் கிடைத்திருந்த கிறுக்கல் கடிதங்களும், அவன் இன்னும் சில நாட்களில் அவளுக்குச் சொந்தமாகப் போவதாகத் தெரிவித்தனவே தவிர, அவனைப் பற்றிய ஒட்டுதலுக்கு வேறு காரணங்களிருக்க நியாமில்லை.

“பெடியன் கம்யூட்டர் என்சினியர், கை நிறைய சம்பளம் வாங்குகிறான்...”

புறோக்கர் அம்மாவிடம் கதையளந்து கொண்டிருந்த போது அவள் கதிரைச் சீலைக்கு ‘எம்ப்ராய்டரியில்’ ஒரு பெரிய பூப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

புறோக்கர் அவளையும் இடையிடையே அவதானித்த படி மேலும் அளந்தார்.

“அவனின்டை தகுதிக்கு எத்தினையோ பேர் தங்கட பெட்டையனைக் குடுக்க முன்னுக்கு நிக்கினம், ஆனா

எனக்கு தகப்பனில்லாத இந்தப் பிள்ளையள் ஞாபகம் வந்ததாலை....”

செவ்வந்தி கதிரைச் சீலையைக் கதிரைக்குக் கொளுவி விட்டு அழகு பார்த்தாள்.

“சரியோம்மா, ஒருக்காப் பாத்துச் சொல்லுங்கோ....”

“ஓமோம் அது நல்ல வடிவாத்தான் கிடக்கு, நீங்கள் சொல்லுங்கோ...”

அம்மா புறோக்கரின் கதையில் கவனமானா.

“ஆர் பிள்ளையே உது தைச்சது. கலக்கலாத்தான் கிடக்கு...”

புறோக்கர் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குச் சொல்லப் போகின்ற பெண்ணின் தகைமைகளில் மேலும் ஒன்றை அதிகரித்துக் கொண்டார்.

“சீ..... எனக்கெண்டாப் பிடிக்கேல்லை...” செவ்வந்தி கதிரையிலிருந்து சீலையை உருவிக் கொண்டாள்.

“ஏன் அது வடிவாத்தானை கிடக்கு.....” அம்மா சமாதானம் சொன்னாள்.

“இல்லையம்மா, இந்த இதழைப் பாருங்கோ. சீரா இல்லை கோணலாப் போச்சு...”

“அது ஒண்டும் தூரத்திலை நிண்டு பார்க்கத் தெரியேல்லைப் பிள்ளை...”

புறோக்கர் சரிப்படுத்த முனைந்தார்.

“என்ரை கண்ணுக்கு அது தெரியுதே...”

“அப்ப தெரியாத மாதிரி அவிட்டுத் தையன்...” ரியூசன் முடித்து உள்ளே வந்த பூரணி குறுக்கிட்டாள்.

“அதென்னண்டு அவிட்டுத் தைக்கிறது, அவிட்டுத் தைக் கேலாத அளவுக்கு கோணலாய் போச்சுது.....”

“அப்ப என்ன தான் செய்யப் போறாய் அக்கா....?”

“நான் வேறையிலை தைக்கப் போறன்...”

“நீ நினைச்சபடி திருப்பித் திருப்பித் தைக்கத் துணிக்கு எங்கை போற....”

“அது தானை, இனி வாங்குற துணிகள் எங்களுக்குத் தான்...”

சின்னவள் மல்லிகா குறுக்கிட்டபடி குறும்போடு சொன்னாள்.

“உனக்கினி ஏனக்கா உந்த வேலை, லண்டனுக்கு போகப் போறாயாம்...”

கண் சிமிட்டியபடி அவள் புறோக்கரைப் பார்த்தாள்.

“அது தானை இனி ஏன் உதெல்லாம்...”

புறோக்கர் அம்மாவிடம் சாதகப் புத்தகத்தை வாங்கிக் கொண்டு எழும்பினார்.

அதற்குப் பிறகு அவளால் அந்தக் கதிரைச் சீலையைத் திருத்தித் தைக்கவோ, அல்லது புதிய துணியில் ‘எம்ப்ராய்டரி’ போடவோ முடியாமல் போயிற்று. அதைப் பற்றி யோசிக்கவே சந்தர்ப்பம் கிடையாமல் திருமணம் முற்றாகி வெளிநாடு போவது பற்றிய தீர்மானம் எடுக்கப்

பட்டு, நண்பிகள், உறவினர்களிடம் விடைபெற்று நங்கால கணவனின் வீட்டில் ஒரு கிழமை சீராடி, அவள் கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்த அந்த அவசரக் கணங்களில் அந்தக் கதிரைச் சீலையையோ, 'எம்பிராய்டரி' பூவைப் பற்றி யோ யோசிக்க அவகாசம் கிடைக்கவில்லை. இப்போது தனிமையில் யோசித்த போது அது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அந்தக் கோணலை எப்படிச் சீராக்கலாம் என்பதில் மனது ஆலோசனை செய்தது. அது மட்டுமல்லாமல் இன்னும் அரைகுறையாய் விட்டு வந்த விஷயங்களும் மனதை நெருடின.

அவளுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்த ஒரு பச்சை நிற பாவாடை, அதைக் கடைசிவரை போட்டுவிட்டுத் தோய்த்துக் கொடியில் உலர விட்டிருந்தாள். அதை யார் எடுத்து உள்ளே போட்டிருப்பார்கள் என்று இந்த நாற்பத்து ரெண்டு நாளின் பின் மனம் அலைபாய்ந்தது. வழக்கமாய் அவள் கூட்டுகிற முற்றம்... இனிமேல் கூட்டப்படாமலே போகுமோ.....? மார்கழி அதிகாலைகளில் அவள் பிடித்து வைக்கிற பிள்ளையார் இனிமேல் இல்லாமற் போகுமோ...?

இவையெல்லாம் அப்படியே நின்று விடும் போல.... இல்லை. அதெல்லாம் எப்படி நிற்கும்....? அடுத்தவள் பூரணி இருக்கிறாள். செவ்வந்தியின் கடமைகளை இனிமேல் பூரணி செய்வாள். அப்படியப்படியே தொடரும் இயக்கம் இது.....

செவ்வந்திக்குச் சோம்பலாய்க் கிடந்தது. இந்த நாற்பது நாளும் ஊரிலிருந்திருந்தால் கேக், ஐசிங் ஏதாவது புதிதாய்க் கற்றிருக்கலாம். 'ஹெயர் ஸ்டைலும்' பழகியிருக்கலாம்.

அதற்குள் இங்கே வந்து முடங்க வேண்டுமென்று விதி எழுதியிருக்கிறது போல.

திரும்பவும் அவள் அவனது புகைப்படங்களை எடுத்தாள். இது எத்தனையாவது தரமோ தெரியவில்லை. எடுத்து எடுத்துப் பார்த்து போட்டோவிலுள்ள முகம் ஏதோ பழகி விட்டது போல் தோன்றியது. போட்டோவை விட நேரில் வித்தியாசமாய் இருப்பானோ? முப்பத்தியொரு வயது. முகத்தின் இளமையை மறுக்கவில்லை. ஆனாலும் அவளை விடப் பன்னிரண்டு வயது அதிகமாம்...! அவளால் முதலில் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. புறோக்கர் அப்போது சொன்னது இவள் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. வயசு இடைவெளி கொஞ்சம் கூடத்தான். ஆனா உதைப் பார்த்தால் ஏலுமே ! உங்களுக்கும் இன்னும் ரெண்டு குமருகள் கரையேறக் காத்திருக்குதுகள் எல்லே. பூரணியையும், மல்லிகாவையும் தான் அவர் ஞாபகப்படுத்துகிறார் என்பது செவ்வந்திக்குப் புரிந்தது. அதற்குப் பிறகு அவள் மறுத்துப் பேசவில்லை.

“வயசிலை என்ன கிடக்கு, குணம் நல்லா இருந்தாக் காணாதே?” என்று அம்மா ஆலாபித்தா.

இவளுக்கு வயதைப் பற்றிய பயம் போய் இப்போது குணத்தைப் பற்றிய பயம் எழ ஆரம்பித்தது.

எப்படி இருக்கும் அவற்றை குணம் என்னோட ஒத்து வருமோ...?

“இப்படிப் பொருத்தம் அமையுறது வலுங் கஷ்டம். உவளின்டை அதிஷ்டம், இவ்வளவு கச்சிதமா வந்து வாய்ச்சி ருக்குது....”

குறிப்புப் புத்தகத்தைப் புரட்டிவிட்டு நமசித்தாத்தா சொன்னது அவள் காதுகளில் இப்போதும் கேட்டது. கொஞ்சம் நிம்மதியோடு புகைப்படத்தை வைத்திருந்த படியே தூங்கிப் போனாள்.

இந்தச் சில நாட்களாக யோசிப்பதற்கே நேரமின்றிக் காரியங்கள் நடந்து வந்தது செவ்வந்திக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. கொழும்பில் நகர்ந்த ஆமைவேக வாழ்க்கைக்கும் இப்போது பறக்கிற இயந்திர கதிக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்பது போல் அவளுள் ஒரு உணர்வு தோன்றியது. அருகிலே ஜெயந்தன். அவன் இப்போது அந்நியமானவனாயில்லாது, ஒரு துணைவனாய் அருகே நிற்கிறான். அவன் கைகளை இறுகப் பற்றிய போது யாரையுமே அறியாத அந்த வெளித் தேசத்தில் மலையத்தனை பலம் வருவதாய் உணர்ந்தாள் அவள்.

வரும் போது எவ்வளவு தான் துணிச்சலோடு வந்த போதும் விமான நிலையத்தில் இறங்கித் தனக்கு ஒரு போதுமே தெரியாத தனக்கு வேண்டியவர்களைத் தேடிய போது நெஞ்சில் லேசாய் ஒரு பயம் எட்டிப் பார்த்தது. புகைப்படத்தில் மட்டுமேயே பார்த்துப் பழகிய அவனை நேரே தேடுவது நிரம்பவும் கஷ்டமாகவேயிருந்தது. ஆனாலும் அந்தச் சிரமத்தை அவளுக்கு அதிகம் தராமல் அவர்கள் சீக்கிரமாகவே வந்து விட்டனர். அந்தச் சில நொடிகளில் அவள் மனதைப் பற்றிய சஞ்சலம் அவனைக் கண்டதும் நொடிப் பொழுதில் விலகி அவனோடு இவள்

மனதை நெருக்கமாக்கிற்று. அவனைத் தவிர அவ்விடத்தில் அவளுக்கு வேண்டியவர்கள் யாருமே இல்லையென்ற உணர்வு அவனிடம் அவளுக்கிருந்த விலக்கத்தை நீக்கி அன்பெனும் தாழ் திறந்தது. 'இவர் எனக்குரியவர்' என்கின்ற உணர்வு தோன்றிய அக்கணத்தில் அவள் உண்மையிலேயே பூவாய் நெகிழ்ந்தாள். வன்மை, மென்மை, பூ, காய் என்றெல்லாம் லொட்ஜிலிருந்தபோது மனம் போட்ட கணக்குகளைத் திருத்தி பெண்மை தன்னுள் ஜனனிப்பதை உணர்ந்தாள்.

கனடாவில் உறவினர், நண்பர்களிடையே திருமணம் முடித்து ஒரு வாரமான பின் இன்று லண்டனில் அவன் வீட்டை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்ற இந்தக் கணம் வரை நடப்பதெல்லாம் கனவோ என்று அவளுக்குத் தோன்றியது. இவ்வளவு சீக்கிரம் எல்லாம் நடந்தேறும் என்று கொழும்பிலிருந்த போது அவள் கற்பனை கூடச் செய்திருக்க முடியாது. இவ்வளவு நாள் சந்தோஷமும் இனியும் தொடரும் என்ற நெருக்கத்தில் அவள் சாலையோரங்களையும் திரிகின்ற சனங்களையும் வேடிக்கை பார்த்தபடியிருந்தாள். அவன் மௌனமாகக் காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

வீட்டுக்குப் போனதும் அம்மாவுக்குக் கடிதம் போட வேணும். வழக்கம் போல துளசி மாடத்துக்கு பூரணி விளக்கேற்றுவாளா....?

மல்லிகா கணக்கெல்லாம் ஒழுங்காய்ப் படிக்கிறாளா..? எல்லாம் கேட்டு எழுத வேணும்.

நான் இங்கே எந்தக் கவலையும், பயமும் இல்லாமல் சந்தோஷமாய் இருக்கிறேன் என்று எழுத வேணும்.

திடீரென்று காரின் பிரேக் சத்தத்தில் அவள் நினைவி லிருந்து கலைந்தாள்.

ஜெயந்தன் காரை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே அவள் சூட்கேஸ்களை எடுத்துக் கொண்டு போனான். அவள் பின்னே போனாள்.

திடீரென்று ஒரு சிறுபையன் உள்ளிருந்து ஓடி வந்தான்.

“டாட், குட் ஈவினிங் டாட்...” என்றபடியே தாவி வந்து அவனது தோள்களில் ஏறிக் கொண்டான்.

செவ்வந்திக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அதற்குள் உள்ளே யிருந்து ஒரு வெள்ளைக்காரப்பெண் வந்தாள். அவள் கையைப் பற்றியபடி இன்னுமொரு சிறுவன்.

“ஹலோ... டார்லிங்....” என்றபடியே ஜெயந்தனுக்கு முத்தம் கொடுத்து விட்டு விலகினாள். அதிர்ச்சியில் உறைந்த செவ்வந்தியைப் பார்த்தபடியே ஜெயந்தனிடம் ஏதோ கேட்டாள்.

அவள் பேசியது ஆங்கிலமாகவே இருந்த போதிலும் அந்த கிசுகிசுவென்ற உச்சரிப்பில் அவளுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

“ஷி இஸ் செவ்வந்தி, அவர் ஸேர்வன்ற். சிலோன் கேர்ள்....”

அவன் சொன்னது நாராசமாய்க் காதில் விழ மலைத்துப் போய் நின்றாள் செவ்வந்தி.

“செவ்... வந்தி..... ஓ.....குட்நேம்...”

அந்த நெடிய வெள்ளைக்காரி அவளை அளவெடுத்தாள்.

ஜெயந்தன் அவள் புறம் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் உள்ளே போனான்.

அவளுடைய மென்மை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இறுகி வன்மையாக அவள் மௌனமாய் நின்றாள்.

கதிரைச் சீலைக்கு அவள் போட்ட பூ கோணலாய் வந்தது. ஏனோ அவள் மனதைக் கிளறியது.

“வெளிலை தெரியேல்லைத் தானை, மெல்ல மறைக்க லாம்” என்று அம்மா சொன்னதும் “எனக்கு உது வேண்டாம் நான் வேறை தைப்பன்” என்றதும் ஞாபகத் துக்கு வர நின்றாள்.

இந்த ஊர்பேர் தெரியாத இடத்தில் இவனை வேண்டாம் என்று சொல்லி எங்கே போக முடியும்....? தெரிந்த ஒருவன் இவன் மட்டும் தானே !

அவள் தொண்டையில் இறுகிய துக்கத்தை விழுங்கியபடி மௌனமாய் நின்றாள்.

இவளுக்குப் பிளஸ் பொயின்ராயிருந்த அந்த மௌனம்...

உடை மாற்றிவிட்டு. வந்தவன் அவளுடைய இறுகிய மௌனம் கண்களைக் குத்த வேறுபுறம் பார்த்தபடி சொன்னான்.

“ஐ ஆம் சொறி செவ்வந்தி, அம்மா அப்பாவைக்கு நான் ஜென்னியைச் செய்தது தெரியாது. அவையளுக்காகத்தான் உம்மைச் செய்தனான்....”

செவ்வந்தி ஒன்றும் பேசவில்லை....

“சீ.... நீ ஒரு கோழை....” நெஞ்சுக்குள் அவனைப் பற்றிக் கிளர்ந்த நினைப்பை எச்சிலோடு விழுங்கினாள்.

சுலபமாய்ச் சொல்லிவிடலாம். இந்தத் தாலியைக் கழற்றி வீசி விடலாம். பிறகு.... பிறகு....?

ஊர் பெர் தெரியாத இந்த இடத்தில் என்ன செய்வது? ரயிலில் விழுவதா..?

பிளக்கில் கை வைப்பதா.....?

சே..... என்ன கோழைத்தனமான முடிவுகள்.....?

அவளுக்குப் பின்னாலிருக்கிற பூரணி, மல்லிகா.....?

இவன் படுபாவி, ஒன்றுமே அறியாத சிறு பெண்ணைக் கல்யாணம் என்று சொல்லி ஏமாற்றி...

அவள் இனியென்ன காத்திருப்பதா...? அவன் திரும்பி வருவானென்று.

இல்லை..... அவள் கண்ணகியில்லை!

இந்த லண்டன் மாநகரை அவளால் அழிக்க முடியாது.

பாண்டியன் என நினைத்து 'ரொனி பிளேயரிடம்' நீதி கேட்கவும் முடியாது.

அவள் மௌனமாக நின்றாள்.

இது மாப்பிள்ளை வீட்டாரிடம் நல்ல பேர் எடுப்பதற்காகவில்லை. அவள் சிந்திப்பதற்காக இந்த அவகாசம் தேவைப்பட்டது.

அவள் இந்த இடத்தை, மொழியைப் பழக வேணும்.

மெல்ல ஒத்துழைப்பது போற் காட்டி விட்டுத் தருணம் கிடைக்கும் போது அவள் இந்த இடத்திலிருந்து தப்பிப் போகப் போகிறாள். ஜெயந்தன் அதற்கு அனுமதிக்கப்

போவதில்லைத் தான். தன் ரகசிய வாழ்க்கை தன் வீட்டிற்குத் தெரியக் கூடாதென்பதில் அவன் அவதானமாய்த் தானிருப்பான். அவனை விட அவதானமாய் அவள் திரும்பிப் போய் விடுவாள். போகும் போது ஊரில் சில கசமுசாக்கள் கிளம்பக் கூடும். அதற்கென்ன இரண்டு நாளில் சலசலப்பு அடங்கி விடும்.

அந்த கதிரைச் சீலையின் 'எம்ப்ராய்டரியை' அவள் திருத்திப் போடுவாள். முடியாவிட்டால் வீசி எறிந்து விடுவாள். யாராவது எடுத்துக் கொள்ளட்டும். அவளுக்குப் பிடிக்காததை அவள் தொடர்ந்தும் தன்னோடு வைத்திருக்கப் போவதில்லை.

ஊரில் 'கட், அவுட்' இப்போது வந்திருக்குமா.....? வந்தாலும் 'என்ரன்ஸ்' கிடைக்குமோ...? கிடைக்காவிட்டால் என்ன? இன்னொருதரம் ட்ரை பண்ணுவது...?

படிப்பு அல்லது தொடர்ச்சியான வேலை ஒன்றுதானே தேவையில்லாமல் வருவித்துக் கொண்ட இந்த துன்பத்தை மறக்க உதவும்.

உறுதியான முடிவுகளோடு அவள் மௌனமாய் நின்றாள். ஜெயந்தன் அப்பால் திரும்பிக் கொண்டான். அந்த ஜென்சி, அவளது தோளைப் பிடித்து உலுக்கினாள்.

அது மிகவும் வன்மையாய் இருந்தது.

இனிமேல் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்று செவ்வந்தி தீர்மானித்து விட்டாள்.

சஞ்சீவி

1999

இளவேனில் மீண்டும் வரும்

ஊர் மாறிவிட்டது, உறவுகளும் முதிர்ந்து விட்டன. முற்றத்தில் சடைத்திருந்த பெரிய வேப்பமரம். அதுவும் இப்போது இல்லை. “பதினைஞ்சுக்குக் குடுத்தனாங்கள்...” என்று அம்மா, அப்ப எழுதின ஞாபகம், அக்காவின் கல்யாணத்திற்கு அந்த வேம்பும் கொஞ்சம் கைகொடுத்ததாம். அக்கா அதைத் தறிப்பதற்கு எப்படிச் சம்மதித்தா என்பது இன்றுவரை அவனுக்குப் புரியாத புதிர்தான். அக்காவையும் அவனையும் தன் நிழலுக்குள் வைத்து வளர்த்தது அந்த வேம்பு. அவனுக்கு அந்த வேம்பு இல்லாத அந்த முற்றம் ஏனோ வெறுமையாக நிற்பது போற் பட்டது. அக்கா அந்த மரத்தைத் தறிப்பதற்குப் பிராயச்சித்தமாய் சின்ன வேப்பங்கன்று ஒன்றுக்குத் தினமும் தண்ணியூற்றுகின்றாளாம். இது அவனைச் சமாளிக்கவோ தெரியாது. ஆனாலும் அந்த வேம்பு இல்லாமற் போனது பற்றி அவனுக்கு நிறையவே வருத்தம் தான்.

இங்கு வந்திருக்கவே வேண்டாம் என்பது போற் கூட இடையிலே தோன்றிற்று. வரும்போது என்ன எதிர்பார்ப்புக்கள்! எவ்வளவு ஆவல்களோடு வந்தான். வந்த பிறகு ஏனோ அதெல்லாம் வெறும் மனமயக்கங்களாய்த் தோன்றின. அம்மாவின் கைச்சமையல், வாய்க்கு இதழுட்டியதே தவிர அவன் மனதிற்கு எதுவுமே இதழுட்டக் கூடியதாய் இல்லை. சந்திக்குச் சந்தி முளைத்திருந்த காவலரண்கள் ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் அவன் லண்டனுக்குப் போன போது அமைந்திருக்கவில்லை. வானொலிச் செய்திகளினூடு ஊர் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று கற்பனை செய்திருந்ததை நிஜத்தில் அனுபவித்தபோது மிகவும் வெறுப்பாய் இருந்தது. அவன் போன போது இருந்த மாதிரியே இப்பவும் ஊர் இருக்க வேண்டுமென்று அவன் எதிர்பார்ப்பது எவ்வளவு மடத்தனமானது? ஐந்து வருடங்கள் எவ்வளவு நீளமானவை? ஒவ்வொரு மேற்கு நாடும் எவ்வளவு வேகமாக, விஞ்ஞானத்தில், விண்வெளி ஆய்வில் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது? இந்தியா கூட அணு ஆயுதப் பரிசோதனை செய்கிற அளவிற்கு முன்னேறி விட்டது. இங்கே நமது நாடுதான் ‘இரத்தத்தில்’ குளித்துக் கொண்டு பின்னுக்குப் பின்னுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இப்படியே போனால் இன்னும் பத்து வருஷத்தில் நாட்டின் வளமெல்லாம் போரின் அழுத்தத்தால் தொலைந்து போமோ? என்று கூடத் தோன்றிற்று அவனுக்கு.

“அப்ப, தம்பி எப்ப போகுதாம் திரும்பவும் லண்டனுக்கு....” முன் விறாந்தையில் காசிநாதரின் குரல் கேட்டது.

காசிநாதரின் மகன் ஆனந்தன் கொழும்பில் நிற்கிறான்.

அவனுக்கு ஏதாவது பார்சல் கொண்டு போக வேண்டியிருக்கும் போல... என்று நரேந்திரன் எண்ணிக் கொண்டான்.

“என்னெண்டு சொல்லுற..... சிப்பிலை இடம் கிடைச்சாப் பிறகுதான். ஆனாலும் அவன் இன்னும் கொஞ்ச நாள் நிண்டா நல்லம் தானை...”

பெற்ற மனம், மகன் இன்னும் கொஞ்சநாள் நிற்க மாட்டானா என நினைத்து உருகுவதை எண்ணி தனக்குள் விளைந்த இளகலைச் சமாதானப் படுத்திக்கொண்டான்.

சேட்டைக் கொளுவிக் கொண்டு வெளியே வந்த போது “என்ன தம்பி வெளிக்கிட்டிட்டிரோ.....?” என்று காசிநாதர் விசாரித்தார்.

“ஓமோம்.... பிறகு வாறன்....” என்றபடியே சைக்கிளை எடுத்தான்.

“உவனிண்டை விசயத்தையும் ஏன் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு போறியள்? பிறகு அவன் அங்கையெங்கையேன் வெள்ளைக்காரிச்சிகளைப் பிடிச்சபிறகுதான் தலையிலை கையை வைப்பியள்.”

அவரது வார்த்தைகள் அவனுக்கும் கேட்டன. சில வாரங்களுக்கு முன் சஞ்சீவியில் வெளிவந்திருந்த அந்தக் கதையை அவனும் வாசித்திருந்தான். அதைப் படித்துவிட்டுத் தான் காசிநாதர் இப்படிக்கதை போடுகிறாரோ? அவனுக்குத் திடீரென்று அந்தக் கதையை எழுதிய எழுத்தாளரின் மேல் கோபம் வந்தது. இப்படியா எழுதுவது? அதுவும் என்னைப் போல லண்டனில் வசிக்கின்ற ஒருவனை எப்படிக்குற்றவாளி ஆக்கலாம்? மனதுக்குள் அந்த எழுத்தாளரோடு

முரண்பட்டபடியே அவன் சைக்கிளை உழக்கினான். சைக்கிள் இப்போது பழகிவிட்டது. வந்த புதிதில் ஐந்து வருஷங்கள் ஓடாமல் இருந்து விட்டு சைக்கிள் ஓடியது கொஞ்சம் வித்தியாசமாக இருந்தது. இப்ப, பழையது போலவே இலகுவாய் இருந்தது.

பள்ளிக் கூடத்தைத் தாண்டிய போது அவன் மனதில் பழைய நினைப்புகள் இதழ் விரித்தன. கூடவே வெண்ணிலாவின் ஞாபகம் எழுந்தது. அவளைப் பற்றி நினைத்த போது அவனுக்குக் கோபமும் வருத்தமும் ஒருங்கே உண்டாயின. அவள் இன்னும் முடிவு சொல்லவில்லையென்பது நினைவில் மறையவில்லையென்றாலும் அதொன்றும் அவ்வளவு மனத்தை இழந்து விடக் கூடிய விஷயமொன்றாக அவனுக்குத் தோன்றவில்லை.

பல வருடங்களுக்குப் பின் அவளை எதிர்பாராமல் சந்தித்துக் கொண்ட அந்த விசித்திர விநாடியை நினைத்துக் கொண்டான்.

பக்கத்து வீட்டில் கந்தையா மாஸ்டர் இழுப்பு வந்து ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட அவருடைய லீவுக் கடிதத்தை பாடசாலையில் சேர்ப்பிக்க வேண்டிய பொறுப்பு அவன் தலையில் விழுந்தது. லீவுக் கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு வந்தவன் தூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்த வெண்ணிலாவைக் கவனிக்காமலே சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“குட்மோனிங் மிஸ்”

“குட்மோனிங் மிஸ்”

என்ற இளங்குரல்களுக்கெல்லாம் பதில் “குட்மோனிங்” சொல்லிக் கொண்டே வந்தவளின் முன்றாவது “குட்

மோனிங்” அவனருகே வந்ததும் நழுவிக் கீழே விழுந்தது. ஆச்சரியத்துடன்,

“ஹலோ, நரேந்திரன் எப்ப வந்தனீங்கள்..... ?” என்று அவள் கேட்கவும்,

“நீங்கள் வெண்ணிலா தானை.....” என்றபடி அவன் அவளை அடையாளம் காண முனைந்தான்.

“வெண்ணிலா தானையோ, அவ்வளவு கெதியாவா மறந்து போட்டிங்கள்...?”

பளீர்ப்பற்கள் ஒளிரச் சிரித்தாள். அந்தக் கலகலப்பும், சிரிப்பும், அவனுக்குப் பிடித்திருந்தன.

முன்னைக்கு அவள் இப்போது நிறையவே மாறியிருந்தாள். காலத்தின் வீச்சில் கொஞ்சம் மெலிந்து கண்களை லேசாய் கருவளையங்கள் சூழ்ந்திருக்க, இளமை லேசாய் விலகுவது போல் தோன்ற..... அப்பா..... எவ்வளவு வேகமாய் காலம் ஓடிவிட்டது? கம்பஸ் முடித்து, பாஸ் அவுட்டாகி..... வெளியேறி..... வேலையுமெடுத்து.....

அவனும், அப்படியே தொடர்ந்து படித்திருக்கலாம். வீட்டின் பேரில் ஏற்பட்ட கடன் சுமையைத் தவிர்க்க வீட்டின் வறுமையைப் போக்க, எப்படியும் அவன் வெளி நாடு போயே தீர வேண்டிய ஒரு கட்டத்தில் தானே அவன் அவ்வூரை விட்டுப் பிரிந்தான்?

‘ஏ.எல்.’ முடித்த கையோடு அவன் நீட்டிய ‘ஓட்டோ கிராபில்’ “வானிலே வெண்ணிலா இல்லாமற் போகும் வரைக்கும் உங்கள் ஞாபகங்களும் வாழும்.....” என்பதாய் அவன் எழுதிக் கொடுத்த வரிகளும் ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

“அப்போது, உண்மையாவோ....?” என்று அவள் விழி விரித்துக் கேட்டாள்.

“உங்களை மறந்தாலும். வானத்தைப் பாக்கேக்கை கடைசி போயா நாளிலையாவது உங்கட நினைப்பு வராமலா போகப் போகுது...?” என்று அவன் கேட்டான்.

“அப்படியே நீங்கள் வானத்தைப் பாக்கிற நேரம் உங்கட ‘அவ’ கேட்டா என்ன சொல்லுவீங்களாம்.....?” அப்பாவி போல வேஷமிட்டுக் கேட்டாள்.

“அவ கேக்கிறதிருக்கட்டும். இப்ப சங்கர் தான் எனக்கு ஒரு போடு போடப் போறான் போலை....” என்று பயந்தது போல் விலகினான் அவன். அந்தக் கலீர் சிரிப்பும், சங்கரனின் நினைவும் உணர்வைத் தாக்க அவன் சட்டென்று வெண்ணிலாவிடம் கேட்டான்.

“சங்கர் எங்கை வெண்ணிலா...? எப்பிடியிருக்கிறான் அவன்...?”

வெண்ணிலா திடீரென்று முகம் மாறினாள்,

“வேறை ஏதாவது கதையுங்கோவன் பிளீஸ்....”

இவனுக்கு அவளுடைய முகமாற்றம் வித்தியாசத்தை உணர்த்திற்று. ஏன் இவள் இப்படி முகம் மாறவேண்டும்? சில வேளை அப்படியும் இருக்குமோ? யுத்தத்தில் தளங்கள் கைமாறிய போது கனபேர் காணாமல் போனதாயெல்லாம் படித்திருந்தான். அப்படி சங்கரும் காணாமல்போய் அல்லது அதற்கு மேல் நினைக்க மனது மறுத்தது.

“ஏன் சங்கருக்கென்ன...?”

வெண்ணிலா அந்தக் கேள்வியை விரும்பாமலிருந்த போதும் நரேந்திரனால் கேட்காமலிருக்க முடியவில்லை.

“அவர் நல்லாதானிருக்கிறார்....” அவள் குரலில் கசப்பு இருந்தது. காதலின் இனிமையும், ரசமும் இல்லை. ஏன்.....? அதற்குள் புளித்துப் போய்விட்டதா காதல்...? பதினேழு வயதிலிருந்து பள்ளிப் பருவத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் தொடங்கி, பல்கலைக்கழக வாசல்வரை வளர்ந்து வந்த அவர்களின் காதலுக்கு என்ன நேர்ந்தது.....?

சங்கர், வெண்ணிலா கதை அந்த நாட்களில் என்ன மாதிரி இளவட்டங்களிடையே பேசப்பட்டதென்பதை அவன் அறிவான். அவர்கள் வாழ்க்கையில் அது இளவேனிலும் கூட.....

“ஏன், ஒரு மாதிரிக் கதைக்கிறீங்கள் வெண்ணிலா...?”

மனதில் தோன்றியதைக் கேட்டே விட்டான்.

“சீ.... நான் ஒரே மாதிரித்தான் கதைக்கிறேன். அங்கை பெல் அடிக்கப் போறான். நேரம் ஆச்சு, நான் வரட்டே..”

அவன் பதிலுக்குக் காத்திராமல், எதனிடமிருந்தோ விலகி ஓடும் பாவனையில் அவள் விரைந்தாள்.

மணி அடிக்கவில்லை. குறைந்தபட்சம் இன்னும் ஐந்து நிமிடங்களாவது ஆகும் போலிருந்தது. அவள் தூரத்தில் போனவுடன் மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்து இவன் இன்னும் போகாததை உணர்ந்து சட்டன்று திரும்பிக் கொண்டாள்.

“என்ன நேர்ந்தது அவர்களுக்கிடையே?” நரேன் யோசித்தபடியே திரும்பினான். வெண்ணிலாவின் புத்திசாலித்தனமும், கள்ளமில்லாத வெள்ளை உள்ளமும்

அவனை அடிக்கடி கவர்ந்ததுண்டு. அவளோடு பேசும் போது ஒரு சந்தோஷம் அருவியாய்ப் படர்வதுண்டு. பின்பு சங்கரும், வெண்ணிலாவும் ஒருவரோடொருவர் இணைத்துப் பேசப்பட்டபோதும், பொருத்தமானவர்கள் தானென ஓர் எண்ணம் அவனுள் தோன்றியது.

பிறகு, அவன் லண்டனுக்குப் போய்விட்டான். இங்கே இவர்களிடையே என்ன நேர்ந்தது? அவன் நேரே சங்கரன் வீட்டுக்குச் சைக்கிளை ஓட்டினான்.

சங்கரிடம் எல்லாவற்றையும் பேசி அவர்களது விலகலைச் சரிப்படுத்தி விடவேண்டும் போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அந்த நேரம் அவன் அங்கே இருக்கமாட்டான் என்று தெரிந்த போதும் அவனுக்கு ஏனோ போக வேண்டும் போல் தோன்றியது.

அவன் நினைத்தது போல் சங்கர் அங்கே இல்லை. அவன் வேலைக்குப் போய் விட்டான். கண்ணன் ஓடி வந்து பலமாகக் குரைத்தது. யாரோ அந்நியனைக் காண்பது போல் விசித்திரமாய் மோந்து, மோந்து பார்த்தது.

“டேய், என்னடா, கண்ணா மறந்து போனியோ....?”

அவன் அதனை ஆதரவோடு தடவினான். முதுமையின் வாசலை எட்டிக் கொண்டிருந்த போதிலும் இன்னும் அதன் மிடுக்கு குறையவில்லை.

“அட, தம்பி நேரந்திரனே....? நீர் வந்திருக்கிறதாய்த் தான் தம்பி சொன்னவன்..... என்ன அடையாளம் தெரியாமல் ஆள் மாற்றீர்.....? நல்லாக் கொளுத்திட்டீர்.”

அவன் வெட்கச் சிரிப்போடு உள்ளே வந்தான். கண்ணன் இன்னும் குரைத்தது. ஆள் மாறி விட்டதாலோ இல்லா விட்டால் முன்னர் பழகிய விருப்பமோ எதுவென்று அவனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

“என்ன அன்ரி சங்கர் இல்லைப்போலை....”

“ஓம் வேலைக்குப் போட்டான். பின்னேரம் தான் வருவான், இருமன் தம்பி.....”

அவன் யோசனையோடு அமர்ந்தான்.

“இஞ்சை ராணி, இதார் தெரியுமே....? இந்தத் தம்பி, எங்கட தம்பியோடை படிச்சவர். லண்டனாலை வந்திருக்கிறார்.”

உள்ளிருந்து ஒரு முகம் எட்டிப் பார்த்தது.

“அது பவளராணி, எங்கட மருமகள். போன ஆவணிக் குத் தான் கலியாணம் நடந்தது.....”

“என்ன?” அவனால் எச்சிலை விழுங்குவது கூடக் கூடாது மாயிருந்தது.

“ஆர் சங்கருக்கோ....?”

“ஓமோம், வேறை ஆருக்கு....? நல்ல சீதனத்தோடை கேட்டினம், விட மனமில்லை, முடிச்சிட்டம்.....”

பவளராணியிடம் நகைகளும், மகிழ்ச்சியும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பிரவகித்திருப்பது போல் தோன்றியது.

“சங்கர் இதுக்கு.....?”

கேட்கத் தோன்றியதை அப்படியே விழுங்கினான். ஆவல் நிறைந்த பவளராணியின் அப்பழுக்கற்ற முகத்தில் ஒரு

இளவேனில் மீண்டும் வரும்—

வேதனையின் கோட்டைக் கீற அவன் தயாராகவில்லை.

“அப்ப அன்ரி, நான் போட்டு வரட்டோ....?”

அவன் எழுந்திருக்க முயன்றான்.

“என்ன தண்ணி, கிண்ணி குடிக்காமப் போறீர், இவ்வளவு தூரம் வந்திட்டு...”

மாமியின் பேச்சையுணர்ந்து, ராணி அடுக்களைக்குள் புகுந்து கொண்டாள். நிமிடத்தில் எலுமிச்சை ரசத்தோடு முன்னே வந்தாள்.

இவன் மனம் ஈடுபடாமல் புன்னகைத்தான்.

“ஏன் இவ்வளவு கரைச்சல் உங்களுக்கு....”

“இதிலை என்ன கரைச்சல்? வெறும் எலுமிச்சந் தண்ணி தான். வெயில் நேரமெண்டபடியால் ரீ போடேல்லை.....”

அவள் ரீ கொண்டு வராதத்திற்குக் காரணம் சொன்னாள்.

வெயில் நேரமெண்டா ‘கூலா’ யும், குளிரெண்டா ‘ஹொற்றா’ யும் தான் குடிக்க வேணும். சங்கர் நல்லாத்தான் ‘செலக்ற்’ பண்ணினான். காதலெண்டா வெண்ணிலாவும், கலியாணமென்டா பவளராணியும்.....

சுறுசுறுவென்று தன்னுள் ஏறிய கோபத்தைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு எலுமிச்சைப் பானத்துள் கண்களை ஓட விட்டான். மெல்லிய இளம்பச்சை வண்ணத்தில் அல்லிகள் மிதந்தன. லேசாய் வாய்க்குள் சரித்த போது இனிமையோடு சேர்ந்து அந்த அல்லியிதழ்கள் நசியுண்டு லேசாய்ப் புளிப் பைத் தந்தன.

சங்கரின் இனிமையான வாழ்க்கையில் அவனால் நசிக்கப் பட்ட அல்லியிதழ் வெண்ணிலாவா..?

“எப்படி நல்லாயிருக்கா...?”

ராணி கேட்டாள்.

“ம்...” இங்கே இவனுக்கு நிச்சயம் பொய்தான் சொல்ல வேண்டியிருந்தது. ஏனென்றால் அந்தச் சூழ்நிலையில் அது அவனுக்குக் கசந்தது.

“என்ன தம்பி, முந்தியெண்டா நல்ல கலகலப்பு. இப்ப ஆளே அடங்கீற்றீர் போலை....”

“என்ன செய்யிறது. இவ்வளவு தூரம் வந்தும், சங்கரைக் காணேலாமல் போச்சு தெண்டு கவலை அதுதான்....”

சமாளித்தபடியே எழும்பினான்.

மாலை வேளையில் சங்கரன் நிற்பான் என்றும், எப்படியும் இன்னொருதரம் வந்து போகும்படியும் ராணி மிகவும் விநயமாகக் கேட்டு அவனை வழியனுப்பி வைத்தாள்.

ஆனால், அவனுக்கு அந்த வீட்டில் திரும்பவும் சங்கரனைச் சந்திக்க விருப்பமில்லை. தனிமையில் அவனுக்கு நாலு சாத்துத் சாத்த வேண்டும் போலிருந்தது. தனியே சங்கரனைக் கண்டபோது முதல் வார்த்தைகளிலேயே அவன் இதைத் தான் கேட்டான்.

“என்னண்டா நீ வெண்ணிலாவை மறந்தனி...?”

சுருக்கென்று தைத்த கேள்வியில் உறைந்து போனான் சங்கர்.

“அதை விட்டா, வேறை ஏதாவது கதைப்பம்....”

“வேறை என்னண்டு கதைக்கிறது? அவ்வளவு காலமும் ஒண்டாத் திரிஞ்சிட்டு ஏமாத்துற தெண்டா.....?”

“நான் ஒண்டும் ஏமாத்தேல்லை... எங்கட வீட்டிலை கேட்ட சீதனத்தை அவளாலை குடுக்க ஏலாமல் போச்சு, ராணி வீட்டிலை தந்தினம் அதுதான்.....”

“அவளாலை அவ்வளவு தரேலாதெண்டதை நீ அப்பவே யோசிச்சிருக்க வேணும்....”

“வீணா என்னோடை சண்டை பிடிக்காதை மச்சான்.... என்றை படிப்புக்காக இஞ்சை வீட்டிலை எவ்வளவு சிலவழிச் சிருப்பீனை? அவையனோடை என்னாலை மல்லுக்கட்ட ஏலுமே.....?”

“அதே மாதிரித்தானை, வெண்ணிலா வீட்டிலையும் அவளுக்காகச் சிலவழிச்சிருப்பீனை...”

“வேண்டாமடா விடு, இப்ப நான் விட்டதாலை அவளுக்கு என்ன குறைச்சல், அவளும் ஆரையாவது.....?”

“டேய் படிக்கேக்கை உப்பிடி ஆராவது சொல்லியிருந்தால் விட்டு வைச்சிருப்பியே....?”

அவன் பெருமூச்சு விட்டான்.

“என்ன கையைக் காலை உடைச்சிருப்பனெண்டு சொல்ல வாறாய். அது தானை.... அது காதல் இது வாழ்க்கை மச்சான். கொஞ்ச நாளிலை உனக்கும் விளங்கும், உன்னை வீட்டிலை சொல்லுற பொம்பிளையைக் கலியாணங் கட்டேக்கை.”

“நான் ஒருதரையும் காதலிச்ச ஏமாத்தேல்லை.... ஏமாத்த
வும் மாட்டன்.....”

அவன் குத்தப்பட்டது போல் திரும்பினான். ஒன்றும்
பேசாமல் சற்று நேரம் நின்றான்.

“டேய், உண்மையா நீ ஃபீல் பண்ணிப் பாரடா,
அவளின்ரை கவலை தெரியும்.”

“அது இனி நான் ராணிக்குச் செய்யிற துரோகம்
மச்சான்..”

நரேன் திடுக்கிட்டான். அவன் எப்படி அவளை
மறந்தான்.

“சொறியடா மச்சான், மறந்து போனன். இவளையாவது
நல்லா வச்சிரு.....”

திரும்பிப் பார்க்காமல் அவன் வந்து விட்டான். அதற்குப்
பின் அவன் மனம் அடிக்கடி அலை பாய்ந்து கொண்டிருந்
தது. அந்த வெண்ணிலாவிற்காகத் தான் ஏன் உருகுகிறேன்
என்பது புரியாத புதிராகவே இருந்தது. அதற்கு மேலும்
தாங்கமுடியாதபடி திடீரென்று அவன் அந்த முடிவினை
எடுத்தான். அதனால் வெண்ணிலாவின் வாழ்வில் மலர்ச்சி
ஏற்படும் என்று நம்பினான்.

ஆனால், அது தன்வரையில் மட்டும் சம்பந்தப்பட்ட
முடிவு அல்ல என்பதையும், வெண்ணிலாவும், அதற்குச்
சம்மதிக்க வேண்டுமே என்பதையும் ஏனோ அவன் மறந்து
விட்டான்.

அவன் அதை வெண்ணிலாவிடம் சொன்ன போது,
அவள் திடுக்குற்றாள், மிரண்டாள், ஒரு தடவை பட்டது,

இளவேனில் மீண்டும் வரும்—

இனியும் வேண்டாம் என்பது போல் பின்வாங்கினாள். ஆனாலும் தெளிவாகவே சொன்னாள்.

“உங்களுக்குத் தெரியும் தானை, சங்கரும் நானும் விரும்பினது...”

“சங்கர் கலியாணம் கட்டிற்றான் எண்டதும் தெரியும்....” அவன் அவள் விழிகளை ஊடுருவியபடியே சொன்னான். அவளுக்கு அது திகைப்பை ஏற்படுத்திற்று.

“உங்களுக்கு எப்படி அது....?”

“ஏன் நீங்கள் சொல்லாட்டி தெரியாதெண்டு நினைச்சீங்களோ....?”

“அது தெரிஞ்சும் பிறகேன் என்னட்டை வந்தனீங்கள்.....”

“விரும்பித் தான் வந்தன், ஒருதரும் கட்டாயப்படுத்தேல்லை...”

“ஆனா எனக்கு விருப்பமில்லை...”

“ஏன் நான் கூடப் படிக்கேல்லையெண்டோ....?” அவன் ஒரு வேதனையோடு கேட்டான்.

“அதுக்கில்லை...” என்றவள் சட்டென்று கோபமானாள். “என்னத்துக்கு உங்களை நீங்களே தாழ்த்திக் கொள்ளுறீங்கள். இவ்வளவு படிச்சும் சீதனம் கேட்கிற பட்டதாரிகளுக்கு மத்தியிலை.... சீதனமே இல்லாம கலியாணம் செய்யிறன் எண்ணுற நீங்கள் மேல்.... பிறகு ஏன்.....?”

அளவுக்கு மீறிப் பேசுவதை உணர்ந்தது போல் அவள் திடீரென்று மௌனமானாள்.

அவன் லேசாய்ப் புன்னகைத்தான்.

“அங்காலை ஏன் நிப்பாட்டிக் போட்டிங்கள். சொல்லுங்கோவன் இன்னும் ஏதாவது...”

அவள் மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

கண்களில் கலக்கம் குடிகொண்டிருந்தது. அதற்கும் மிஞ்சித் தாங்க முடியாதவள் போல் முகத்தைக் கைகளுள் பொத்தியபடி விம்மினாள்.

“நான் நினைக்கவேயில்லை. என்னை அவர் ஏமாத்துவாரெண்டு. என்னாலை அவரை மறக்க ஏலாமல் இருக்கே. ஏழு வருசமாப் பழகிற்று இப்படி நிமிசத்திலை மாற்றீற்றாரே...”

அவன், அவள் அழுவதைப் பார்த்தபடியிருந்தான். சமாதானம் சொல்லவில்லை. அவர்களுடைய அன்பின் வேகத்தை அவன் அறிவான். அது பிரிவின் துயர் தாங்கி எவ்வளவு துன்பமுறும் என்றும் அறிவான். எனவே அந்தத் துயரம் வற்றிமுடிய அவன் காத்திருந்தான்.

சற்றைக்குள் அவள் தேறினாள். ஏதோ ஒரு வடிகால் மூலம் துயரம் வழிந்தோடிய அமைதி அவள் முகத்தில் பிரதிபலித்தது. ஆயினும் மீண்டும் துயரக்கறை மூட மறுபடியும் அழுகை வந்தது.

“என்னாலை உங்களுக்கும் கரைச்சல்.....” சமாளித்த படியே அவள் போய் விட்டாள்.

அவனால் அதை ஏற்க முடியவில்லை. ஏன் வீணாகத் தன்னையே வருத்துகிறாள் இவள்? அவன் ஒருத்தியை சுலபமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் போது இவளால் மட்டும் ஏன் அது முடியாது?

இவன் அதைக் கேட்ட போது அவள் குமுறினாள்.

“அதைத்தான் கேக்கிறீங்கள் எல்லாரும். பொம்பிளை யிண்டை மனசு ‘டக்’ கெண்டு இளகீடும். ஆர் கேட்டாலும் ஒமெண்டு சொல்லீடுவமெண்டா நினைக்கிறீங்கள்....?”

“அப்படியில்லை, ஆனா, இது நியாயமும் இல்லை. நீங்கள் ஏதோ காதலுக்குத் தவமிருக்கிறதா ஒரு வேஷம் போடுறீங்களே அது சரியில்லை....”

“என்ன...” அவள் திடுக்குற்று நிமிர்ந்தாள்.

“பின்ன என்ன....? இனி உங்களுக்கு வாழ்க்கையே இல்லையெண்டு ஒரு மாயையைப் போர்க்கிறீங்களே. உங்கட வீட்டிலை, உங்களை இப்படியே விடுவீனா யெண்டு நினைக்கிறீங்களோ....? உங்களுக்கும், வெளியிலை மிடுக்கைக் காட்டினாலும், உள்ளுக்குள்ளை உருகிக் கொண்டு, உங்களைச் சேர்ந்த ஒவ்வொருவரையும், உங்களுக் காக வருத்தப்பட வைச்சு....”

“அப்படியெண்டா என்ன நரேந்தர் அர்த்தம்... காத லெண்டா என்ன? எல்லாமே பொய்தானை... அவர் என்னை மறக்கலாம். அது அவரிண்டை மனதிலை தூயகாதல் இல்லையெண்டதைக் காட்டுது. ஆனா..... நான், என்றை மனத்திலையிருந்தது தூய்மையான காதல்தான். அதை நான் மறைக்க மாட்டன், மறக்கவும் மாட்டன்.”

“வாழ்க்கை வெறும் காதலிலை மட்டுமில்லை வெண் ணிலா...”

“இருக்கலாம், ஆனா அது வெறும் பகட்டிலையு மில்லை” அவனுக்கு லேசாகக் குத்திவிட்டாற் போலிருந் தது.

“நான் என்றை வெளிநாட்டுப் பகட்டைக் காட்டி, உங்களை வளைக்கப் பாக்கிறதா நினைக்கிறீங்களோ வெண்ணிலா?”

அவனுடைய நேரடிச் கேள்வியில் திணறிப் போனாள் அவள்.

“வானத்திலை நிலவை மேகம் மூடியிருக்குப் போலை கிடக்கு. மேகம் கலைஞ்சாப் பிறகு நல்லா யோசிச்சுப் பாருங்கோ விளங்கும். இப்ப கொஞ்சக் காலத்துக்கு நீங்கள் இப்படியே இருக்கலாம். பிரச்சினையில்லை. என்னாலை வேறை ஒருத்தரையும் ஏற்காமலே தனிய வாழ ஏலும் என்று நீங்கள் சங்கருக்கு வாழ்ந்து காட்டலாம். ஆனா என்ன நடக்கும்? உங்களைப் பாக்கிற நேரமெல்லாம் சங்கரின்டை மனம் குறுகுறுக்கும். அவனாலை சந்தோசமா வாழ ஏலா. அதோட நீங்கள் மட்டும் என்ன சந்தோசமாயா வாழப் போறீங்கள்? அதுவும் இல்லை. இனி, குழந்தை, குட்டி என்று அவனுக்கு ஒரு குடும்பம் உருவானால் அவன் தன்னை பிரச்சினைகளிலை மூழ்கிடுவான். பிறகு உங்களைப் பற்றின நினைவு பெரிசா அவனைப் பாதிக்காது. நீங்கள் தான் இப்படி ஏமாத்திப் போட்டுத் திரியுறானே எண்டு வயி றெரிஞ்சு கொண்டு இருப்பியள். இந்த வாழ்க்கை சலிச்சுப் போய் நீங்களாவே ஒருக்கால் கலியாணம் கட்ட நினைச் சாலும் அந்த நேரம் அது சரிவருமெண்டு இப்பவே என் னெண்டு சொல்ல ஏலும்? நான் ஏதோ உங்களைக் கட்டாயப் படுத்துறன் எண்டு நினைக்க வேண்டாம். அண்டைக்கு வெள்ளைச் சட்டையும், ரெட்டைப் பின்னலுமா ஓடித் திரிஞ்சு அந்த வெண்ணிலாவிண்டை சிரிப்பு ஒருக்காலும் மறையக் கூடாதெண்டு தான்.....”

அவன் அதற்கு மேல் பேசவில்லை. அவளை யோசிக்க விட்டு விட்டு அவன் போய் விட்டான். அன்று போனவன் இப்போது தான் திரும்பவும் வெண்ணிலாவைக் காண வருகிறான்.

அவனைக் கண்டவுடனேயே அவள் “எப்ப நேரந்தர் சிப்...?” என்று தான் கேட்டாள்.

“என்ன, இவன் எப்ப போய்த்துலைவான் எண்டு யோசிக்கிறீங்கள் போலை....” பரிசாசமாய்ச் சிரித்தான்: அவள் புன்னகைத்தாள்.

“நீங்கள் காதலைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீங்கள்....?” அவள் மீண்டும் அந்த வட்டத்துக்கே வந்தாள்.

“சிலருக்கு சந்திரன், அதாவது வெண்ணிலா மாதிரி, சிலருக்குச் சூரியன் மாதிரி, எனக்குச் செவ்வாய் கிரகம் மாதிரி....”

“ஏன் அப்படிச் சொல்லுறீங்கள்...”

“சிலருக்கு ஒரே குளிர்ச்சியா சந்தோஷத்தைத் தாறதாலை, அது நிலா மாதிரி, சிலருக்கு அதாவது ஒரு தலைக் காதல் காரருக்கு ஒரேடியா கொதிக்கிறதாலை சூரியன் மாதிரி. எனக்கு என்ன மாதிரியெண்டே தெரியாததாலை அது செவ்வாய் மாதிரி.... ஏனென்டா செவ்வாயிலை என்ன மாதிரி நிலைமையெண்டு இன்னும் பூரணமாத் தெரியாது தானை. ‘பாத்தைபண்டர்’ தாற செய்திகளைப் பொறுத்து சில வேளை காதலைப் பற்றின அறிவு எனக்கு வளரக்கூடும்.”

“அப்ப எனக்கு.....? எனக்கும் என்ன மாதிரியெண்டே தெரியேல்லையே....”

“அப்ப உங்களுக்கும் செவ்வாய் மாதிரிதான். ஆனா, நான் உங்களைத்தான் ‘பாத்தைபண்டரா’ நினைச்சன். உங்களுக்கே தெரியாதெண்டா....?”

அவன் ஒன்றையுமே யோசிக்காமல் சாதாரணமாய்த் தான் பேசிக்கொண்டு போனான். ஆனால் அவள் முகத்தில் ஒரு பிரகாசம் ஏறிற்று. கைப்பைபையைத் திறந்து அந்த ‘ஓட்டோகிராபை’ எடுத்தாள். அவன் கையெழுத்திட்டிருந்த அந்தப் பக்கத்தை விரித்து அவனிடம் நீட்டினாள்.

“இந்தாருங்கோ, இதை மட்டும் கிழிச்சு எடுத்திடுங்கோ.....

“ஏன்..... ஏன்...?” அவன் புரியாமல் பார்த்தான்.

“இதயத்திலையே சைன் வச்ச பிறகு வெறும் ‘ஓட்டோகிராபிலை’ என்னத்துக்கு சைன்.....?” சொல்லியவாறே தலை குனிந்தாள்.

எதிர்பாராமல் வீசிய காற்றில் இதயம் படபடக்க சற்றும் தாமதிக்காமல் அதைக் கிழித்துக் காற்றில் போக விட்டான் அவன்.

சஞ்சீவி

20.02.1999

ஈழத்திலக்கியத்தின் இன்றைய நம்பிக்கை எழுத்தாளராகத் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் இளம் தலைமுறையின் முன்னணிப் படைப்பாளி தாட்சாயணியின் சிறுகதைகள் வாசகர்களினதும் ஆய்வாளர்களினதும் கவனத்திற்குள்ளாகியிருக்கின்றன. தன்னை பரிசுக்குரிய எழுத்தாளராக அவர் ஈழத்திலும் தமிழ் கூறும் புகலிட நாடுகளிலும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அவர் கலந்து கொண்ட சிறுகதைப் போட்டிகளில் எல்லாம் ஏதோ ஒரு பரிசு அவருடைய படைப்புக்குரியதாக இருந்துள்ளது.

சபாரத்தினம் பிரேமினி என்ற தாட்சாயணி 1992களிலிருந்து எழுத்துலகில் ஈடுபட்டு வருகின்றார். கல்லூரி நாட்களிலேயே அவர் தன்னை ஒரு எழுத்தாளராக இனங்காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். இதுவரை அறுபதுகளுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ள அவரை சிறப்பான அவதானிப்பும் நிறைந்த வாசிப்பும் சமூக வேதனைகளுக்கு உருவம் கொடுக்கும் ஆவலும், இடையறா சமூகநேசிப்பும் சிறந்த படைப்பாளியாக உருவாக்கி வருகின்றன.

செங்கை ஆழியான்